

ပုလဲက လဲက

ဝိညာဉ်စွမ်းကြွင်း

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၁၉၀၉၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၅၀၅၅၄၀၅၀၁

စီစဉ်သူ

စန္ဒီ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)

အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)

၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတား၊ ပြင်ဦးလွင်

ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၂၀၀) ကျပ်

၀၉၅. ၈၃

ပုဂ္ဂိုလ်

ဝိညာဉ်စီးကြောင်း/ပုဂ္ဂိုလ်။ - ရန်ကုန်။

ရွှေအိမ်မွှေစာပေ၊ ၂၀၁၀ ။

၁၄၀ - စာ၊ ၁၃. ၂၀ x ၂၀. ၈၃ စင်တီ။

(၁) ဝိညာဉ်စီးကြောင်း

အပိုင်း(၅)

“ဒုန်း”

“အား...”

နက်ခြောက်ခြောက် ကျယ်လောင်လောင်အော်သံကြီးနှင့် မရှေ့
ခနောင်းမှာပင် အထိတ်တလန့် အချက်ပေး ဥဩသံများ...
အဝေးပြေးလမ်းမဖက်ဆီမှ စူးရဲစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဖီး... ပေါ်”

“ဖီးပေါ်...”

“ဖီးပေါ်...”

“ဖီး...”

ညနက်ကြီးကို အလျားလိုက်ထိုးခွဲလိုက်သည့် ဥဩဆွဲသံသည်
ကား အိပ်မောကျရွာကြီးအဖို့ စေတမန်နတ်ဆိုးအော်ရယ်သံလို
ချောက်ချားဖွယ် အတိအကျ

ချင်းအမျိုးသား လျှပ်အိမ်ရှိ ကောင်းကောင်းတို့၏ တတိယ

www.burmeseclassic.com

ဤသို့ စကားစိုင်းလေးလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ပြတ်တောက်
သွားပြီ။

“မီးသတ်ဥသြသံထင်တယ်ဟေ့... ”

“ဟုတ်တယ်... ”

“ဘယ်မှာမီးလောင်တာပါလိမ့်”

ထိုစဉ်ခြံထဲသို့ ပြေးလာသော လူသဏ္ဍာန်အရိပ်နှစ်ရိပ်ကို ကောင်း
ကောင်း လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကြည့်နေဆဲမှာပင်...

တစ်ယောက်က လှေကားရင်းအမှောင်ထဲမှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီး
တစ်ယောက်ကတော့... အိမ်လေးပေါ်သို့ အလောတကြီး
ပြေးစက်လာတာတွေ့ရ၏။

“ဟာ... ထျန်ပီး... လမ်းတစ်ဖက်က ပြန်လာတာလား...
ဘယ်မှာ မီးလောင်လို့လဲ... ”

“အေး... ဥသြဆွဲသံတွေ့ဆူညံနေတယ်... ဈေးဘက်ခြမ်းမှာ
လောင်တာထင်တယ်... ”

“ဟုတ်လား ထျန်ပီး... ”

“မီးမလောင်ဘူး... ကားတိုက်တာ... ”

“သေသွားပြီ၊ ပွဲချင်းပြီး... ”

“ဟေ့”

အမောတကောပြောချလိုက်သော ထျန်ပီးစကားကြောင့်
အားလုံးပါးစပ် မပိတ်နိုင်၊ အံ့သြထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။

လျှံပီးလည်း သူ့ညီထွန်းပီးကို မယုံသလိုလိုကြည့်နေ၏။

“ကားတိုက်ခံရတာ ဘယ်သူလဲ... သိခဲ့လား...”

“သိခဲ့တယ်... မသင်းမေ...”

“ဟေ”

“မသင်းမေ...”

“ဟို ဟို မသင်းကိုပြောတာလား... ထွန်းပီး”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“မသင်းမေဘယ်နှယောက်ရှိလို့လဲ”

ရန်ကုန်မှာ ငပိ၊ ငါးခြောက်များသယ်ယူပြီး လျှံပီးတို့ရွာမှာ အကြွေးချရောင်းသူ မသင်းကို တစ်ရွာလုံးမှခင်ကြ၊ ခေါ်ကြ၊ ရင်းနှီးကြသည်။

ချစ်စနိုးနောက်ပြောင်၍ မသင်း၏နောက်မှာ ‘မေ’တစ်လုံးတိုး၍ သောင်းမေဟုခေါ်တွင်တော့လည်း... စိတ်မဆိုးတတ်သော သင်းပါ။

အခုတော့ မသင်းမေကို သေမင်းကလက်သွက်ခြေသွက် ခေါ်ငင် သွားလေပြီ။

စောစောလေးကမှ ကောင်းကောင်းတို့ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေသည့် ဤအိမ်လေးမှာ ညတိုင်းနည်းတူ လာရောက်နားထောင်သော မသင်းမေသတင်းကို ကြားရသည်တွင်...

ကောင်းကောင်းတို့အုပ်စု သေမင်းကို ဘွားခနဲကျွေ့လိုက်ရသလို

ရင်တုန်ပန်းတုန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကြရလေပြီ။

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ခဲ့ရသူထျန်ပီးခမျာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်
နှင့် တုန်ရီမောဟိုက်နေဆဲသာ ကျန်ခဲ့သည်။

ကောင်းကောင်းစိတ်ထဲမှာ စောစောက ထျန်ပီးနဲ့ အတူပါလာ
သော အရိပ်ကို သတိရနေသေးသည်။

ကောင်းကောင်းတို့ အုပ်စု ညှိစရာမလိုဘဲ ခြေတံရှည်အိမ်လေး
ပေါ်မှ ကားလမ်းမဆီသို့ စိတ်တူကိုယ်တူ ပြင်တူပြေးဆင်းခဲ့ကြသည်။

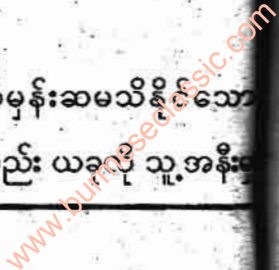
သူတို့ရောက်သွားတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့
နေရှာသော မသင်းမေကို တွေ့ကြရ၏။

သေမှုသေခင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တို့ကို တာဝန်
ရှိသူတို့ ဆောင်ရွက်အပြီး (Dead Body) အလောင်းကို ဆေးရုံ
ကားဖြင့် သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

အပြန်လမ်းမှာ ကောင်းကောင်းခြေထောက်တွေ လေးပျစ်
နေတော့သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နာရီပိုင်းတုန်းကမှ သူပြောပြသည့် သရဲဇာတ်လမ်း
များကို ငေးမောနားထောင်ကာ သရဲကြောက်နေသူတစ်ယောက်
အခုချိန်မှာ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲခဲ့ပြီ။ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း
ပျက်ခြင်း၊ သေဆုံးခြင်းတရား။

အကာလိကောမရဏ အချိန်ကာလမှန်းဆမသိနိုင်သော
သေခြင်းတရားကို စာတွေ့နားလည်သော်လည်း ယခုလို သူ့အနီးမှ

ကျွန်းကျွန်းမာမာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး လူသားတစ်ယောက်ကို သေမင်းတ
မြန်းခနဲ ခေါ် သွားတာကိုတော့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရသည်။

တစ်မိတည်းပေါက် ညီရင်းအစ်ကိုမောင်ရင်းနှမ ကြက်သား
ပေါက်လေးတစ်ကောင်အား ဗြုန်းစားကြီး စွန်သုတ်တာ တွေ့လိုက်
ရသည့် ကြက်သားပေါက်ငယ်၏ ထိတ်လန့်ကြေကွဲမှုမျိုးဖြင့်
ကောင်းကောင်းရင်မှာ မချိတင်ကဲ နွမ်းဖတ်လို့နေလေပြီ။

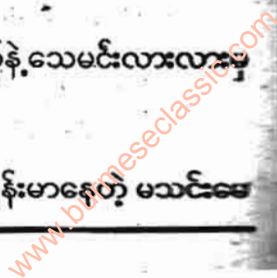
စွန်ကိုမုန်းသောကြက်ငယ်လေးလို ကောင်းကောင်းတစ်ယောက်
ခြင်နိုင်၊ မကြားနိုင်သောသေမင်းကို အမုန်းကြီးမုန်းနေမိတော့သည်။

မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းအကြား ရှင်သန်ဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ
ဆုံးခဲ့၊ ခင်မင်ခဲ့၊ မုန်းတီးခဲ့ခြင်းအားလုံး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်
(သံသရာ)ဖို့ရာ သေဆုံးခြင်း နာန္တိမမှာ လမ်းခွဲခဲ့ရပြီ။

ချစ်သူမို့လည်းမတားသာ၊ သွေးသားရင်းချာမို့လည်း ချန်မထား၊
ဒီတိဆွေသင်္ဂဟရယ်လို့လည်း မျက်နှာသာမရ။ သေမင်းသည်
သူ့ဥပဒေ သူပြဋ္ဌာန်း၊ သူ့စည်းကမ်းသူသတ်မှတ်၊ လာစမ်း
တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်နဲ့ သေမင်းနိုင်ငံတော်မှာ အကြီးအမှူး
မင်း၏ ဩဇာအာဏာစက်တို့က ထက်မြက်စူးရှလွန်းသည်။ သွေဖယ်
ရွှင်လွှဲလို့မရ။

ကိုယ်နဲ့ အလှမ်းဝေးနေစဉ်မှာတော့ ကိုယ်နဲ့ သေမင်းလားလားမှ
ဆတ်သတ်လေသယောင်။

ဟော... အခုလို ရောဂါမရှိ ပကတိကျွန်းမာနေတဲ့ မသင်္ဃာ

... သူ သရဲအကြောင်းပြောတိုင်း... “ကြောက်လိုက်တာ ကောင်းကောင်းရယ်” ဆိုတဲ့ မသင်းမေ... ကြောက်တတ်ပေမယ့် စကားဝိုင်းဖွဲ့မိတိုင်း သဲရဲအကြောင်း ပြောကြပါ။ နားထောင်လို့ကောင်းလို့ဆိုတဲ့ မသင်းမေ... လောလောလတ်လတ်မှာ ကောက်ခါငင်ကာ သေမင်းခေါ်သွားပြီဆိုတော့... . . .

မမြင်ရခြင်း၏နောက်ကွယ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်သေခြင်းကို လောကရဲ့ အရက်စက်ဆုံးသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်လို ကောင်းကောင်းထိတ်လန့်နေမိသည်။

မသင်းမေအတွက်လည်း ကြီးစွာသောစိတ်မကောင်းခြင်း ရင်မှာ ဖြစ်ရသည်။

မိခင်အိုကြီးနှင့် နှစ်နှစ်အရွယ်သမီးငယ်လေးကို လုပ်ကျွေးနေချာသည့် မုဆိုးမလေး မသင်းမေကိုမှ သေမင်းအခေါ်စောလေခြင်း... . .

ကျန်ရစ်သူအိုကြီးအိုမနဲ့ မတီမကျာအတွက် မသင်းမေ စိတ်ဖြောင့်ရှာမည်မဟုတ်။

လူပီသရှာသော... မသင်းမေ... မသေသင့်သေး... . .

လူအဖြစ်ဆက်လက်ရှိနေသင့်သေးသည့် မိခင်အိုနဲ့ သမီးပီစိကျေးအတွက်... . .

သို့သော်... . .

သေခင်းကို မည်သူမှအစိုးမရ။

မည်သူ၏အဆိုပြုချက်၊ အသနားခံချက်တွေကိုမှ သေမင်း
လက်ခံစဉ်းစား မည်မဟုတ်ပါ။ တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်၊ တစ်သေ
ငြင်းပယ်ခွင့်မပြု။

ဘုရား၊ ရဟန္တာအဆူဆူတောင် မငြင်းခဲ့တဲ့လမ်းပဲ... .

သွားပေဦးတော့ မသင်းမေ... .

ကောင်းကောင်းရင်နှင့်စွာ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်စဉ်
အေးစက်ကြမ်းတမ်းသော လေပြင်းတစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လေသဖြင့်
ကောင်းကောင်း စိမ့်ခနဲ ကျောချမ်းသွား၏။

လျှံပီး၏ခြံစည်းရိုးမှ သရက်ပင်ကြီးသည် လေတိုးသံကြောင့်
တရှိုးရှိုးတရှဲ့ရှဲ့ ထမြည်လေသည်။

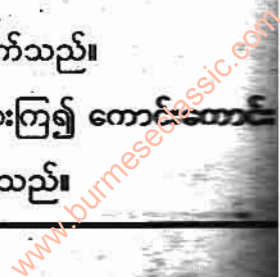
ခြံပတ်ပတ်လည်ရှိ ဗိုလ်ကတော်မျက်ခုံး (ခြံစည်းရိုးပင်) တန်းကြီး
... နဂါးတစ်ကောင်လန်နိုးသလို တွန့်လိမ်လှုပ်ယိမ်းနေသည်။

“ငါသေလို့မဖြစ်ဘူး ကောင်းကောင်း... . ငါသေရင် အမေနဲ့
သမီးလေး ဒုက္ခရောက်မှာ... . ငါသေရင် သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ
လုပ်ကျွေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး... . အမေနဲ့သမီးလေးကို သနား
လို့က်တာ... .”

“ကယ်ပါဦးဟာ... .”

ကောင်းကောင်း ပြုန်းခနဲ လန်ခုန်လိုက်သည်။

လျှံပီးနှင့်ရွာခံတွေက ဆေးရုံလိုက်သွားကြ၍ ကောင်တောင်
တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စောစောက သူ့ကြားလိုက်ရသောအသံသည် ရုပ်ခြပ်ပျောက်
နေ၏။

လေသံကတိုး၍တိုး၍ တိုက်လာ၏။

သူ့နားထဲမှာ သစ်ရွက်ခတ်သံတွေက တစ္ဆေည၏ တေးသွား
တွေလို ချောက်ချားထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ဒီရွာမှာ သူလည်းဧည့်သည်၊ သူ့ကိုနောက်မယုံသူမရှိ။
ဒါဆို မသင်းမေ သူ့အနားမှာ ရှိနေလိမ့်မည်။

သူ့အကြည့်တွေ ရှေ့နောက်၊ ဝဲယာ၊ ထက်အောက်
လျှောက်ကြည့်သည်။ မတွေ့ပါ။ မသင်းမေကို မတွေ့ရပါ။

“အိ... ”

“အိ... ”

အသံနှင့်အတူ လျှံပီး၏ ခြေတံရှည်အိမ်လေးအောက်ဆီ
သူ့ထံသို့ အရိပ်မည်းတစ်ခု ဝါးလုံးထိုး ထိုးပြေးလာသည်။

ကောင်းကောင်းရင်မှာ ဒိန်းခနဲ... နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
ပြေးလု ဆဲဆဲ...

သူ့ခြေအစုံကို အရိပ်မည်းကြီးက ရစ်ပတ်ဆွဲဖက်လိုက်၏။

“အား...”

“ဟာ... လန့်လိုက်တာ ရန်နိုင်ရာ”

“ဟူး...”

“တော်ပါသေးရဲ့”

အလန်တကြား ထအော်လိုက်ပြီးမှ လျှံပိး၏ခွေးကြီးရန်နိုင်
မှန်းသိ၍ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ရန်နိုင်ကတော့ သူ့ခြေအစုံကိုဖက်ကာ ကြောက်ရွံ့စွာ
ငြိတွားနေရှာသည်။ ရန်နိုင်တစ်ကောင် ကြီးစွာသောကြောက်မက်ဖွယ်
တြဲ့ခဲ့ဟန်တူသည်။ ဘာဖြစ်မည် မခန့်မှန်းတတ်။

ရန်နိုင်ပြေးထွက်လာရာ အိမ်အောက်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်တော့
လည်း မည်းနက်သောအမှောင်ထုသာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ၏။

ကောင်းကောင်း အိမ်လေးဆီသို့ တွန့်ဆုတ်ခြေလှမ်းများဖြင့်
လှမ်းသွား လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာ ထျန်ပီးရိုနေသားပဲ . . . ဟူသောအသိကြောင့်
ကြောက်စိတ် အနည်းငယ် ပေါ့သွား၏။

ရန်နိုင်လိုက်မလာခဲ့တော့ဘဲ အိမ်လေးဆီသို့ကြည့်ကာ ထိုးအူ
လိုက်သည်။

“အူ . . .”

“အူ . . .”

“အူ . . .”

ကောင်းကောင်း ခြေလှမ်းတွေတွန့်ကာ ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ
မြင်းခနဲ ထသွားသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသော အိမ်လေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော
ထူးခြားမှုရှိနေသလို ခံစားရသည်။

လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ
တဆင့် ဖျော့တော့စွာ လင်းနေ၏။ အိမ်ရှေ့ကို မှန်ရီမှန်ဝါးမြင်ရ၏။

သုံးထစ်မျှသော လှေကားပေါ်လှမ်းတက်လိုက်စဉ် . . .

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်သွားသော အရိပ်တစ်ခု မှောင်ကြီး
မည်းကြီးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လျှံပီးလည်းမဟုတ်၊ ထျန်ပီးလည်း
မဟုတ်။

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

သူ အံ့ဩမှင်တက်မိနေစဉ် လှေကားထစ်တွေပေါ် နင်းလျှောက်
သော ခြေသံပြင်းပြင်းတို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“လျှံပီး”

မဟုတ်မှန်းသိလျက် ခေါ်သည်။

“ထျန်ပီး”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

ထျန်ပီးလည်းမဟုတ်၊ ဆံပင်ရှည်ဖားလျားချထားသော မိန်းမ
တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ကပြင်မှ အိမ်ထဲထိ လျှောက်ဝင်သွားသည်။

မြင်ဖူးသလိုလို ထင်ရပေမယ့် မသဲကွဲပါ။

“မသင်းမေ များလား”

တု တွေးမိတော့ ခြေတွေလက်တွေ ထုံထိုင်းသွား၏။

“ပုံစံကတော့ မသင်းမေနဲ့ တော်တော်တူတာ”

တု အောက်မေ့ရင်း သူ့အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

“မလာနဲ့ . . .”

“ထွက်သွား”

ထျန်ပီးငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံစူးစူးကြောင့် အိမ်ထဲခါးဝမှာ သူ့ခြေစုံရပ်လိုက်မိသည်။

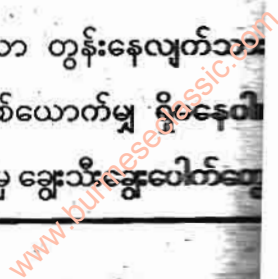
ထျန်ပီး သူ့ကို ဒီလိုမအော်စဖူးပေ။ သူ့ကိုမှမဟုတ် မည်သူ့ကိုမျှ ခြိမ်းခြောက်စိုင်းစိုင်း မအော်တတ်သောထျန်ပီး၊ အခုပုံစံကထူးနေ၏။

လေတိုးတိုင်း ယိမ်းနွဲ့နေသော ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်လေးက နှစ်နေသည့် ထျန်ပီး၏ရှေ့တည့်တည့်မှာ တဖတ်ဖတ်လှုပ်ခတ် လင်းလဲ့ ထုတ်ရှိသည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လက်ချောင်းများက ရှေ့တူရှုသို့ အားကုန် တွန်းထိုးနေသည်မှာ သူ့ရှေ့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆောင့်တွန်းနေသည့်အလား ထင်ရ၏။

သို့သော် . . .

ထျန်ပီးလက်ချောင်းတွေ လေထုကိုသာ တွန်းနေလျက်သာ တွေ့ရသည်။ ထျန်ပီးရှေ့မှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိနေပါ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းသော မျက်နှာထက်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ

စို့တက်လာတာကိုပါ ကောင်းကောင်း မြင်နေရသည်။

စောစောက ဆံပင်ဖားလျှားချ၊ ခြေသံပြင်းပြင်း မိန်းမတစ်ယောက်
တို့ဖြင့် မျက်စိရှေ့မှာတင် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွား၏။
ရွာမတွေ့တော့။

ထျန်ပီးနှင့်သူ အလှမ်းမဝေးပါ။ သို့တိုင်အောင် ထျန်ပီး သူ့ကို
တွေ့မြင် သည့်ပုံ မတွေ့မြင်ရပေ။ ထျန်ပီးမျက်လုံးတွေက ကြောင်စိစိ။
သူမမြင်ရသော အရိပ်တစ်ခုခုကို ထျန်ပီးမြင်နေဟန်တူသည်။
အလို. . . မသင်းမေဆိုပါလား. . .

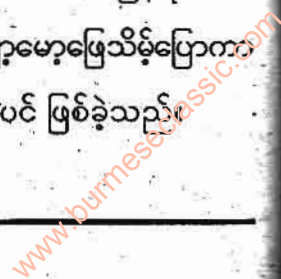
မသင်းမေ ဒီအိမ်ထဲရောက်နေသည်လား. . .
ထျန်ပီးစိုက်ကြည့်နေရာဆီသို့ လိုက်ကြည့်ပေမယ့် ကောင်း
ကောင်းမမြင်ရပါ။

အိမ်လေး၏နေရာအနံ့သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်၏။
မတွေ့. . .

ထျန်ပီးစိတ် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတာ ဖြစ်မည်။
ဒါလည်း သိပ်မဖြစ်နိုင်၊ ထျန်ပီး သရဲမကြောက်တတ်တာ
သူသိသည်။

သူ သရဲ တစ္ဆေအကြောင်းပြောပြပြီးတိုင်း. . . အိမ်မပြန်ရဲအောင်
ကြောက်တတ်သော မသင်းမေကို ထျန်ပီးပဲချော့မော့ဖြေသိမ့်ပြောကာ
အိမ် လိုက်ပို့နေကျမှာ အစဉ်အလာတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မသင်းမေ. . . ”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲကွာ... တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ညအိပ်ရာဝင်ဖို့ပြင် တွေပါ...”

ဆိုတာ ထျန်းပီးလက်သုံးစကား...

အခုတော့ ထျန်းပီးကိုယ်တိုင် သရဲအခြောက်ခံနေရပြီထင်၏။

“မငိုပါနဲ့ မသင်းမေ၊ အစ်ကို မင်းကိုမနှင်ချင်ပါဘူး။ အစ်ကို မင်းကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ချစ်ခဲ့တာ မင်းအသိပါ”

“ဒါ... ဒါပေမယ့် မသင်းမေရယ်...”

“မင်း...”

“မင်းသေသွားပြီလေ”

“ဪ... ထျန်းပီးနဲ့ မသင်းမေ ချစ်ကြိုက်နေခဲ့တာကိုး...”

“ရှေ့မတိုးနဲ့...”

“မတိုးလာနဲ့နော်...”

“သွားပါတော့ကွယ်...”

“အစ်ကို (လက်ဝါးကပ်တိုင်ထုတ်ပြီး) မင်းကိုမနှင်ရက်လို့ပါ”

“...”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ မသင်းမေ...”

“ဟင့်အင်း...”

“အစ်ကိုလက်ကိုမကိုင်ပါနဲ့... အေးအေးဆေးဆေးရပြီပြောပါနော်”

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေခဲ့ရာမှ ထျန်ပီးအသံအနည်းငယ်
အည်ငြိမ်စ ပြုလာ၏။

သို့သော် ပုံမှန်မဟုတ်ဟု ကောင်းကောင်းထင်သည်။

ထျန်ပီးပုံစံက နှစ်ကိုယ်ခွဲကားရိုက်နေသည့် မင်းသား
တစ်ယောက်နဲ့ တူလှသည်။

အနှောင့်အယှက်မပေးလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆူမသိသေး
သည့် ဇာတ်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို သိလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊
မသင်းမေ (သရဲမ) ဒီအိမ်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်
သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ကောင်းကောင်းအသံမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
နားစွင့်ငေးမောနေလိုက်သည်။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ပြီးတော့ဘာဖြစ်တယ်”

“ပြန်ပြောပါဦး... မသင်းမေ”

“ငိုရင်းမပြောနဲ့ကွာ... မသဲကွဲဘူး”

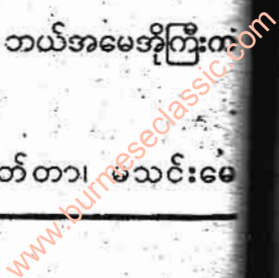
“... ”

ထို့နောက် ထျန်ပီးငြိမ်ပြီးနားထောင်နေပြန်၏။

ခဏအကြာ...

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ... မရှိပါဘူး... ဘယ်အမေအိုကြီးက
မသင်းမေ ကိုလာခေါ်တာလဲ”

“ဒီအိမ်ထဲရောက်နေတယ်... မဟုတ်တာ၊ မသင်းမေ

နောက်မှာ . . . ”

“ဘာ . . . မသင်းမေခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်လာပြီ။ အဲဒီတိုစွ
စိတ်ချပါ မမေ့ပါဘူး။ မင်းအတွက် အုတ်ဂူလှလှလေး တည်ပေးမယ်။
အုတ်ဂူခေါင်းရင်းမှာ အပေါက်သေးသေးလေး ဖောက်ပေးမယ်။
တတိပေးပါတယ်ကွာ . . . ”

“ . . . ”

“ဟာ . . . မသင်းမေ . . . မင်းမျက်နှာကြီးရုံ တွနေပါလား။
အမေအိုကြီးလို့ . . . ”

“အို”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မသင်းမေ၊ အစ်ကိုခေါ်တာထူးပါဦး
ဆင့်အင်း ငါ့အနားမလာနဲ့ . . . ”

“မင်း . . . ”

“မင်း မသင်းမေမဟုတ်ဘူး၊ အမေအိုကြီး . . . သရဲမကြီး . . .
အမလေးဗျ သရဲမကြီး . . . အမေအိုကြီး . . . မသင်းမေ . . . ”

အိမ်လေးပေါ်မှာ ထျန်ပီးတစ်ယောက် ပြေးလမ်းပိတ်နေသော
ဣန္ဒြေတစ်ကောင်လို့ ဗရမ်းပတာပတ်ပြေးနေရှာသည်။

မောကြီးပန်းကြီးမနားတမ်းပြေးရင်း အော်နေသည်။

“သရဲမကြီး . . . ”

“အမေအိုကြီး”

အော်ရင်းပြေးရင်းနဲ့ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

“အား . . .”

စူးရှကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ကာ သတိလစ်သွားလေသည်။

ကောင်းကောင်းသတိဝင်ကာ ထျန်ပီးကို ပွေ့လိုက်၏။

“ထျန်ပီး . . .”

“ထျန်ပီး . . .”

“ထို့ . . . နံလိုက်တာ”

သူ ထျန်ပီးကိုဆွဲပွေ့မိစဉ် ညှိစိုစိုပုတ်အဲ့အဲ့အနံ့ကြီးက နှာခေါင်း

ဝသို့ လုံးဆောင့်ဝင်လာသည်။

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

ပြင်းထန်သောခြေသံတွေ အိမ်လေးပေါ်မှာ ဆူဆူညံညံသွား၏။

အပုတ်နံ့ ဆိုးဆိုးကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကောင်းကောင်း . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ထျန်ပီးဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျှံပီးနှင့်အဖော်နှစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာမေးကြသည်။

“ထျန်ပီး သရဲခြောက်ခံရပြီး သတိလစ်သွားလို့ . . .”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် လျှံပီး . . . မသင်းမေခြောက်တာ . . . အဲဒါက

အရေးမကြီးဘူး၊ ထျန်ပီးကို ဆေးခန်းအမြန်ပို့မှဖြစ်မယ်”

သူပြောမှ လျှံပီးတို့ အကြီးအကျယ်ပူပန်ကာ ကပျာကယာပင်

ထွန်ပီးအား ပုခုံးထက်ထမ်းပိုးလျက် ဆေးခန်းဆီသို့ ထွက်သွား၏။
သူ့အဖော်နှစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါသွားသည်။

ကောင်းကောင်းတစ်ယောက်တည်းသာ မှောင်ပိန်းပိန်း
ညနက်ကြီးထဲရှိ ချောက်ချားဖွယ်အိမ်ငယ်လေးထဲ အိမ်စောင့်အဖြစ်
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ရန်နိုင်ရွှက်ကြီးတင်ထိုးအူလိုက်သံကြီး အမှောင်ညထဲ
တိုးဝင်သွားတော့ ကောင်းကောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညင်း
တွေ တပြင်းပြင်းထ သွားရသည်။

“အူ . . .”

“အူ . . .”

“အူ . . .”

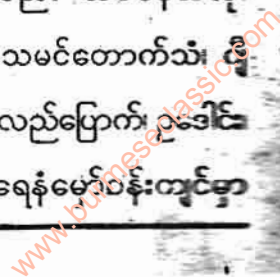
“အူ . . .”

အပိုင်း(၂)

ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော ကောက်သစ် နဲ့သင်းသင်း လတ်ဆတ်လေပြေကို ကောင်းကောင်းအားပါးတရ ချွတ်လိုက်သည်။ ခေါင်း ထဲနောက်ကျစေသောသွေးတွေ သန့်စင် သွား၍ထင်သည်။ ချက်ချင်းကြည်လင် လာ၏။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ရနံ့၊ တောရိပ်တောင်ရိပ်ရနံ့ကြောင့် စိတ်တွေအေးငြိမ်းစွာ နုသစ်လို့ သွားသည်။

ရေနံမှော်သို့မရောက်ဖြစ်သည့် တစ်ပတ်ကာလအတွင်းမှာ သယ်အရာမျှ ထူးခြားပြောင်းလဲမှုကြီးစွာမရှိသည့်တိုင်အောင် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အရာရာသည် အသစ်အဆန်းလို ခံစားနေမိ၏။ မြင့်မားဆိုင်းညှို့သော ပိတောက်ပင်တွေလည်း သစ်နေသလို၊ ဝါးရုံတောထူထူတို့သည်လည်း သစ်နေ၏။ သမင်တောက်သံ၊ ငြိမ် (ဗျ)ဟောက်သံတွေသစ်နေသကဲ့သို့ ခိုးပြာခိုးလည်ပြောက်၊ ဥဒေါင်း ဆောက်တို့၏အသံတွေလည်း ကြေးအိုးကွဲရေနံမှော်ပန်းတိုင်မှာ

သစ်ဆန်းနေသည့်အလား ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ ဒီအသံ၊ ဒီမြင်ကွင်းတွေက ရှိမိအတိုင်းသာရှိနေခြင်းသာ... ပုံမှန်ဝန်းကျင်နှင့် ပုံမှန်မြင်ကွင်း၊ ပုံမှန်တာက သူ့စိတ်၏ခံစားမှုအလျင်...

မသင်းမေကားတိုက်သေဆုံးခြင်း၊ ထျန်ပီးသရဲခြောက်ခံရခြင်း၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ပတ်သက်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ဆက်နွယ်မှု၊ သရဲဖြစ်သွားသော မသင်းမေ၏ဆန္ဒလား...

ဘာကြောင့် အပေါက်ကလေးဖောက်ရသနည်း။

ဘာကြောင့် အပေါက်ကလေးဖောက်ပေးဖို့ မသင်းမေတောင်းဆိုရသနည်း။

သူမစဉ်းစားတတ်ပါ...

အပေါက်ဖောက်ပေးသည့် ထျန်ပီးကိုယ်တိုင်လည်း သိမည်မထင်။

မည်သို့ဆိုစေ မသင်းမေအုတ်ဂူထိပ်မှ လက်ညှိုးလှီးခန့် အပေါက်လေးသည် သူ့အတွက် ပဟောဠိတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်း အရာတွေနဲ့ နှီးနွယ်နေသောကြောင့် ထျန်ပီးအား ဖွင့်ဟမမေးမိခဲ့ပေ။

“အုတ်ဂူအပေါက်လေးဟာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမယ်ထင်တယ်”

ဆိုက်ကယ်ကိုသတိထားစီးရင်း သစ်တုံးခင်းတံတားလေးပေါ်ဖြတ်စဉ် သူ့နှုတ်မှ ခပ်ဖွဖွရေရွတ်မိသည်။

ထိုစဉ်... .

တောတွင်းတစ်ဖက်ဆီမှ တောတိုးသံတွေ ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပင်ခြေရှုပ်ရှုပ် သစ်ရွက်ခြောက်၊ သစ်တိုင်း
ခြောက်များပေါ် တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီး ဖြတ်နင်းလာသလို
အသံများတွေကြားလိုက်ရ၏။

မိမိအရင်က... .
... .

... .

... .
... .

မနက်ဆယ်နာရီအချိန်... .

နေ့ခင်းကြောင်တောင် မှောင်ဇာတိကျခြင်းသည်... .

တောခောက်သည်လား... .

တောမှောင်ခြင်းလား... .

သမီး... .

တော၏အမှောင်သည် တစ်စတစ်စပိုမိုထူကဲစွာ ပိတ်သည့်
လာသည်။ အမှောင်ကြောက်သော ကောင်းကောင်းရင်
ကြောက်စိတ်တွေမနိုင်ရင်ကာ ကြီးထွားလာသဖြင့် ဆိုက်တယ်တွေ
ထားလိုက်သည်။ မီးရောင်ကျရောက်သည့် နေရာဟာချို့မှလွဲ၍

တစ်တောလုံးဆူညံ မည်းနက်လျက်ရှိ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ . . . လေတိုးသံတွေ ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။ နားတွေအူပင်းမတတ် ဖရိုကွမ်စီမြင့်လာလို့ နားနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိတ်လိုက်ပေမယ့် စူးရှချွန်မြိသော လေသံတစ်ရီရီကို မဟန့်တားနိုင်ပါ။

အသံစူးစူးကြီးများလည်း ငှက်ပျောပင်စည်ကို ထိုးဖောက်သွားသော သေနတ်ကျည်ဆံများနှင့်တူသည်။

အုတ်နံရံကို ထိုးဖောက်သော လွန်သွားများနှင့်တူသည်။

လေးညှို့မှ လွင့်ပျံ့ပြေးထွက်လာသော မြှားအစင်းစင်းနှင့်တူသည်။

အပ်အစင်းစင်း ခန္ဓာကိုယ်ဖော်ထိုးစိုက်၊ ထိုးဆွနေသည့်နှယ်သူ့အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

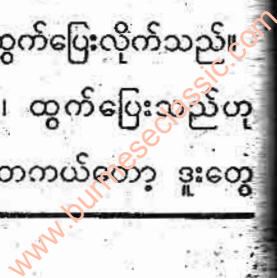
အသက်ရှူမဝတော့ပေ။

လည်ပင်းညှစ်ခံထားရသလို မွန်းကြပ်မောဟိုက်လို့နေသည်။

အသံတွေက ထက်အောက်၊ ရှေ့နောက်၊ ဝဲယာမှပြေးဝင်လာသည်။ သူ့စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရတော့ပါ။

ပြေးစရာမြေမရှိ၊ ခြင်္သေ့အုပ်ကြားထဲ ချောင်ပိတ်မိနေသော မြင်းကျားတစ်ကောင်လို သွေးရူးသွေးတမ်း ထွက်ပြေးလိုက်သည်။

သို့သော် သူထွက်ပြေးသည်မဟုတ်၊ ထွက်ပြေးသည်ဟု ဘင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဒူးတွေ

အဆတ်ဆတ်တုန်ရီကာ နေရာမှ တစ်ဖဝါးမှပင် မရွေ့နိုင်ပါဘူး
 တောနက်ကြီးကား ပို၍ပို၍သာ ကြမ်းရိုင်းလာလေပြီ။
 မျက်နှာတူရူဆီမှ နီရဲစူးရှသော မီးလုံးတစ်စုံကို သူကြည့်နေမိ၏။
 ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ထိုအရာတစ်စုံသည် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်၏
 မျက်လုံးဖြစ်မည်ကို အလိုလိုသိလာသည်။ လူတစ်ယောက်၏မျက်လုံး
 အရွယ်လောက်ရှိသည်။

သို့သော် . . . စူးရဲတောက်ပြောင်လွန်းလှ၏။

ပြီးတော့ ထိုမျက်လုံးနီနီကြီး . . . သူ့ဆီတရွေ့ရွေ့တိုးတာ
 နီးတပ်လာသည်။

အသံစူးစူးချွန်ချွန်များကလည်း ရပ်ဆိုင်းမသွား . . .

သူ့ရင်သည် တဖတ်ဖတ်လှုပ်ခတ်မောပန်းနေ၏။

မျက်လုံးကြီးစူးစူးလက်နဲ့ ပို၍နီးကပ်လာတော့ ကြောက်စိတ်တွေ
 ခြံဖျားမှ ငယ်ထိပ်ထိ ဆောင့်တိုးခုန်တက်သွားသည်။

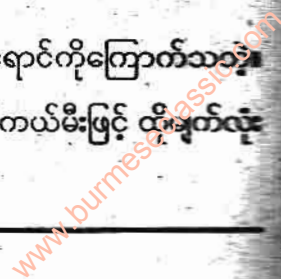
ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် သူ့အသံက သူ့လည်ချောင်းဝမှာတင် ပျောက်ဆုံး
 သွား၏။

နာနာဘာဝများလား . . .

နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတွေဆိုရင် မီးရောင်ကိုကြောက်သတဲ့။

ကြားဖူးနားဝစကားကိုမှတ်မိကာ ဆိုက်ကယ်မီးဖြင့် ထိုမျက်လုံး
 အစုံကို လှမ်းထိုးဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

သူ့လက်တွေ တုန်ခါလေးကန်လွန်းလှသည်။ ဘက်ထရီ အားနည်းလှသော တိုင်ကပ်နာရီ၏စက္ကန့်တံတစ်ခုလို တုံ့ဆိုင်း တွန့်ဆုတ်နေသည်မှာ အားမရ၊ စိတ်မရှည်ချင်စရာ ကောင်းလွန်း သည်။

ဆိုက်ကယ်လက်ကိုင်ကို ကိုင်မိဖို့ အချိန်အတော်ကြာ တုန်ဆုံး သွား၏။ ဓာတ်လိုက်ခံရသူလို တုန်ခါသောလက်အစုံ၊ ဆိုက်ကယ် လက်ကိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်မိချိန်မှာ...

“ဟင်...”

စောစောက သူတွေ့ရသည်က နီရဲစူးလက်လက်မျက်လုံးကြီး တစ်စုံတည်း...

ယခု...

များစွာသောမျက်လုံးနီနီများ... စိမ်းဖန့်ဖန့်ဝင်းပြောင်ပြောင်မျက်လုံး ပေါင်းများစွာ တော၏အမှောင်ထုကြီးနဲ့အပြည့်...။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ... သူ့ဝဲယာမှာ... သူ့နောက်ဖက်မှာ မျက်လုံးတွေ... မျက်လုံးတွေ... ဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံး နီနီစိမ်းစိမ်းတွေ။

သူ့ဆိုက်ကယ်မီးရောင်ကျရောက်သည့် နေရာတွေမှာ မျက်လုံး တွေ ပျောက်သွားပေမယ့် ကျန်သည့်နေရာတွေမှာ မျက်လုံးနီနီ စိမ်းစိမ်းများ ဆတိုးပွားလာသလို ပြည့်နှက်သွားလေသည်။ သူ့ထံသို့ နီးစပ်စွာ ဝန်းရံလာကြသည်။

အချို့မျက်လုံးများသည် ဆယ်ပေခန့် အကွာအထိ ရောက်လာ၏။

ထို့နောက် . . .

ငါးပေအကွာ . . .

ထို့နောက် . . .

လက်တစ်ကမ်းအထိ ဝိုင်းပတ်အံ့ခဲလာကြသည်။

သူပြေးရန်နေရာလပ်မရှိတော့ပေ။

သူ့အသက်ထွက်လုမတတ် မွန်းကြပ်ထိတ်လန့်မှုက ကြီးထွားလွန်းလှသည်။

“ခွီ”

“ခွီ”

“ခွီး . . . ”

ဆူညံကျယ်လောင်သော လေတိုးသံချွန်ချွန်ရှုရှုများ ပို၍သေးမှုန့်ဆူညံလာ၏။

သူ့နားစည်နှစ်ဖက် စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲသွားပြီထင်၏။ အသက်နှလုံးကြောင်း ကျဉ်းမြောင်းပိတ်ဆို့နေသူအလား အသက်တစ်ချက်တစ်ချက်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ရှုသွင်းရှုထုတ်နေရ၏။ မျက်လုံးတွေ ဘာဝေ့မှိုင်းမှုန်ကာ ချာလှပတ်လည်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

ဆိုက်ကယ်မီးရောင်အောက်မှာ တုန်ရီချိန်နဲ့ သော အပေးအိုဉ်

တစ်ယောက် ပြုန်းခနဲရောက်လာသည်။

အရှေ့တွန့် တွန့် တွေ့က အရိုးပြင်းပြင်းအပေါ်မှာ ရံတွဲနေ၏။
ဆံပင်တွေက မီးဟတ်ထားသလို နီကြောင်ကြောင် ရွှေ့ခြောက်
ခြောက်။

ဝါးရှင်းတုတ်တောင်ဝှေးကို အားပြုရပ်လျက်က ကောင်း
ကောင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အကြည့်တွေက မလှုပ်မယှက်။

ကောင်းကောင်းချက်ချင်း မျက်စိလွဲလိုက်ရသည်။ မခံသာအောင်
စူးပြင်းတောက်လောင်နေသော အကြည့်စူးစူးကို ခဏကြည့်ရုံမျှဖြင့်
မျက်ရည်ပူတွေ ချက်ချင်းဝေ့တက်လာ၏။

ကြောက်လန့်စွာ နောက်တစ်လှမ်း ကပျာကယာဆုတ်လိုက်
ပေမယ့် အမေအိုကြီးက နှစ်လှမ်းတိုးလှမ်းလိုက်သည်မို့ ပို၍ပင်နီးကပ်
သွား၏။ မျက်နှာချင်းထိမတတ်။

ကောင်းကောင်းထိတ်လန့်ကြီးစွာ ကြည့်လိုက်မိစဉ် အမေအိုကြီး၏
မျက်လုံးနီကြီးနှစ်လုံး ပြူးကျယ်စူးထွက်လာတော့သည်။

“အား”

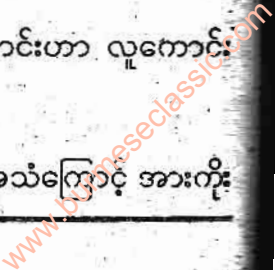
ကောင်းကောင်းအံခေါင်ခြစ် အော်ပစ်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့”

“သူ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူး... ကောင်းကောင်းဟာ လူကောင်း”

တစ်ယောက်ပါ”

မျက်စိအစုံမှိတ်ထားဆဲမှာ ကြားဖူးနားဝအသံကြောင့် အားကိုး

ထကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကောင်းကောင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

တုန်ခါမော့ထိုက်သော အော်သံနဲ့ အတူ မျက်လုံးများစွာ

မျက်လုံး အစိမ်းတစ်စုံ ပြေးထွက်လာသည်။

“ကောင်းကောင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ဟင်... မသင်းမေ”

အမေအိုကြီး၏ အရိုးစုခြေအစုံကိုဖက်ကာ မျက်ရည်လည်
တောင်းပန် ခယနေရှာသော မသင်းမေသည် ပြီးခဲ့သည့်ရှစ်ရက်
ထားတိုက်သေဆုံးခဲ့သော ငါးခြောက်သည် မသင်းမေမှ မသင်း
အစစ်။

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့မှာ အပြစ်ရှိသလဲ”

“... ”

နက်ခြောက်အက်ကွဲသံကြီးက တစ်တောလုံးညံ့သွား၏။

ကောင်းကောင်း တုန်ခနဲ လန့်ဖျတ်သွားသည်။

မသင်းမေထံမှ ငိုရှိုက်သံ သဲ့သဲ့မှ အပ ဘာစကားမှ ထွက်

မလာသေး။

“ဖြေလေ”

အမိန့် သံကြီးဟိန်းထွက်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ”

“အင့်. . .”

“အဟင့်. . .”

တိုးဖျော့ဖျော့ မသင်းမေအသံက ငိုစွက်ကာ တိမ်ဝင်သွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုသူ့ကိုလွတ်လိုက်မယ်၊ ဒီညသန်းခေါင် ထျန်ပီးကို ခေါ်သွားမယ်. . .”

“အားလုံး. . . သွားကြမယ်ဟေ့. . .”

“လူမှားနေပြီ. . .”

တစ်မဟာမှူး၏အမိန့်ကို နာခံသည့် ရဲဘော်ရဲဖျက်တွေအလား အမေအို ကြီး၏အသံအဆုံး ချက်ချင်းပျောက်ရှုသွားတော့သည်။

တောနက်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ကျန်ခဲ့၏။

“မသင်းမေ. . . ထျန်ပီးကို မသတ်ပါနဲ့၊ မသင်းမေ. . .”

ကောင်းကောင်းအသံကုန်ဟစ်အော်သံတွေ ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

“မသင်းမေ. . .”

“ထျန်ပီးကိုမသတ်ပါနဲ့. . . နဲ့. . .”

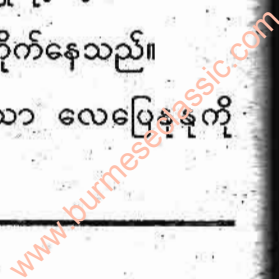
“ဆရာ ဆရာသတိရပြီလား၊ ဆရာ ကျွန်တော်မြင့်နိုင်ဝင်းပါ ဆရာ၊ ဆိုက်ကယ်ဘေးမှာ သတိလစ်နေခဲ့တာ. . . တော်ပါသေးရဲ့

ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြုံလို့ပေါ့”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေစိုရွှဲကာ မောဟိုက်နေသည်။

တောပန်းနံ့တွေ သယ်ဆောင်လာသော လေပြေနှုတ်ကို

အငမ်းမရရှုရှိုက်ရင်း အမောပြေသွားရ၏။

ကြောက်မယ်ဖွယ် မျက်လုံးများကို မဝံ့မရဲဝေဝဲရှာကြည့်လေမယ်
တွေ့ရတော့ပေ။

စူးရဲချွန်မြိသော လေတိုးသံအစား၊ စစ္စလီငှက်၊ သပိတ်လွယ်
ငှက်ငယ်တို့၏ ကြည်နူးဖွယ်အသံလေးတွေသာ ကြားနေရ၏။

စောစောက အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးသည် အိပ်မက်ရိုင်းကြီး
တစ်ခုလို ပျောက်ဆုံးသွားတော့သည်။

သူ့အိပ်မက်ခဲ့သည်တော့မဟုတ်. . .

သတိလစ်သွားသည်တဲ့. . .

ဒါကရောဖြစ်နိုင်ပါ့မလား. . .

ဆိုက်ကယ်က ဒေါက်ထောက်မီးဖွင့်ထားဆဲပင်. . .

ဆိုက်ကယ်မှောက်သည်မဟုတ်. . . သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မည်သည့်

အင်္ဂါရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရပါ။

စောစောကတွေ့ခဲ့ရတာသည် တကယ့်သေလုမျောပါး အဖြစ်
အပျက် ဖြစ်သည်။

ကံကောင်းလို့ သေခြင်းတရားနှင့် ကပ်သီးလေးလွဲခဲ့ခြင်း
ပါလား. . .

ဘုရား. . . ဘုရား. . .

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို သူ့ကိုလွှတ်လိုက်မယ်။ ဒီညသန်းခေါင်
ထွန်းပီးကို သွားခေါ်မယ်။ အားလုံးသွားကြမယ်ဟေ့၊ လူများနေပြီ”

အမေအိုကြီး၏အမိန့်သံကို ယခုတိုင်ကြားယောင်ထိတ်လန့်

နေမိသည်။

လူမှားလို့ဆိုပဲ မဟုတ်ရင် သူသေပြီပေါ့။ မသင်းမေကယ်လို့
သာပဲ။ ကံကောင်းလိုက်တာ. . .

“အို. . .”

“ဒါ ဒါဖြင့်. . .”

“ထျန်ပီး. . .”

“ထျန်ပီး. . . ကံဆိုးပြီပေါ့. . .”

“ဒီညသန်းခေါင် ထျန်ပီးသေရမှာပါလား. . .”

“ဆရာ. . . မှော်တဲလာတာမဟုတ်လား. . . စာကံဆရာ. . .

ဆရာပုံစံ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်နင်းခဲ့မယ်။
ဆရာနောက်ကပဲထိုင်”

သူခေါင်းညိတ်မိသည်လား၊ ခေါင်းခါမိသည်လား၊ ခေါင်းမညိတ်
ခေါင်းမခါခဲ့သည်လား မသိနိုင်တော့ပေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့
မြင့်ဝင်းနိုင်၏ခါးကိုဖက်ကာ ဆိုက်ကယ်ကယ်ရိယာပေါ် ခွထိုင်
လိုက်မိသည်။

“ဆရာရေ. . . ဆရာတော့ ထောတော့မယ်နဲ့ တူတယ်ဗျို့၊
မှတ်မှတ်ရရ ငါးခြောက်သည် မသင်းမေကားတိုက်သေတဲ့ညက
ဖောက်တဲ့ရေနံတွင်း ခပ်နေရပြီ. . .”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဝိုက်ခွေးနမ်းပြီပေါ့နော်. . .
တုတ်တယ်မလား ဆရာ. . .”

“ကောင်းကောင်းမူးမယ်နော်... ခွင့်ပြုပါဆရာရယ်နော်”

မြင့်ဝင်းနိုင်က ရေပတ်မဝင်အောင် အားရဝမ်းသာပြောပြနေသည်
ဆိုင်း... သတင်းကောင်းအတွက် သူ့လှိုက်လှဲစွာမပျော်မိတာ
အကြောင့်လဲ...

တကယ်ဆို လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ...

“စိတ်ချ ကိုယ့်တွင်းသားတွေ ဒီညအကောင်းဆုံးအရက်၊
အကောင်းဆုံး အမြည်းတွေနဲ့ ပွဲပေးမယ်ဟေ့... ”

ဟုပြောရမည်။

အခုတော့...

“မသင်းမေ... သေတုံညက ဖောက်တုံတွဲ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... မသင်းမေက ဆရာ့ကို ‘မ’ နေပြီဗျ”

“ဘယ်လို”

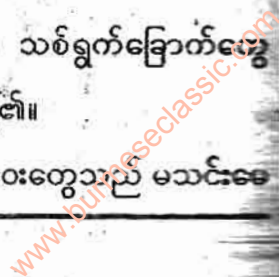
“ဪ... အဲဒီတွင်းကို တွင်းဆရာက နာမည်ပေးထားတယ်
... မသင်းမေတုံ...”

“ဟင်”

သူ့ကျောပေါ် ကျားပေါက်လေးတစ်ကောင် ကုတ်ဖဲ့တက်လာ
သလို တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

စိတ်မလုံစွာ လည်ပြန်ကြည့်မိတော့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ
ကသော ကမျောနဲ့ ဝဲပျံနေတာတွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့မျက်စိထဲမှာ ဝဲပျံသစ်ရွက်အစုအဝေးတွေသည် မသင်းမေ

ပြေးလိုက်လာသည်ဟု စွဲထင်မြင်ယောင်နေမိ၏။

အကြည့်ကို ကဗျာကယာလွဲဖယ်ပေမယ့် ကြောက်စိတ်ကား
ပြေ . . .

နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်မကြည့်ရဲတော့ပါ။ သစ်ရွက်လေ
တိုးသံသည်ပင် မသင်းမေ၏ခြေသံဟု မှတ်ထင်လို့နေ၏။

“ဝေး . . . ဆရာလာပြီဟေ့ . . .”

“ဟေး . . .”

“အခုလည်းကွာ . . .”

“ဒါနဲ့တော့ပဲလှပြီဟေ့ . . .”

သူ့တွင်းသားတွေ တခဲနက်ပျော်မြူးကြိုဆိုသများ ရေနံဇော်ထဲသို့
လွင့်ပျံသွားသည်။

“တို့ကျော်ဆောင်ရေ . . .”

“အိတ်ထဲမှာ ဆတ်သားခြောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ နို့ဆီ
ဆကြား၊ ကော်ဖီမစ်၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ နိက္ခာခြောက်တွေ
စိတ်ကူးရသလောက် ယူခဲ့တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဆရာရယ်၊ တဲမှာအကုန်ပြတ်နေပြီ၊ ဒါထက်
ဝမ်းသာစရာပြောရအုံးမယ် . . .”

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီ တွင်းဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“ဆရာသိပြီးပြီပေါ့ . . . အိုကေပဲ ဆရာရယ်၊ ပေပါတွင်း

သိလား၊ စခပ်တဲ့နေ့ကတည်းက ပေပါတွင်း... ခပ်ဝါများထေ
တိုးလေပဲဆရာ၊ အခု တစ်ပေပါခွဲအထိ ထွက်တယ်ဗျာ”

ရိက္ခာခြောက်အိတ်ကိုဆွဲကာ မြင့်နိုင်ဝင်းတဲဆီသို့ လျှောက်
သွားသောအခါ တွင်းသားတွေ တစ်တန်းကြီးလိုက်ပါသွား၏။

သူ့တွင်းသားတွေ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတော့တွေ့ရတော့
သူ့ရင်မှာ စောစောထူ ချောက်ချားဖွယ်အဖြစ်ကြီးကို မေ့သွား၏။

“ကျွန်တော့်အတွေးအကြံအရ ပြောရရင်... ဒီစံချိန်နဲ့သာ
တစ်လလောက် ဆက်ထွက်နေရင်ဆို... ဒီတွင်းဟာ တွင်းလျှံတွင်း
ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆရာ...”

“ဆီဈေးကောင်းတဲ့အချိန်နဲ့တော့ ကွက်တိဖြစ်ပြီဗျာ...
တွင်းလျှံလို့ကတော့ ဆရာသမားချမ်းသာပြီဗျာ”

“ကျွန်တော်ချမ်းသာရင် ကိုကျော်ဆောင်တို့အားလုံးလည်း
အသာရမှာပေါ့ဗျာ...”

“ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို ကိုကျော်ဆောင်တို့သိပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဆရာ”

“ဒါကြောင့်လည်း သစ္စာရှိရှိ မခိုမကပ် အလုပ်ကြီးစားကြတာပေါ့
ဆရာရယ်...”

“လာ ဆရာ”

“သောင်းမေဆီသွားရအောင်”

“ဗျာ”

“ဟဲ ဟဲ . . . အဲဒီတွင်းလေးကို မသင်းမေလို့ မှည့်ထားတာ”

“ဪ . . . ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“အဟင်း . . . ကောင်းပါတယ် . . . ”

“တွင်းသားတွေကို သတိဝီရိယနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြပါစေဗျာ”

“ဗျာ ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ဟင်”

“ဟို”

“အဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . ”

“လုပ်ငန်းခွင်ဟူသမျှ Safety First ပဲလေ . . . ”

“ထွက်တဲ့ဆီကလည်း အဝါပဲဆရာ . . . ”

“မသင်းမေက သိပ်ဗွေကောင်းတာ၊ ပိုက်နှစ်လုံးပဲ ရေးထားခဲ့ရတယ်။ တွင်းလည်းမပြို၊ ရေလည်းမပေါက်တော့ဘူး . . . ”

တွင်းဆရာကိုကျော်ဆောင်နှုတ်မှ မသင်းမေဟု ထွက်လိုက်တိုင်း သူ့ကြက်သီးထထသွားရသည်။

အရာအားလုံးသည် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ မသင်းမေဆိုသည့်နာမည်မှအပ သူ့စိတ်ကိုအားလုံး ဟော်ရွှင်စေသည်။

သို့ပေမယ့် . . .

သူဌာန်နာမည်ကို မနှစ်သက်ကြောင်း မပြောလိုတော့ပေ။
မသင်းမေမှာ အပြစ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ တွင်းဆရာ
တို့ကျော်ဆောင်ပါးစပ်မှ မသင်းမေဆိုတာ မချတော့ပေ။ တဖွဖွ။

“ဒီည တွင်းသားတွေအတွက် ဒင်နာပါတီလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ကိုကျော်ဆောင်”

“ရော့ဗျာ လိုအပ်တာဝယ်ဖို့... ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဝမ်းသာတယ်ဆရာ၊ ကလေးတွေလည်း
ပျော်ကြမူဗျ . . . အချိန်ရှိတုန်း ကျွန်တော်စီစဉ်လိုက်အုံးမယ်၊
ဆရာ့ဆိုက်ကယ်နဲ့ပဲ မြင့်နိုင် ဝင်းကို ဈေးဝယ်လွှတ်ရမှာပဲ”

“ကောင်းသလိုသာလုပ်ပါဗျာ... ”

“ကျွန်တော် မှော်ထဲပတ်လိုက်အုံးမယ်”

“ဪ... ကိုကျော်ဆောင်”

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ကလေးတွေအတွက် ဝီစကီပဲဝယ်ခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ် ဆရာ့အတွက်ကရော... ”

“ဆန်အရက်တစ်လုံးလောက်ဆွဲခဲ့ပါ... ”

“ဗျာ... ဆရာက ချက်အရက်သောက်မလို့”

“ဟုတ်... ”

“ပိုက်ဆံလောက်ရဲ့လား၊ ထပ်ယူအုံးလေ”

“ဟာ... လောက်ရုံမက ပိုတောင်နေသေးတယ်ဆရာ့ရဲ့”

သူ့ရေနံတွင်းလေး မသင်းမေကို ငေးမောကြည့်နေစဉ် တို့ကျော်ဆောင် တဲဘဲက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွား၏။

အနည်စစ်ထားသော ရေနံကန်ကို ငုံ့ကြည့်မိတော့... အရိုးစု သက်သက် အဖွားအို၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်ပုံကြီးကို မြင်ယောင်ကာ အလန့်တကြား မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်စဉ်...။

သူ့ပုခုံးပေါ်သို့ လက်မည်းကြီးတစ်ဖက် ဘုတ်ခနဲ ကျလာသည်။ သူ သွေးခုန်နှုန်းတွေ ဦးနှောက်သို့ ဆောင့်ထိုးသွားလေသည်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ လှည့်ကြည့်မိတော့...။

“ကိုကောင်းကောင်း”

“လာဗျာ ကျုပ်တို့ တဲဖက်လိုက်ခဲ့ပါအုံးဗျ... ဂျီသားကင်နဲ ခေါင်ရည်ကောင်းကောင်းနဲ ကိုကောင်းကောင်းရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဧည့်ခံချင်လို့ပါဗျ”

သူတို့နှင့် အနီးဆုံးတဲမှ ပိုင်ရှင်စိုင်းလူအေးဖြစ်နေသည်။

အလိုလိုသွေးလန်နေသော သူ့ကိုယ်သူ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မုန်းတီးမိပါသည်။

ရေနံရောင်တောက်နေသော လက်အိတ်မည်းကြီးကိုချွတ်ကာ စိုင်းလူအေး သူ့ကို တရင်းတနှီးလက်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၃)

တောတန်းမှထွက်ချိန်မှာ ညဆယ်နာရီထိုးနေပြီ ကောင်းကောင်း
 စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဆိုက်ကယ်ကို
 ဖိစာကုန် တင်လိုက်သည်။ ရေနံမှော်သည် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဝေး၍
 ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပြီ။

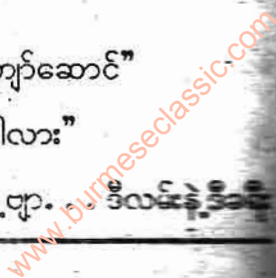
ကိုကျော်ဆောင်အပါအဝင် တွင်းသားအားလုံး၏ ဇွတ်အတင်း
 စားမြစ်သည့်ကြားမှ သူရွာပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်နေ
 သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သောက်စားထားသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့်
 ဇီဝိမ့်ကြသည်။

“ဘယ်လောက်တောင်အရေးကြီးလို့လဲ ဆရာရယ်၊ မနက်မှ
 ဖြန်လိုက် ပြီးရောပေါ့”

“ဒီညပြန်မှကိုဖြစ်မယ့် ကိစ္စမို့ပါ ကိုကျော်ဆောင်”

“ဒါဆိုလည်း မြင့်ဝင်းနိုင်ကိုခေါ်သွားပါလား”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ... ဒီလမ်းနဲ့ဒီခရီး

မျက်စိမှိတ်စီးတောင် အိမ်ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ကလေးတွေကိုသာ အလုပ်လုပ်တာ သတိဝီရိယရှိကြပါစေ. . . ”

“အထူးသဖြင့် မသင်းမေမှာခပ်တဲ့ (ရေနံခပ်) ကလေးတွေ သတိထားဖို့ . . . မပေါ့ဆဖို့ ကြပ်မတ်ပေးပါ ကိုကျော်ဆောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ချပါဆရာ. . . ပြီးတော့ မသင်းမေက ဗွေကောင်းပါတယ် ဆရာ . . . မသင်းမေ(ရေနံတွင်း)ကို ဘာလို့ အစိုးရိမ်ကြီးနေတာ လဲ. . . ”

“တစ်ခုခုသွေးလန့်နေသေလိုပဲ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ တွင်းတစ်တွင်းပဲ ဆရာရယ်၊ ဘယ်အမှားအယွင်းအဖြစ်ခံပါ့မလဲ. . . ”

တွင်းဆရာပြောသလို. . . သူ မသင်းမေကို သွေးလန့်နေသည်။ မသင်းမေမှာ မမြင်နိုင်သောအခြေအနေတွေ သက်ဝင်နေသည် တူ ယုံနေမိသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း အသက်တစ်ချောင်းကို ကာကွယ်ဖို့ သူ့အလောတကြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။

သူ့မနက်တုန်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရသောမျက်လုံးများ. . . သေမင်း တမန် အဖွားအို. . . မသင်းမေ. . . စသည်တို့သည် အိပ်မက်မဟုတ်၊ တောမှောက်၊ တောခြောက်ရအောင်လည်း သူ့. . . တောထဲမှာ တောမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်တာ ဘာမျှမလုပ်ခဲ့ပါ။ စိတ်တူးယဉ်းသွပ် ရအောင်လည်း ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို. . . တစ်ခါတောင်

တွေးခဲဖူးပါ။

သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။

အုတ်ဂူအပေါက်လေးဟာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမယ်
ထင်တယ်လို့လည်း ပြောပြီးရော... ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်စဉ်
ဆန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်... ကံသီလို့ သေဘေးမှ ကပ်သီလေး
ထွတ်ခဲ့ရ၏။

အုတ်ဂူမှအပေါက်လေးသည် ကံဆိုးမှုတွေနှင့် တိုက်ရိုက်
ဆက်နွယ်နေလိမ့်မည်။

ထိုကံဆိုးမှုက သူနဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ ချစ်ခင်သော
ထွန်းပီးထံသို့ ဦးတည်လာနေပြီ။

သူဘယ်လိုတားရမလဲ... .

သူ့ပြောစကားကိုရော ထွန်းပီးက ယုံကြည်မည်လား... .

မိုးကြိုးပစ် ထန်းလက်နဲ့ ကာဖို့ ကြိုးစားကြည့်ရမည်။

နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာ ဘုရားကု ကုပြီး သေမင်းလက်မှ
ထွတ်နိုင်ခဲ့သည့် အစဉ်အလာတွေ ရှိခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသံဃာတော်တွေ ပင့်ဖိတ်တာ
ပရိတ်တော်တွေနဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးကို ကာကွယ်နိုင်မည်ဟု ယုံထား
သည်။

သို့ပေမယ့် ခက်နေသည်က ထွန်းပီး၊ လျှံပီးတို့သည် ဘာသာတွဲ
ဖြစ်နေသည်။

လျှံပီးကတော့ Flexible ဖြစ်သည်။ အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး နားလည်လွယ်၊ လက်ခံလွယ်သည်။

ကာယကံရှင် ထျန်ပီးကသာ... ဘာသာမဲ့တစ်ယောက်လို နေထိုင်၏။ ဘာသာတရားအပေါ်မှာ လေးနက်မှုမရှိ၊ ဘုရားကျောင်း တက်တာလည်း တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

ဒီလိုလူကို ကယ်တင်လို့ကော ရပါ့မလား။

တွေ့ရတာ မွန်းကြပ်လွန်းလှသည်။

တကယ်ဆို ဘာသာတရားဆိုသည်မှာ အဆုံးအမ၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာသည် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာသည် ခရစ်တော်၏ အဆုံးအမ။

လူမှန်လျှင်... တစ်မျိုးမျိုးသော ဘာသာကို သက်ဝင်သူ ဖြစ်သင့် သည်။ သို့မှသာ ထိုလူ၏ ကြမ်းရှိုင်းသောစိတ်၊ ညစ်တေးသော စိတ်တွေ နူးညံ့စင်ကြယ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ... ထျန်ပီးအတွက် ရင်မှာလေးလံလို့လာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အားစိုက်ရပါမည်။ မိုးမပြို ပြိုသော်ရှိ... အသက်တစ်ချောင်းကို တန်ဖိုးထားသင့်သည်။

ဘာသာတူခြင်း ကွဲခြင်းထက် လူသားကြီးစိတ်မျိုးထားရတာ ကိုယ်တိုင်လည်းငြိမ်းချမ်းသည်။ ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကူးစက် ငြိမ်းချမ်းစေသည်။ တစ်လောကလုံးအထိ ငြိမ်းချမ်းစေနိုင်သည်။

ဒါ ကမ္ဘာစောင့်တရားကြီးနှစ်ပါးကို လေးစားရာရောက်သည်။

ကမ္ဘာစောင့်တရားနှစ်ပါးနှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံကြတုန်သော
 လူအမျိုးကောင်းတို့အား ဒုစရိုက်(၁၀)ပါးတို့သည် အမြဲတည်တုန်၏။
 အာဇီဝဌမကသီလခိုင်လုံသည့်အတွက် မနောသုစရိုက်(၃)ပါးတို့
 အမြဲတည်တုန်၏။

ထိုကမ္ဘာစောင့်တရားကြီးနှစ်ပါး အမြဲညီညာပြည့်စုံကြသောအခါ
 ဤလူ့ပြည်သည် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ကဲ့သို့ ကြည်လင်ခြင်း
 ခပ်သိမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အသက်ရှည်မှု၊ အလိမ္မာမှုတို့၌ နတ်ပြည်
 ခြောက်ထပ်နတ်တို့သည်ပင် မတူနိုင်၊ မပြုနိုင်ရှိတုန်၏။ (လယ်တီ
 ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးမှ)

“ဒင်...”

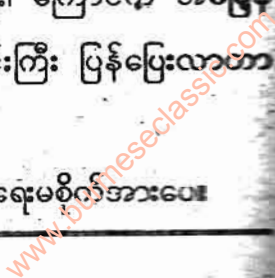
“ဒင်...”

“ဒင်...”

ရွာအဝင်မှာ အော်ဂင်နာရီသံ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးသံကြားရမှ
 ဧရာလွင့်နေသော အတွေးတွေကိုစုစည်းကာ လျှံပီးအိမ်လေးဆီသို့
 ဝင်သည့် လမ်းကြားလေးထဲ ချိုးကွေ့လိုက်၏။

“ဟား... ကောင်းကောင်း... ကြောင်လွတ်ရသလိုပါလား။
 ထွတ်လိုက်တဲ့လူက ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ကြောင်က အိမ်ပြန်
 ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ညကြီးမင်းကြီး ပြန်ပြေးလာတာ
 ဟေ့...”

လျှံပီးအားရဝမ်းသာကြိုဆိုတာကို အရေးမစိတ်အားပေး။

“ထွန်ပီး ထွန်ပီးရှိလား... အရေးကြီးတယ်”

“အမောတကောပါလား... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ... ထွန်ပီးအကြောင်း
မင်းလည်းသိသားနဲ့ သန်းခေါင်မတိုင်ခင် အိမ်ပြန်လာတဲ့ည ရှိဖူး
လို့လား...”

“အခုဘယ်မှာလဲ...”

“သူ့သူငယ်ချင်းဝင်းဇော်တို့အိမ်မှာ စားကြသောက်ကြမှာပေါ့
ဒီနေ့ ဝင်းဇော် သစ်မွှေးရောင်းပြီး ပြန်လာတယ်လေ၊ ဘာအကြောင်း
ရှိလို့လဲ၊ ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးပြောပြပါအုံး”

သူ့ကြေးအိုးကွဲတော့တွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကို လျှံပီးအား
ပြောပြလိုက်၏။

လျှံပီး ပထမပြုံးသည်။ မလုံမရဲ အမူအရာတွေ့ရ၏။
နောက်မှ တည်ငြိမ်သောမျက်လုံးတွေနှင့် သူ့အားကြည့်သည်။
ထိုအကြည့်များထဲမှာ ညှိနှိုင်းလိုစိတ်၊ အကူအညီတောင်းခံလို
စိတ်နှင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရောပြွန်းနေပါသည်။

“ငါတို့ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ ကောင်းကောင်း
ပြောပြပါအုံး၊ မင်းကတစ္ဆေ သရဲနဲ့ဆက်စပ်ပြီး အတွေ့အကြုံရှိတယ်၊
ကြားဖူးနား ရှည်ဝတယ်”

“ဒီအချိန်မှာ မင်းဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆီးရီးယတ်(စ်) မဖြစ်
စေချင်ဘူး...”

“အေးပါ... ကောင်းကောင်းရယ်၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုက ငါ့

နည်းသားထဲက သီးသန့်ကဏ္ဍပါ။ အခုလောလောဆယ် ထွန်းဦး
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေးရမှာ ငါနားလည်ပါတယ်”

“ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အလိုအရ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာသုံးပါး
သာလျှင် ကိုးကွယ်အားကိုးရာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ အဖြစ်သင့်ဆုံး
ပြောရရင် ထွန်းဦးကို ဝါဆိုကျောင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍဝဆီ
ခေါ်သွားရမှာပဲ။ ဆရာတော်က လောကီ ရေးရာလည်း နဲ့စပ်တယ်။
ထေရ်ကြီးဝါကြီး...”

“ဒါဆို သွားစို့လေ”

“ထွန်းဦးငြင်းနေရင် ငါတို့ကြိုးစားသမျှ သဲထဲရေညွှန်ဖြစ်ရမယ်
မင်းညီအကြောင်း မင်းအသိဆုံးပဲ။ ကိုးကွယ်မှုအခန်းကို ဖြတ်ထားတာ
ကျောင်းရောက်မှ မထေမဲ့မြင်လုပ်ရင်... ပြဿနာအကြီးအကျယ်
... ဒီကောင့်အတွက် လက်ကျန်အချိန်က သိပ်နည်းနေပြီ...
ဆယ်နှစ်နာရီထိုးဖို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲလို့တော့တယ်၊ ဒီတော့
ဒီလိုလုပ်မယ်”

“လုပ်စမ်းပါအုံးကွာ”

“တက်ကွာ... မင်းရောလိုက်ခဲ့၊ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍဝကျောင်း
သွားပြီး... ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ရေသွားတောင်းမယ်”

နာခံလွယ်သောလျှံပီး သူ့ညီအတွက် ဇောကပ်နေသည်ကို
နှစ်ခါနား မချရပါ။

ဆရာတော်ထံမှ ပရိတ်ချည်နှင့် ပရိတ်ရေလင်းယူပြီး

ဝင်းဇော်တို့ ခြံထဲရောက်သည့်အချိန်မှာ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲနေပြီ။

ဝင်းဇော်နှင့်အဖွဲ့ အရက်ပုလင်းခွဲများနှင့်အတူ မူးရူးနေကြပြီ။

တချို့အိပ်၊ တချို့သောက်၊ ဝင်းဇော်ကတော့ ဂစ်တာတစ်လုံး

ရင်မှာပိုက်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ ထျန်ပီးကိုကား မတွေ့ရပါ။

သူထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“ဝင်းဇော် . . .”

“ထျန်ပီးဘယ်မှာလဲ . . .”

“ထျန်ပီးဘယ်မှာလဲ”

သူ့ဆက် လျှို့ဝှက် ပိုမိုစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝင်းဇော်ပုခုံးကိုပုတ်၍

မေးနေသည်။

“အန် . . . ဘယ်သူလဲ မသိဘူးကွာ၊ သွားစမ်းပါ အရေးမပါတဲ့

ကောင်တွေ . . . မင်းတို့ စိတ်ကြိုက်သောက်၊ ဘာမှ Worry

လာမဖတ်နဲ့ ငါခိုင်လာတယ်၊ အိတ်ထဲမှာအပြည့်၊ ဘာလှုပ်ချင်လဲ

ကြိုက်တာပြော . . . စပွန်ဆာမာတယ်”

“အလှည့်ကျရင်သာ မနွဲ့နဲ့ . . . ကြိုက်ဆွဲ . . .”

“အေ . . .”

“ရှစ်(တ်)”

မျက်စိမဖွင့်၊ ခေါင်းမထူဘဲ အားလေးလျှာလေးနဲ့ ဝင်းဇော်တို့

လျှို့ဝှက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ခါလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဝင်းဇော် . . .”

“ငါ့ညီ ထျန်ပီးဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေတယ်နော်. . . ”

“မူးကြောင်ရွေးကြောင်မလုပ်နဲ့. . . အခုချိန်မှာ ငါဘယ်သူတို့မှ
ဆည်းမခံဘူး. . . ”

“ပြောစမ်းကွာ. . . မြန်မြန်”

“ဟင်. . . လျှံပီး. . . ”

“ဘာလဲ. . . ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

အခုမှ အမူးပြေဟန်ဖြင့် ဝင်းဇော်ပြုးတူးပြုတ်မေး၏။

“ထျန်ပီးဘယ်မှာလဲ”

“ထျန်ပီးပြန်သွားပြီ. . . ”

“ဟို. . . လေ. . . အိမ်ကိုပြန်တာမဟုတ်ဘူး”

“အိမ်ကိုမပြန်လို့ ဘယ်ကိုပြန်တာလဲ”

“သူ့ကောင်မလေးဆီကို”

“ကောင်မလေး ဟုတ်လား”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး. . . ”

“ငါ့ကောင်မလေး မျှော်နေလောက်ပြီ. . . ပြန်မယ်ဆိုပြီး

ပြန်သွားတယ်”

“ဟာ. . . ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“လမ်းစကိုပျောက်သွားပြီ၊ ကောင်းကောင်းရယ်. . . ”

လျှံပီးတစ်ယောက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း
ညည်းတွား၏။ သူလည်း ခေါင်းတွေ ပူထူလို့သွားသည်။

ခဏအကြာ...

ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ အတွေးတစ်ခုပေါ်လာ၏။ ဟုတ်ပြီ။

“ဟုတ်ပြီ”

“လာ လျှံပီး... ”

“ထျန်ပီးဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါခန့်မှန်းမိပြီ... ”

သူနှင့်လျှံပီး ရေးကြီးသုတ်ယှာဖြင့် ဝင်းဇော်၏အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

ထျန်ပီးအတွက် လက်ကျန်အချိန်က အရမ်းနည်းနေပြီ။

“ဘယ်တိုမောင်းနေတာလဲ ကောင်းကောင်း”

“ရွာပြင်ရောက်နေပြီ၊ ဒီဘက်မှာ အိမ်(လူနေအိမ်)တွေ မရှိတော့

ဘူး”

“သချိုင်းကုန်းကို”

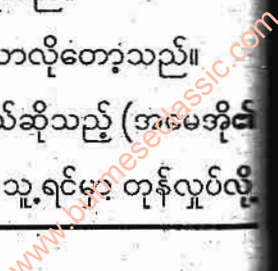
“ဘာ... ”

“သချိုင်းကုန်း”

လျှံပီးသံယောင်လိုက်ကာ အံ့ဩနေပုံရသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ကလည်း ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။

ဒီညသန်းခေါင် ထျန်ပီးကို သွားခေါ်မယ်ဆိုသည့် (အမေအို၏
အသံက) ထျန်ပီးအား သေမိန့်ချထားသလို သူ့ရင်မှာ တုန်လှုပ်လို့

နေ၏။

သချိုင်းမြေထဲရောက်သည်နှင့် . . .

“ဝိုး . . .”

“ဝိုး . . .”

“ဝိုး . . .”

ကြောက်မက်ဖွယ် လေတိုးသံကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ သူ့ခန္ဓာ
ထိုက်ထဲ ပိုးမျိုးကုဋေကုဋာ ခုန်ပေါက်သောင်းကျန်းနေသည့်
အလား . . . အရေပြား အနံ့ ရွံစိထိုးနေ၏။

“ဘာသံကြီးလဲ ကောင်းကောင်း”

“နားတွေကိုအူနေပြီ . . . ကြောက်စရာကြီးနော် . . .”

“သေမင်းတမန်အသံ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် လျှံပီး”

“သေမင်းတမန် ရောက်နေပြီ”

“ထျန်ပီးကို လာခေါ်တာ . . .”

သချိုင်းဇရပ်မည်းကြီးအောက် ဆိုက်ကယ်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး
ထင်းမေ၏ အုတ်ဂူအသစ်လေးဆီ ကောင်းကောင်းလှမ်းကြည့်
ထိုင်၏။

တွေ့ပြီ မသင်းမေအုတ်ဂူခေါင်းရင်းမှာ ထျန်ပီး ဒူးတုန်တိုင်းနေ၏။

“ထျန်ပီးက ဒီကိုရောက်နေပါလား”

အံ့ဩမှင်တက်မိနေဆဲ လျှံပီးကိုလက်ဆွဲကာ ထျန်ပီးရှိရာပြေးလာ
မိသည်။

“ထျန်ပီး ညီလေး... ”

လျှံပီးအော်သံ အုတ်ဂူတွေကြား ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

ထျန်ပီးကတော့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။ မသင်းမေ၏ အုတ်ဂူလေး
ကိုသာ တပ်မှန်စွာငေးကြည့်နေ၏။

လျှံပီးက မနားတမ်းအော်ကာ ပြေးသွား၏။

သို့သော်... ”

လျှံပီး၏အော်သံတွေသည် ကျယ်လောင်စွာစူးရှသော
လေခွန်သံ စူးစူးကြီးများအောက်မှာ တိမ်ဝင်သွားသည်။

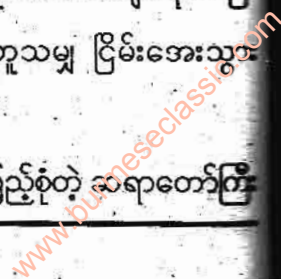
အသံစူးစူးကြီးကားပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်စူးရှလာသည်။

ထိုအသံကြီးထွက်ပေါ်လာရာအရပ်ကား မသင်းမေ၏
အုတ်ဂူဆီမှဖြစ်၏။

သွေးပျက်ဖွယ်အသံကြီးထဲမှာ ဂယောင်ဂယက်မျောပါလုဆဲဆဲ
စိတ်တွေကို ချက်ချင်းပြန်လည်စုစည်းလိုက်ရ၏။

“ဒီပရိတ်ချည်နဲ့ သူ့လည်ပင်းကို စလွယ်သိုင်းစွပ်ပေးလိုက်
ပရိတ်ရေနဲ့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုဖျန်းပေးလိုက်... ကျရောက်ပြီး
ကျရောက်ဆဲ၊ ကျရောက် လတ္တံ့အန္တရာယ်ဟူသမျှ ငြိမ်းအေးသွား
လိမ့်မယ်...”

“သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာတော်ကြီး

တွေ ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုပွားများထားတဲ့ ပရိတ်ချည်
ပရိတ်ရေတွေဖြစ်လို့ ရှိသေယုံကြည်ကြ”

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဏဝညွန်ကြားသည့်စကားတွေကို ပြန်လည်
ကြားယောင်မိသည်နှင့် နားမခံသာသော အသံစူးစူးကြီး တီခနဲ
ရပ်သွား၏။

ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်ကာ သင်္ချိုင်းကုန်းသည် သုဿန်တစ်ပြင်
ပီသစွာ ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသည်။

ကောင်းကောင်းလက်ထဲမှ ပရိတ်ချည်ကွင်းဖြင့် ထျန်ပိး၏
ထည်တိုင်ကို စွပ်ချလိုက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်စဉ်. . .

“စွီး. . .”

“စွီး. . .”

“ထီး. . .”

“ဖန်း. . .”

လင်းနို့မည်းကြီးတစ်ကောင် ရုတ်ချည်းပျံသန်းလာပြီး
ကောင်းကောင်း လက်အစုံကို တောင်ပံအစုံနှင့်ခတ်ထုတ်ပြီး
ရပ်ကြီးဆိပျံပြေးသွားလေပြီ။

ကောင်းကောင်းအရေးတကြီးပင် ပရိတ်ချည်ကွင်းကို
ထိတ်ရွာပေမယ့် မတွေ့တော့ပေ. . . လက်ထဲမှ ပရိတ်ချည်
ထယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့။

သူ ထိုသို့ ဗျာများနေစဉ် မသင်းမေအုတ်ဂူအပေါက်လေးထဲ

အလင်းတန်းတွေ ပန်းထွက်လာသည်။

အစိမ်း၊ အနီ၊ အပြာ သုံးရောင်ရောယှက်နေသော ထို
အလင်းတန်းသည် အုတ်ဂူထိပ်အပေါက်ငယ်လေးဆီမှ ထွန်းပီး၏
အစိမ်းခေါင်းထက်သို့ သက်တံ့ သဏ္ဍာန်ကွေးညွတ်စွာ ကျနေ၏။

ထွန်းပီး၏မျက်နှာသည် လူသေကောင်မျက်နှာတစ်ခုလို
အသက်မဲ့လွန်း လှ၏။

အလင်းတန်း၏အရောင်တွေ စူးလက်လွန်းသဖြင့် မျက်စိတွေ
မြှာဝေ လာသည်။

သက်တံ့သဏ္ဍာန် Fendermental Colours စိမ်း၊ နီ၊
ပြာသုံးရောင်ချယ် အလင်းကွေးလေးမှ ရောင်ဖြာမှုက သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူ
များပေါ်၊ မြေပုံမို့မို့များထက် ကုက္ကိုပင်ရွက်ကြီးတွေဆီ...
အနီရောင်တချို့၊ အစိမ်းရောင်တောက်တောက်နှင့် အပြာရောင်ပြောင်
ပြောင်များ လင်းလက်ကျရောက်နေတော့သည်။

လျှံပီးကတော့ သူ့ညီကိုတစ်လှည့်၊ အလင်းတန်းတွေကို
တစ်လှည့် မသင်းမေအုတ်ဂူကိုတစ်လှည့် ငေးမောဆွံ့အနေတော့
သည်။

အရောင်တွေ တလက်လက်ပြုံးပြက်နေရာ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့
ထွန်းပီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ကောင်းကောင်းနှင့်လျှံပီးလည်း ထိုနေရာသို့ကြည့်မိရာ
“ဂျွတ်...”

“ဂျွတ်. . .”

“ဂျွတ်. . .”

ကုက္ကိုကိုင်းကြီး လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကျိုးကျသွားသည်။
ထျန်ပီးသည် စောစောက ငုတ်တုတ်သေနေသူလို ငြိမ်နေရာမှ
စုတ်ဝင် အလောင်းတစ်ကောင်လို ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

အလင်းတန်းများမှ အလင်းအဆစ်အပိုင်းများအဖြစ်သို့. . .
ထို့နောက်. . .

ပို၍သေးငယ်သော အလင်းပြောက်၊ အလင်းစက်များအဖြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွား၏။

“ဟင်”

“ငြိမ်သက်မှင်တက်မိနေလျက်မှ ကောင်းကောင်းနှင့်လျှံပီး
အလန်တကြား ရေရွတ်မိသည်။

အလင်းတန်း၊ အလင်းစက်၊ ပြူးပြူးဖျောက်ဖျောက်များအောက်ရှိ
ကုက္ကိုကိုင်းကျိုးကြီးထိပ်နားဆီမှ လူသဏ္ဍာန်အရိပ်တစ်ခုတို့
ထွေလိုက်ရ၏။

“မသင်းမေ”

ထျန်ပီး ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ထိုအရိပ်မည်းကြီး
ထိပ်ထပ်ခေါင်ရာဆီ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ထျန်ပီးမသွားနဲ့”

“ထျန်ပီး. . . ညီလေး”

သူတို့နှစ်ယောက်မတားလိုက်နိုင်ခင် ထျန်ပီး ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီ
ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် အရောင်စုံအလင်းတန်းများ ပြည့်လျှမ်း
လှုပ်ခတ်နေ၏။

“မသင်းမေ . . . ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ချစ်သူရယ်”

“ကိုယ့်အမှားတွေကို နားလည်ပေးပါ”

“ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်မှာပါ”

တစ်ကိုယ်တည်း တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသူ ထျန်ပီးရှေ့မှ
ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသော လူသဏ္ဍာန်တစ်ခုကား
ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။

ထျန်ပီးကတော့ သူ့ရူးတစ်ယောက်လို တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်မြဲ
ရေရွတ်နေ၏။

ကောင်းကောင်းစိတ်ထဲမှာ ထျန်ပီးအတွက် ကြီးစွာစိုးရိမ်
နေမိသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ပရိတ်ရေပုလင်းကို အားကိုး
တကြီး ဖက်တွယ်ကာ မျက်စိမူးဝေနောက်ကျူအောင် လှုပ်သက်
ပြေးလွှား အလင်းတန်းများကြားထဲ တရွေ့ရွေ့တိုးသွား၏။

လျှံပီးကလည်း သူ့နောက်မှ ဖဝါးထပ်မျှ ကပ်ပါလာသည်။

“ထို့”

“ဟာ . . . ပုတ်လိုက်တာကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထျန်ပီးနှင့် နှစ်လံအကွာလောက်အရောက်မှာ ညီစိုစို ပုတ်အဲ့အဲ့အနံ့ကြီးကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ”

ထျန်ပီးရှေ့တည့်တည့်မှာ သေဆုံးသူမသင်းမေ၏ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့၏ ကျယ်လောင်သော အာမေဋီတ်သံကြောင့်လား တော့မသိ၊ မသင်းမေ၏မျက်နှာကြီး ရုတ်ချည်းပြန်လည်ပျောက်ကွယ် သွားပါသည်။

ထျန်ပီးကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီကာ ရပ်နေသည်။

သူ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားတော့ ထျန်ပီးတစ်လှမ်းရှေ့တိုး သွား၏။ တရွေ့ချင်းနီးကပ်သွားရန် . . .

နောက်တစ်လှမ်း သူရှေ့ဆက်တိုးလိုက်သည်။

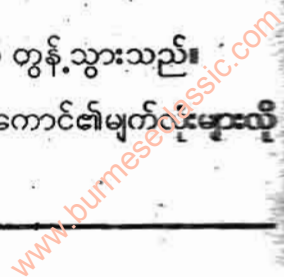
ထျန်ပီး ရှေ့ဆက်လှမ်းသွား၏။ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ သစ်ခေါင်း ဆိတ်ကြီး ရှေ့ရောက်သွား၏။

သူပရိတ်ရေပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် . . .

ထျန်ပီး သူတို့ကိုလှည့်ကြည့်၏။

သူတစ်ကိုယ်လုံး ဓားတိုက်ခံရသူလို တွန်သွားသည်။

ထျန်ပီး၏မျက်လုံးတွေက သားရဲတစ်ကောင်၏မျက်လုံးများလို ချစ်ခင်ပြောင်လို့နေသည်။

“ဝိုး . . .”

“ဝိုး . . .”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ခံစားချက်တွေ၊ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြောင့်
ဆတိုး ပွားလာ၏။

သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံး ငလျင်ချက်မိနေသလို ငြိမ့်ခနဲ တုန်ခါ
နေသည်မှာ မကြုံစဖူး ထိတ်လန့်စရာ . . .

သူ့ခြေထောက်တွေ မတ်မတ်မရပ်နိုင်လောက်အောင် ယိမ်းထိုး
ရမ်းခါနေသည်။

လျှပ်စီးကတော့ ကြောက်အားကြီးစွာပင် သူ့ကိုသိမ်းကျုံး
ဖတ်ထား၏။

အနံ့စူးစူးကြီးကလည်း မခံမရပ်နိုင်စွာ ပိုမို ပုတ်အုံ့နံ့ဟောင်
ပေမယ့် ရှေ့ဆက်တိုးလို့မရ။

အနံ့ပြင်းပြင်းကြီး နံ့ဟောင်နေသည်က တစ်ကြောင်း . . .
ခဲဆွဲထားသလို လေးလံလွန်းလှသော ဆွဲအားတစ်ခုဖြင့်

ဆွဲထားသည်ကြောင့် မလှုပ်ယှက်နိုင်သော သူ့ခြေထောက်တွေ နေရာ
မရွေ့နိုင်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း . . .

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုး၍မရပါ။
မိုသ၍ လက်ဖြင့် ထျန်ပီးကျောပြင်သို့ ပရိတ်ရေဖြင့် လှမ်းယူ

လိုက်သောအခါ . . .
“အိုး . . .”

တွဲ ခေါက်နာကျင်သော အော်သံနက်ကြီးနှင့်အတူ သူ့
အနီးမှ လူတွေ တစ်အုပ်ကြီး ဖြတ်ပြေးသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဂီး... ”

နက်ရှိုင်းကျယ်လောင်လှသော ကြိမ်းဝါးသံအလား၊ ငှက်ဆိုး
ထိုးသံကြီး ကုက္ကိုပင်ခြောက်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းကောင်းနှင့် လျှံပီးမော့ကြည့်စဉ်... .

နီရဲရဲမျက်လုံးအစုံနဲ့ ထိုငှက်ဆိုးကြီး ဝှီးခနဲ ထပျံသွား၏။

ကောင်းကောင်းလက်ထဲမှ ပရိတ်ရေဖြင့် အဆက်မပြတ်ပင်
ထွန်ပီး၏ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးအနံ့ ပက်လိုက်တော့သည်။

ပါးစပ်မှလည်း... .

“ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံဂစ္ဆာမိ”

အဆက်မပြတ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်တွင်... .

ထွန်ပီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး နတ်ဝင်သည်လို လှုပ်ခါယိမ်းထိုးပြီး... .

ဘာတ်ဆီမှ မီးခိုးငွေ့အလုံးကြီးတစ်လုံးထွက်သွား၏။

“ဝုန်း”

ကြည့်နေဆဲမှာပင် ထွန်ပီးသည် ခုတ်ပိုင်းလှဲချလိုက်သော
သံပျောတစ်ပင်လို လဲကျသွား၏။

“ညီလေး”

“ထွန်ပီး”

ထွန်ပီးပြိုလဲကျရာဆီသို့ လျှံပီးပြေး၍ ပွေ့ဖတ်လိုက်၏။

သွေးသားရင်းချာအတွက် သောကနဲ့ လောင်မြိုက်နေသည့်အော်သံ
သီချင်းထဲပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

ကောင်းကောင်းလည်း ပုလင်းထဲရှိ ပရိတ်ရေများဖြင့် တွေ့သမျှ
နီနီ၊ စိမ်းစိမ်း၊ ပြာပြာ မျက်လုံးတွေဆီပက်ရင်း . . . သရဏံဂုံသုံးပါးကို
ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ပွားလိုက်လေသည်။

ထိထိခတ်ခတ်ညည်းတွားသံများ . . . ပြေးလွှားလဲပြိုင်သံများ
တဖြည်းဖြည်း တိုးတိမ်ပျောက်ဆုံးသွား၏။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သီချင်းထဲမှာတော့ ထျန်ပီး၏ ပမ်းကျ
မောတိုက်သော အသက်ရှူသံသာ မင်းမူကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အပိုင်း (၄)

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကောင်းကောင်းရယ်. . .”

“ငါ့ညီမှာ မင်းပေးတဲ့အသက်ပဲရွှိတော့တာပါ”

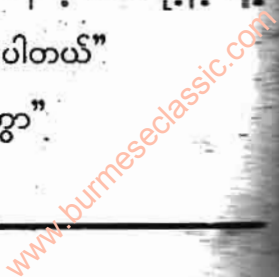
“ကယ်ခွင့်ကြုံလို့ ကယ်ရတာ ငါကလည်း ကျေနပ်လို့ မဆုံးပါဘူး
ဤ. . . တကယ်တော့လည်း ထွန်ပီးရဲ့ကုသိုလ်ကံကလည်း. . .
သေနေ့ မစေ့သေးလို့ပါ။ ငါဘယ်လောက်ပဲစေတနာကောင်းပြီး
ထယ်တင်ချင်ပေမယ့် ထွန်ပီးသေနေ့ စေ့နေရင် ကယ်လို့
ရပါဘူး. . .”

“ဘာပဲပြောပြော မင်းဟာ ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့
အနုလှိုင်းပင်ပါပဲကွာ”

“လျှပ်ပီးကလည်းကွာ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတဲ့ မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့
ပြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားက စိမ်းလွန်းပါတယ်”

“ထွန်ပီးကို ငါ့ညီအရင်းလို ချစ်တာပါကွာ”

“လေးစားတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“လေးစားတာ နောက်နေ့မှ လေးစားတော့. . . လျှံပီး အခု လောလောဆယ် ငါအရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ. . . ”

“တုံ. . . တုံ”

“တုံ. . . တုံ”

“ဟာ. . . ဟုတ်သားပဲ၊ လေးနာရီတိုးတောင်ခေါက်နေပြီ”

“ဝုတ်. . . ”

“ဝုတ်. . . ”

“ဝေါင်း. . . ”

“ဝေါင်း”

အိပ်ယာဝင်လုဆဲဆဲမှာ စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်လိုက်သော ရန်နှင့်အသံကြောင့် သူနှင့်လျှံပီး အိမ်ရှေ့ဆီ ပြိုင်တူထွက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထုန်ပီးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေလေပြီ။

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်လေးရှေ့ထိုးရပ်လိုက်သော ဂျစ်ကားပေါ်မှလူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ဆရာ. . . ”

“ဆရာ. . . ”

“ဟင်. . . ကိုကျော်ဆောင်”

တွင်းဆရာကိုကျော်ဆောင်နှင့်အတူ တွင်းသားနှစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့်စွာ အိမ်လေးပေါ် ပြေးတက်လာကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ တွင်းဆရာ၊ မှော်ထဲမှာ ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲ”

“မသင်းမေ”

“မသင်းမေ”

“မသင်းမေ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောလေ. . .”

“မသင်းမေ ညဆယ်နှစ်နာရီမှာ တွင်းလျှံလို့. . .”

“ဟာ ဟုတ်လား. . .”

ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာမိပေမယ့် ကိုကျော်ဆောင်နှင့်တွင်းသားနှစ်ယောက် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာများကြောင့်. . .

“တွင်းလျှံတာလုံးဝအလေအလွင့်မရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်ဆရာ. . .”

“ဒါ ဒါပေမယ့်”

ပြောလက်စစကားရပ်ကာ ကိုကျော်ဆောင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

သူ့ရင်ထဲ သောကတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြသွား၏။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ကိုကျော်ဆောင်”

“မြင့်ဝင်းနိုင်သေသွားပြီဆရာ. . .”

“ဘာ”

ကျယ်လောင်စွာအော်ချလိုက်သော သူ့ရှေ့မှာ တိုကျော်ဆောင်သည် ကြေကွဲစွာ ဒူးအစုံတုတ်ကျသွားတော့သည်။

“မြင့်ဝင်းနိုင်အလောင်း ကားပေါ်မှာ ပါလာပါ”

ကိုကျော်ဆောင်စကားအဆုံးမှာ အိမ်လေးပေါ်မှာ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော မြင့်ဝင်းနိုင်၏မျက်နှာထက်သို့ ကောင်းကောင်းမျက်ရည်တွေ ဒလဟောစီးကျသွားတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ၊ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ဖို့ အတန်တန် သတိပေးထားလျက်ကဗျာ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပြစမ်းပါ၊ ကိုကျော်ဆောင်ရယ်...”

ရွှေ . . .

ရွှေ . . .

လေတို့သံရှည်မျောမျောများကြောင့် တွင်းဆရာကိုကျော်ဆောင်
ထန်နိုးသွားရသည်။

“ဘာသံတွေပါလိမ့်”

“ရွှေ . . .”

“ဝေါ. . .”

“ငြင်း. . .”

“တွင်းဆရာ”

“တွင်းဆရာ ထပါအုံး. . .”

“ဟေ. . . မြင့်ဝင်းနိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထဲအတွင်းပြေးဝင်လာသော မြင့်ဝင်းနိုင် အမူအရာ

အာသာခတ်နေ၏။

“မသင်းမေ. . .”

“မသင်းမေတွင်းလျှံနေပြီထင်တယ်ဗျ၊ တွင်းအပြည့် ဝန်းထွက်နေတယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိလို့...”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“နှိုးနှိုး... တွင်းသားတွေအကုန်နှိုး... တာလပတ်တွေ ရသလောက် စုခဲ့ကြ”

ဆက်တိုက်ညွှန်ကြားသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လည်ချောင်း ပိုက်နှင့် ပိုက်ပျော့တစ်ခွေကိုဆွဲကာ မသင်းမေရေနံတွင်းလေဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။

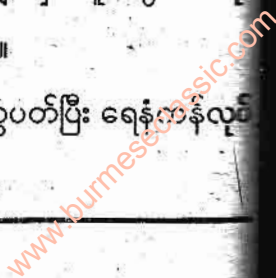
သူ့တပည့်တွေလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို အုတ်အော် သောင်းနင်းနိုင်လှစွာ တာလပတ်လိပ်ကြီးများပွေ့ယူကာ မသင်းမေဆီပြေးခဲ့ကြသည်။

“မသင်းမေ တွင်းလျှံလို့တဲ့ဟေ့... ကိုကောင်းကောင်း ရေနံမှော်က တွင်းလျှံလို့တဲ့ဟေ့...”

ညဆယ်နာရီခွဲမှာ မသင်းမေတွင်းလျှံသည့် သတင်းသည် ကြေးအိုးကွဲ မှော်တစ်ခုလုံးအနှံ့ တောမီးလို ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

စိုင်းလူအေးတို့အပါအဝင် နီးရာတဲများမှ လူတွေအားလုံး အပြေးရောက်လာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းကူညီကြ၏။

တောင်ကုန်းအဆင်းမှာ တာလပတ်တွေပတ်ပြီး ရေနံကန်လှုပ် ကြသည်။

လူတစ်ရပ်သာသာအမြင့်အထိ ပန်းထွက်နေသောရေနံများကို
စိုက်ပျော့နှင့်သွယ်ကာ ရေနံကန်ထဲသို့ကျစေသည်။

ကိုကျော်ဆောင်တစ်ယောက် အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်တမ်း
ထုပ်ရင်း မြူးဆောင့်နေတော့သည်။

“ကိုကျော်ဆောင်တို့အဖွဲ့ ချမ်းသာပြီဗျ. . .”

“သူဌေးချမ်းသာတာပါဗျ”

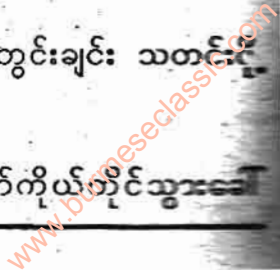
“ဟာဗျ. . . ကိုကောင်းကောင်းက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့
ထူပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခွဲဝေပေးမှာပါဗျာ”

“ဟုတ်တယ် စိုင်းလူအေးရေ၊ မနက်တုန်းကတောင် တွင်းလှံ
နှိုင်တဲ့အကြောင်း သူဌေးနဲ့ဆွေးနွေးဖြစ်သေးတယ်၊ သူဌေးက
ယောဘသတ္တရသိပ် နည်းတာပဲဗျ၊ အကျိုးအမြတ်ရဲ့သုံးပုံတစ်ပုံကို
သူမယ်တဲ့၊ တစ်ပုံကို ကျွန်တော်နဲ့တွင်းသားတွေအတွက် ပေးမယ်တဲ့
သူက တစ်ပုံပဲယူမှာလို့ ပြောသွားတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊
တို့ကောင်းကောင်းဟာ အပြောနဲ့အလုပ်အမြဲထပ်တူညီတဲ့
သူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“အေးပေါ့ဗျာ စိတ်ကောင်းရှိလို့ ကံကြမ္မာကောင်းစာ
ဆုတ်လာတာပဲပေါ့. . .”

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့သူဌေးကို ညတွင်းချင်း သတင်း
ဆင့်တယ်နော်”

“မနက်လင်းမှ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်သိုင်သွားခေါ်

လှိုက်မယ်လေ တွင်းဆရာ”

အနီးမှာလာရပ်ကာ မြင့်ဝင်းနိုင်ပြော၏။ မြင့်ဝင်းနိုင်မျက်နှာမှာ
ဝိလေတွေနဲ့ ပြောင်ချောဝင်းလက်နေ၏။

တကယ်တော့ ကြည်နူးမှုရောင်စဉ်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်လက်
တောက်ပ နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် စိုင်းလူအေး... ကျွန်တော်တို့ဆရာ ပင်ပန်း
နေမှာဗျ။ မနက်လင်းမှပဲသွားခေါ်တာကောင်းမယ်၊ အခုပဲ
ညဆယ်နှစ်နာရီရှိနေပြီ”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့...”

“ကဲ... ကဲ... လုပ်စရာလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး...
တပြန်လိုက်အုံးမယ် ကိုကျော်ဆောင်ရေး...”

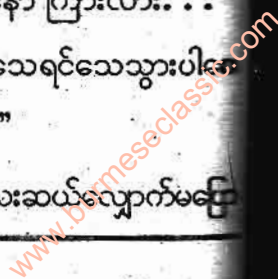
စိုင်းလူအေး နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွား၏။

တာလပတ်ကန်မှ ရေနံစိမ့်မစိမ့် အခြေအနေကြည့်ရန်
တိုကျော်ဆောင် တောင်ကမူအခြေသို့ ဆင်းခဲ့၏။

“မြင့်ဝင်းနိုင်ရေး... ဒီညတော့ မအိပ်နဲ့တော့ကွာ၊ တွင်းနားမှာ
စောင့်ပြီး ပိုက်ဆက်တွေ သတိထားကြည့်နေခဲ့နော်၊ မင်းတစ်ယောက်
တည်းမနိုင်ရင် အောင်မြင်ကိုလွတ်လိုက်မယ်နော် ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... တွင်းဆရာရယ် စိတ်ချ၊ သေရင်သေသွားပါအေး
မသင်းမေ အနားက ဘယ်မှာမခွာဘူးဗျို့...”

“ဟာ... ဒီကောင်လေး... ပေါက်ပန်းလေးဆယ်လျှောက်မပြော

ကောင်းဘူး... .တောထဲတောင်ထဲ ဘာအောက်မေ့လို့တုန်း... .

ကိုကျော်ဆောင် ခပ်ဟန့်ဟန့်လေးအော်လိုက်မှ မြင့်ဝင်းနိုင်
ခေါင်းကလေးပုက ငြိမ်ကျသွား၏။

ဝါးရုံပင်တန်းများကြားမှ တစ်ကိုယ်စာလူသွားလမ်းလေးအတိုင်း
တို့ ကျော်ဆောင်ဆင်းလာသည်။

ထိုစဉ် တောင်ခြေမှပြေးတက်လာသော လူတစ်ယောက်တို့
ထွစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်မှာ မည်သူမည်ဝါမကွဲပြားပေမည်
ထိုလူရိပ်သည် သားရဲတီရစ္ဆာန်အရိုင်းတစ်ကောင်လို ကမူးရှူးထိုးဖြေ
ထတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

သူ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေဘဲပြေးတက်လာ၏။

လူနှစ်ယောက် ယှဉ်လျှောက်လို့မရအောင် ကျဉ်းမြောင်းသော
ထမ်းဖြစ်၍ ကိုကျော်ဆောင်လမ်းဘေးဝါးရုံပင်ကြားထဲ တိုးကပ်
ထိုင်တိမ်းပေးလိုက်၏။ မရှောင်လျှင် သူ့ကိုဝင်တိုက်မည်ထင်၏။

ဝိုးခနဲ သူ့ဘေးမှဖြတ်တတ်သွားသူကို အသေအချာ လှမ်းမြင်
မိသည်။

“အလိုလေး... .မသင်းမေ... .”

သူ့နှုတ်မှ လန်ဖျန် ရေရွတ်သံ မဆိုသလောက်ကျယ်သွား၍
ထင်မေ တုံ့ခနဲရပ်ကာ စူးခနဲတစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏။

သူ့သွေးခုန်နှုန်းတွေ ရပ်ဆိုင်းသွားသည့်နှယ် တောင့်တောင့်ကြီး
ရပ်နေမိသည်။

မသင်းမေ၏ မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရသည်မှာ နေလိုမီးလို
ပူလောင်လွန်းလှသည်။ စိမ်းလက်တောက်ပြောင်လွန်းလှသည်။

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့. . .”

မသင်းမေ သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ တောင်ကုန်းထိပ်သို့
တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းတက်သွားလေ၏။

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါပျော့ခွေသော ခြေအစုံဖြင့် လမ်းကျဉ်းလေး
အတိုင်း ဆင်းလာစဉ် ခြေသံတုန်တုန်ဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ
လူတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာပြန်သည်။

“တွင်းဆရာရေ. . .”

“ကိုကျော်ဆောင်ရေ. . .”

“တွင်းဆရာ”

ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်လျက် အောင်မြင့်၊ သူ့အနား
ရောက်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံးဖော့ချွေးတွေ အိုင်ထွန်းလို့နေသည်။

“တွင်းဆရာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ”

“အရေးထဲ ထစ်နေရသလား အောင်မြင့်ရာ၊ ပြောစမ်း. . .
တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောင်ကုန်းပေါ်မှာ. . . မြေတွေ. . .”

“ဟေ”

“မြေတွေအလယ်မှာ မြင့်ဝင်းနိုင်၊ လုပ်အုံးပါဆရာ တွန့်တော်
သူငယ်ချင်းကို ကယ်ပါအုံး”

ကိုကျော်ဆောင်နှင့် တွင်းသားအောင်မြင့် ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ
သင်းမေရေနံတွင်းအနီးမှ. . .

တွန့်.တွန့်.တွတွန့်. မြောက်များလှစွာသော မရေမတွက်နိုင်အောင်
ပြည့်ထပ်နေသည့် မြေတွေ မြင့်နိုင်ဝင်းကို ဝန်းရံလှည့်ပတ်နေသည်။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်မျှမကြုံတွေ့ဖူးသော မြေအထွေး
အခဲကြီးကိုကြည့်ကာ ကိုကျော်ဆောင်တစ်ယောက် ထိတ်လန့် ဆွဲအ
သွားရပါသည်။

မြင့်နိုင်ဝင်းကတော့ စိတ်ညှို့ခံရသူလို. . . အိပ်မက်လောင်းသူလို
ဧပြောင်စိစိ။

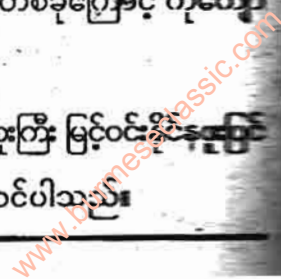
မြေမျက်လုံးတွေက နီရဲရဲတချို့၊ စိမ်းလဲ့လဲ့တချို့၊ ပြာလက်လက်
တချို့. . .

ရေနံမှော်တစ်ခုလုံးအပြည့် လူးလားလွန်းထိုးနေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင်. . .

“ရှိုး. . .”

စူးရှလင်းလက်သော အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုကြောင့် ကိုကျော်
ဆောင် မျက်စိစုံမှိတ်ချလျှောက်ရ၏။

မျက်စိမှိတ်မချခင်မှာ ထိုအလင်းတန်းဖူးကြီး မြင့်ဝင်းနိုင်အောင်
ဆီထို့ မြားတစ်စင်းလို ပြေးဝင်သွားသည် ထင်ပါသည်။

နောက်တော့... .

တစ်တောလုံး လုံးပျက်သမျှ ရယ်သံနက်ကြီး လွမ်းခြုံကာ

မှောင်အတိ ကျသွား၏။

“အား”

အောင်သံကြီးအဆုံးမှာ မြင့်ဝင်းနိုင်အသံ... .

ထို့နောက်မှာတော့ ရေနံမှော်တစ်မှော်လုံး အပ်ကျသံ

ကြားနိုင်သည်အထိ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ... .

မောကြီးပန်းလှရှင်းပြသော တွင်းဆရာ၏ စကားအဆုံးမှာ
ကောင်းကောင်းတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ ညည်းတွားလိုက်
လေသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြင့်နိုင်ဝင်းရယ်၊ အစ်ကို့အပြစ်အတွက် ခံရသတဲ့
ဘေးကွာ...”

ကောင်းကောင်း၏ကြေကွဲမျက်ရည်စက်များ မြင့်နိုင်ဝင်း၏
နှုတ်ထက်သို့ တတောက်တောက် ကြွေဆင်းကျနေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လက်သီးနှစ်ဖက်တို့
ပြေလျော့ကာ လက်အုပ်ချိမိုးလိုက်၏။

မျက်ဝန်းအစုံမှိတ်ချလျက် နှုတ်ဖျားမှ သစ္စာစကားတွေ တစ်လုံး
ခွင်း ပီသကြည်မြစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“မကောင်းမှုဟူသမျှကို ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှာပင် ပြုမှု
ဆောင်မမှုသော အရဟံဂုဏ်တော်... မလိမ်မာ၊ မယဉ်ကျေးသူတို့
ဆုံးရှုံးရာ၌ အတုမရှိသော အနုတ္တရောပုရိသဓမ္မသာရတ္ထိ ဂုဏ်တော်

ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်
 အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘဝဝါဂုဏ်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော
 မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးအား ဘုရားတပည့်တော်
 ကောင်းကောင်း ရိုသေမြတ်နိုးညွတ်ကျိုး၍ ရှိခိုးဦးတင်ကန်တော့ပါ၏
 ဘုရား”

ဥပပါတ်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသော သမ္မာဒေသနတ်မြတ်နတ်
 ကောင်း၊ ဗြဟ္မမင်းအပေါင်းတို့အား သက်သေတိုင်တည်ပါသည်။
 တွန့်သည် သိတတ်စ အရွယ်မှအစပြု၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဘုရား
 တရား၊ သံဃာရတနာသုံးပါးအား အကြွင်းမဲ့သက်ဝင်ယုံကြည်
 အားကိုးသူဖြစ်ပါသည်။

သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း၊ သူ့မယားဖောက်ပြား
 တူးလွန်ခြင်း၊ မလျော်ကန်သောအသက်မွေးခြင်းတို့ကို အထူး
 ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ(၁၀)ပါးဖြစ်သည့်

- ၁။ အလှူ၏အကျိုးသည်မရှိ။
- ၂။ ကြီးစွာသောပူဇော်မှု အလှူဒါန၏အကျိုးသည်မရှိ။
- ၃။ သေးငယ်သောပူဇော်မှု အလှူဒါန၏အကျိုးသည်မရှိ။
- ၄။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ၏အကျိုးသည်မရှိ။
- ၅။ ပစ္စုန်ပွန်လောကလည်းမရှိ။
- ၆။ တမလွန်လောကလည်းမရှိ။

၇။ အမိဟူ၍လည်းမရှိ။

၈။ အဖဟူ၍မရှိ။

၉။ နတ်ဗြဟ္မာမရှိ။

၁၀။ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာနှစ်ဖြာလောက ကောင်းစွာညီညွတ်
ထွင့်တုန်သော ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးလည်းလောက၌မရှိ။

ဟု ခံယူသော ဒဿဝတ္ထုကမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကြီးဆယ်မျိုးမှ
ထင်းလွတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဤစကားတို့သည် မှန်ကန်ပါ၏။

မှန်သောစကားသည် သစ္စာဖြစ်၏။

ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် မြင့်နိုင်ဝင်းသည် အသတ်
အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ရှင်သန်ရပါလို၏။

မြင့်ဝင်းနိုင်ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာတာကို ချက်ချင်းမုချ မြင်တွေ့
ရပါလို၏။

တည်ငြိမ်အေးမြသော ကိုကောင်းကောင်း၏အသံသည်
အာကာသခရီးရှည်ကို ဖြတ်သန်းနေသော ဥက္ကာပျံတစ်ခုလို
ထင်းလက်စွာငြိမ့်ညောင်း နေသည်။

ကိုကျော်ဆောင်အပါအဝင် လူအားလုံး ကောင်းကောင်း၏
အပြုအမူဆန်းဆန်းကြောင့် နားလည်ရခက်စွာ ဝေးလှသော
နိဂုံးကြ၏။

ကောင်းကောင်းကတော့ သစ္စာစကားကို အကြံမကြိုင်အခါ

ရွတ်ဆိုလို့ ကောင်းနေဆဲပင်. . .

ထိုစဉ်. . .

အိမ်ခေါင်မိုးဆီမှ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများနှင့်အတူ. . .

“အီး. . .”

“အင်း. . .”

နွမ်းဖတ်ဖတ်ညည်းတွားသံတစ်သံ အိမ်ကိုပတ်၍ ပြေးနေ၏။
တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်မြန်သထက် တိုး၍ တိုး၍ မြန်လာ၏။

ထိုစဉ် နှစ်ရက်တိတိပြတ်နေသော လျှပ်စစ်မီးသည် ဖျတ်ခနဲ
လင်းထိန် သွား၏။

အိမ်ရှေ့မှာ အင်ဂျင်သံဆူဆူနဲ့ ဂျစ်ကားတစ်စီး ဝုန်းခနဲ ရပ်လိုက်
သည်။

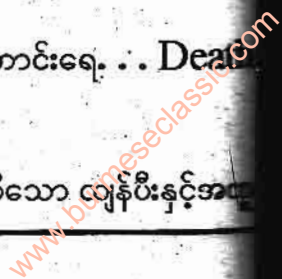
ကောင်းကောင်းကတော့ ရွတ်မြဲတိုင်း ရွတ်နေသေးသည်။

ကိုကျော်ဆောင်နှင့်အောင်မြင့် ကားသံကြား၍ လည်ပြန်ကြည့်
လိုက်မိသည်။

မီးခိုးငွေ့မည်းမည်းများ တွန့်တွန့်ခေါက်ခေါက်နဲ့ ရိပ်ခနဲဆိုသလို
အိမ်ထဲသို့ မျောလွင့်လာ၏။ မြင့်ဝင်းနိုင် ရင်ဘတ်ဘေး ရေဝဲနေရာမှ
ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဆရာဝန်ပင့်လာတယ်ဟေ့၊ ကောင်းကောင်းရေ. . . Death
Certificate အတွက်လေ. . .”

ဘယ်အချိန်က အိမ်မှထွက်သွားမှန်းမသိသော လျှန်ပီးနှင့်အတူ

ဒေါက်တာတိုးဝင်း အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။

မြင့်ဝင်းနိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ဒေါက်တာတိုးဝင်း၏ လက်နှင့် နားကြပ် ခပ်ရွရွလှုပ်ရှားနေ၏။

မျက်လုံးနှစ်ဖက်လှန်ကာ ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်သည်။ သူငယ် အိမ်ကို ကြည့်၍ ဦးနှောက်အလုပ် လုပ်၊ မလုပ် စစ်၏။

အကြိမ်ကြိမ်

နောက်တော့ . . .

ဒေါက်တာတိုးဝင်း၏ လက်တွေအမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားသွား၏။

“ဟာ . . . ဟေ့လူတွေ၊ ဒီကလေး မသေသေဘူးဗျ . . .”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သတိလစ်နေတာ၊ ရှောင်ရပြီး သတိလစ်နေတာ။

ဆုပ်ကြပါဗျ။ Mouth to Mouth Respiration လုပ်ပေးပါ။

ခိုင်းလည်းခိုင်း၏။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြင့်ဝင်းနိုင်၏နှလုံးပြန်ခုန်

တာအောင် နှလုံးနှိုးပေးလိုနေသည်။

“အင်း . . .”

“အင်း . . .”

“ရေ . . . ရေပေးပါ”

“အ . . . အား”

“မော မောတယ် . . .”

“ဟော သတိရလာပြီ”

“သတိရလာပြီဟေ့. . .”

“အဲဒါမှ ငါ့ဆရာကောင်းကောင်းကွ၊ ငါ့ဆရာသစ္စာဟာ အဲလိုထက်မြက်တာဟေ့. . .”

ကိုကျော်ဆောင်တစ်ယောက် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ကောင်းကောင်းကို ပွေ့ဖက်မြှောက်ချီနေတော့သည်။

အားလုံးပျော်ကြ၏။

ဒေါက်တာတိုးဝင်းလိုအပ်သည့် Treatment တွေလုပ်ပြီး သွားသောအခါ. . .

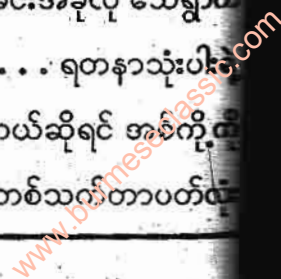
မြင့်ဝင်းနိုင်သည် ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချကာ ကောင်းကောင်းအား တန်တော့နေသည်မှာ မဆုံးနိုင်တော့ပေ။

ပီထီမျက်ရည်တွေ အိုင်ထွန်းနေသော ကောင်းကောင်း မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ လင်းထိန်မွှေးပျံ့လို့နေ၏။

“ဆရာပေးတဲ့အသက်အတွက် ဆရာ့ကို တစ်သက်လုံးအလုပ်အကျွေး ပြုပါရစေ. . .”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရင်တွင်းစကားသည် ကြားသမျှ လူအပေါင်း၏ ရင်ကို ဆွတ်ပျံ့စေပါသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် မြင့်ဝင်းနိုင်ရယ်. . . မင်းအခုလို သေရွာတပြန်လာနိုင်တာ အစ်ကို့ကျေးဇူးမဟုတ်ပါဘူး. . . ရတနာသုံးပါးနဲ့ ကျေးဇူးပါကွာ၊ မင်းအစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် အစ်ကို့ထံ အလုပ်အကျွေးမပြုပါနဲ့. . . ယနေ့မှအစ တစ်သက်တာပတ်လုံး”

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို အကြွင်းမရှိ ယုံကြည်သတ်ဝင်ပါလို့ အစ်ကိုတောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါဆရာ... ဖြစ်စေရပါမယ်”

“ဟင်”

လေးလေးနက်နက်ကတိပေးနေသည့် မြင့်ဝင်းနိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ တွင်းဆရာကိုကျော်ဆောင် အလန်တကြားထအော်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်ဆောင်”

“ဒီ ဒီကောင့်နဖူး နဖူးပေါ်က မျက်လုံးပုံကြီးပျောက်ပျောက်သွားပြီ”

လူအားလုံးအံ့သြသွားကြ၏။

လက်တွေ့ မျက်တွေ့အဖြစ်အပျက်များသည် ဒဏ္ဍာရီထက် နားစွာ ထူးဆန်းလို့နေခဲ့ပြီ။

အပိုင်း (၅)

မြင်သာထင်သာလရောင်ရိပ်မှာ မမြင်သာသောလေပြေ
ထစ်ချက်သည် မြင်လွယ်ထင်ရှားမိုးဦးနှင်းပန်း၏ ချိုအီအီရန့်
သင်းသင်းကို သယ်ဆောင်ကာ သူ့မျက်နှာထက်သို့ မမြင်မစမ်းတိုးဝင်
နေ၏။

ရံဖန်ရံခါ နှမ်းပန်းစိုက်ကွင်းအလွန်ရှိ ယူကလစ်တောဆီမှ
ခရောင်လက်လက်များကို လှမ်းမြင်ရသေးသည်။

ဒီနေရာ ဒီဒေသသို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ ဆယ်နှစ်တာကြာခဲ့
သေမယ့် . . . မှတ်မိလျက်ရှိဆဲသာ . . .

နှမ်းခင်းကျယ်တနံတလျားနှင့် ယူကလစ်တော၏အကြားမှာ
ထာဝရကြည်စိမ်းစွာ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းငယ်ကိုလည်း
မှတ်မိ၏။

စမ်းချောင်းအစပ်မှာ အတူမခွဲမြဲခဲ့ဖူးသော ကိုယ်သင်းနဲ့
အေးအေးလေးကိုလည်း မှတ်မိ၏။

လောကဓံကို အစိုးရိမ်ကြီးခဲ့သူ၊ ချစ်သူနဲ့ ဘဝတူရုန်းရဲဖို့ တွန့်ဆုတ်ခဲ့သူ . . . အရာခပ်သိမ်းကို ထိတ်လန့်စိတ်ဦးစီးခဲ့သော ချစ်သူငြိမ်းအား သာသာထွေးထွေး နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်များကိုလည်း မှတ်မိ၏။

“ဪ . . . ငြိမ်းရယ် . . . ဘဝတွေခြားခဲ့ပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေ တတော့ ထွန်ထွန်လူးနာကျင်နက်ရှိုင်းဆဲပါကွာ . . . ”

သို့သော် . . . ကြာခဲ့ပြီ။

သူသည် စိတ်အကြွေတွေကောက်သော နောင်တလူသား မဟုတ်ပါ။

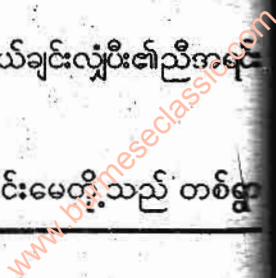
အခုလို ဒီအရပ်သို့ ရောက်လာသည်မှာလည်း ကိုယ်ကျိုးဆန္ဒ တိုယ့်တိစ္ဆာကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ပရလောကသားမသင်းမေ၏ စွဲလန်းမှု ကြောင့် သေဘေးနီးနေပြီဖြစ်သော မိခင်အိုကြီးနှင့်သမီးငယ်အား တယ်တင်လိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်၏။

လောကတွင် ခန့်မှန်းတွက်ဆ၍မရနိုင်သော ဆက်နွယ်မှုတွေ ရှိသည်။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါ၍ဖြစ်မည်။

မသင်းမေ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ရောင်းချသောရွာမှာ သူ့ရေနံတူးဖို့ ရောက်ခဲ့သည်။

မသင်းမေ၏ချစ်သူထွန်ပီးသည် သူ့သူငယ်ချင်းလျှံပီး၏ညီအမင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းကောင်း၏ချစ်သူငြိမ်းနှင့် မသင်းမေတို့သည် တစ်ရွာ

တည်းသားတွေ ဖြစ်သည်။

မသင်းမေအချစ်ကြီးချစ်ခဲ့သော ထျန်ပီး၏အသက်ကို ကောင်းကောင်း ကယ်ခဲ့သည်။

ထိုမျှမက ကောင်းကောင်းအားနေ့ချင်းညချင်း သူငွေဖြစ်စေသော ရေနံတွင်း၏အမည်သည်ပင် မသင်းမေဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ပေတဘုံသားမသင်းမေနှင့် သူ့အကြားမှာ **unseen communication** ရှိနေသည်။

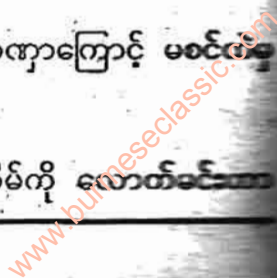
မသင်းမေ၏ မိခင်နှင့်ကလေးငယ်ကို သူလိုလေးသော်မစို့ ဆွေးမွေးစောင့်ရှောက်သင့်သည်ဟု ခံယူထား၏။ ပြီးတော့ မသင်းမေအတွက် အလှူအတမ်းပြုပြီး ဤဘဝမှကျွတ်လွတ်အောင် ဆောင်ရွက်သည်။

ပေတဘုံသားတွေသည် ကိုယ်တိုင်ကုသိုလ်မပြုနိုင်၊ လူတွေပြုသော ကုသိုလ်၏အဖို့ဘာဂကို သာဓုခေါ်မှသာ ကျွတ်လွတ်ရသည်။

သို့သော် မသင်းမေကိုယ်တိုင် ကျွတ်လွတ်လိုသော ဆန္ဒရှိခဲ့သော လိုအပ်ပါသည်။

တာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာကြောင့် မစင်တဏှာသာတ် မစင်ထဲသာပျော်ကြ၏။

လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းစည်းစိမ်ကို လောက်ငင်တာ

သူ့စည်းစိမ်နဲ့ မလဲနိုင်သော သာဓက အထင်အရှားရှိခဲ့သည်။

မသင်းမေသည်လည်း ပြိတ္တာဘဝကို တွယ်ဖက်မက်မော
မနေဘူးဟု မဆိုနိုင်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော ကိလေသာတို့သည်
အပွယ်ရောက်ကြောင်းတရားတို့ ဖြစ်၏။

သေအံ့မှူးမှူးကာလမှာဖြစ်တည်သောစိတ်သည် အလွန်မတန်
အရေးကြီးသည်။

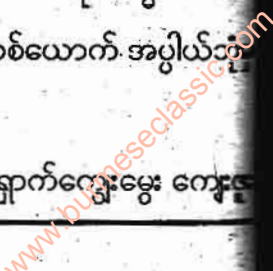
ငါ့မြေ၊ ငါ့ယာ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့သား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့လင်သားရယ်လို့
စွဲလန်းတပ်မတ်ခြင်း၊ လောဘစိတ်ဦးစီး၍ သေလွန်လျှင် ပြိတ္တာခေါ်
တစ္ဆေ သရဲဖြစ်ရသည်။

အလိုမကျခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းခံစားရဆဲဝေဒနာအပေါ်မှာ
သည်းမခံနိုင်ခြင်း၊ ဣသာမစ္ဆရိယတည်းဟူသော ဝန်တိုခြင်း၊ ဒေါသ
စိတ်ကြီးစွာသေလွန်လျှင် ငရဲရောက်ရသည်။

ဘုရားဝေး၊ တရားဝေး သတိလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်စိတ်နဲ့
အို့အို့ခေါ် ပျော်ရာလိုက် မိန်းမှူးမေ့လျော့သော မောဟမျော၍
သေလွန်လျှင် တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ ရောက်ရမည်သာဖြစ်၏။

မည်သို့ဆိုစေ... မိခင်အိုကြီးနှင့်သမီးငယ်ကို သမ္မာအာဇီဝ
နည်းနဲ့ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့သော မသင်းမေတစ်ယောက် အပွယ်ဘုံ
လွတ်မြောက်သင့်သည်။

အမိ၊ အဖကိုရိုးသားကြီးစားစွာ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေး ကျေးဇူး

သီတတ်သူအား သိကြားမင်းကပင် ကန်တော့ရလေသည်။

မသင်းမေမှာ ထိုကုသိုလ်အတွက် ကောင်းရာသူဂတိလား
နိုင်လေ၏။

သို့ပေမယ့် တွစ်စုံတစ်ခုသောစွဲလန်းစိတ်ကြောင့် တစ္ဆေ
ဆစ်ကောင် ဖြစ်နေရလေပြီ။

အကြိမ်ကြိမ်ကုသိုလ်ပြုပေးပြီး အခါခါအမျှအတမ်းဝေးစို့
ထားကောင်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တော့သည်။

လပြည့်ဝန်းသည် စမ်းချောင်းမျက်နှာပြင်ပေါ် ထောင့်မတ်ကျကျ
နှံ့ဆင်းနေ၏။

မိုးလေကင်းစင်ကောင်းကင်ပြင်သည် ကြယ်စင်၊ ကြယ်စု၊
ကြယ်တန်းရှည်တို့နှင့် တင့်တယ်လွန်းလှသည်။

ဝမ်းလျားမှောက်လူးလွန်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းငယ်တို့
ခွေတော်ကာ ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်သားတံတားငယ်သည်
ထီးယခင်ကာလများနည်းတူ ခိုင်ခန့်သပ်ယပ်ဆဲပင်. . .

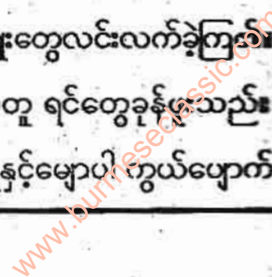
ထိုတံတားခိုင်ခိုင်၏ အလယ်တည့်တည့်ပေါ် သူထိုင်ချလိုက်၏။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်တုန်းကတော့ သူ့နံဘေးမှာ ချစ်သော
ငှက်တစ်ယောက် ငြိမ်းအေးစွာရှိခဲ့ဖူးသည်။

လရောင်ကြယ်ရောင်တို့နှင့်အပြိုင် အပြုံးတွေလင်းလက်ခဲ့ကြ၏။

စမ်းချောင်း၏လှိုင်းကြက်ခွပ်များနှင့်အတူ ရင်တွေခုန်ဖူးသည်။

အခုတော့ ထိုကြည်နူးခြင်းတွေ စမ်းရေနှင့်မျောပါ ကွယ်ပျောက်

ခဲ့လေပြီထင်၏။

စမ်းချောင်းတဆုံး ရော့တီအထိ လိုက်ရှာလို့ရအုံးမှာလား..

ရော့တီအဆုံး ပင်လယ်အထိ လိုက်ရှာလို့ကော တွေ့ရအုံးမှာ

မို့လား...

ဟင့်အင်း...

ရေဆုံးမြေဆုံးလိုက်ရှာလည်း မတွေ့ရတော့သည့် သံသရာခရီး
ချစ်သောငြိမ်း ဝိရိယကောင်းစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

တွေးမိတိုင်း ရင်မှာဆွတ်ကျဉ်လွမ်းမောရပါသည်။ နှလုံးသာ
ခက်ရာတို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် လတ်ဆတ်ထိရှမြဲ ထိရှလျက်...

သို့ဖြစ်၍ ငြိမ်းသေဆုံးခဲ့သည့် ဤရေ ဤမြေ ဤဒေသ
ဘယ်သောအခါမှ ခြေမချဟု မှတ်ပိုက်ထားခဲ့သည်။

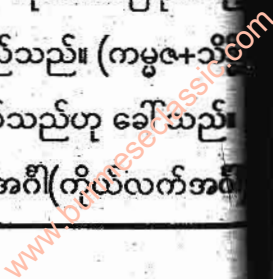
သို့သော်...

ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ လူသားနှစ်ဦးအသက်ကို ငဲ့ညှာကာကွယ်နိုင်
ကောင်းစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဒီလမ်း၊ ဒီခရီးကို ရောက်
ရလေပြီ။

သေခြင်းစည်းခြားနားမှု၏တစ်ဖက်မှာရှိသော နာနာဘာဝထဲ
သည် နှစ်သက်သူ(ဝါ) မုန်းတီးသူတို့အား ကိုယ်ထင်ပြနိုင်သည့်
ကမ္မဇိသိဒ္ဓိရှိသည် ကို ကောင်းကောင်းယုံကြည်သည်။ (ကမ္မဇ+သိ)

ထိုသို့ကိုယ်ထင်ပြခြင်းကို တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ခေါ်သည်။

သူတို့ဖန်တီးသော ကမ္မဇရုပ်တို့သည် အင်္ဂါ(ကိုယ်လက်အင်္ဂါ)

ည့်စုံလေ့မရှိ၊ အကယ်၍ပြည့်စုံသည်ဆိုအုံးတော့ ခဏတာမျှသာ ဖြစ်၏။ မကြာခင် ခြေသော်လည်းကောင်း၊ လက်သော်လည်းကောင်း၊ နှုတ်နှာတစ်ခြမ်းသော်လည်းကောင်း မပါတော့သည့် မော်လီတူ သူဝါးခန္ဓာကိုယ်ကြီးအဖြစ် မြင်ရလိမ့်မည်။

ထိုအခါတစ္ဆေအခြောက်ခံရသူ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့် သွားရလေ့ရှိ၏။ အသည်းငယ်သူ၊ လိပ်ပြာသေးသူအဖို့ . . . သတိ သစ်ရုံမျှမက . . . အသက်ပါ သေဆုံးရသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။

အခြောက်ခံရသူ၏ စိတ်အာရုံဖန်တီးမှုအတိုင်း ချောက်ချား **unseen communication** မမြင်သာသော ဆက်နွယ်မှု ဖြစ်တော့သည်။

ကောင်းကောင်း၏ အတွေးတွေအဆုံးအမဲ့သော ပျံ့လွင့်ခြင်းထဲ အပျော့လို့ကောင်းနေဆဲမှာ . . .

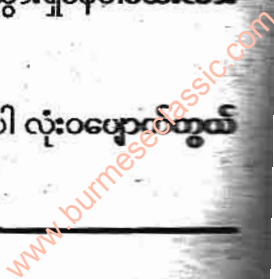
“ရှုပ်”

“ရှုပ်”

ခြေသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခု သူ့အနီးသို့လှစ်ခနဲ ကျရောက် ထာ၏။

ဒီလို ညကြီးမင်းကြီးမှာ သူ့နည်းတူ ခရီးသွားရှိနေပါသေးလား တူသော အသိနဲ့ လည်ပြန်ကြည့်မိသည်။

သို့သော် စောစောက ခြေသံရောလူရိပ်ပါ လုံးဝပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

ချက်ချင်း... .

ဝတ်ချာလည်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့တော့ပါ။

လင်းလင်းချင်းချင်း လရောင်အောက်မှာ လူတစ်ယောက်လုံး
တွယ်ပျောက်သွားပုံက မယုံချင်စရာ။

တံတား၏ ဟိုဖက်ထိပ်၊ ဒီဖက်ထိပ်ကြည့်သည်။ မရှိ။

စမ်းချောင်းထဲ ခုန်ချသွားခြင်းမဟုတ်ပါဘဲ မြေလျှိုးမိုးပျံသလို
တိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားသော လူကိုလိုက်ရှာရင်း... .

“တစ္ဆေခြောက်ပြီထင်တယ်... .”

အတွေးနှင့်အတူ ကျောပြင်တလျှောက် အေးစိမ့်တက်လာသည်။
ရင်ခုန်သံတွေတိုး၍ မြန်လာသည်။

မသင်းမေလေးလား?

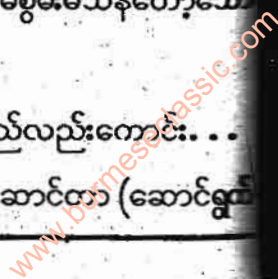
ငြိမ်းလေးလား... ?

မသင်းမေ သူ့နောက်လိုက်လာပြီဆိုလျှင် သူ့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြှိတ်မြှိတ်ရောက်လာပြီမှာ ကျိန်းသေနေလေပြီ။

သူ့သေရမှာ မကြောက်ပါ။ သို့သော် မသေချင်သေးတော့
မသင်းမေ၏ အမေနှင့်သမီးလေးအတွက် သူပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်
သေးသည်။ လောကကြီးထဲ ရုန်းကန်ရှာဖွေဖို့ မစွမ်းမသန်တော့သော
အမေအိုသည်လည်းကောင်း... .

မစွမ်းမသန်သေးသော ကလေးငယ်သည်လည်းကောင်း... .

စားဝတ်နေရေးတည်းဟူသော လူ့ဘဝဆောင်တာ (ဆောင်ရွက်

ရန် မဖြစ်မနေတာဝန်) ကြီးသည် အဆမတန် လေးလံလွန်လှသည်။
ထို့ကြောင့် သူမသေချင်သေးပါ။ မျက်နှာမဲ့တစ်ကောင်ကြွတ်
ဥစ္စာမဲ့၊ ပညာမဲ့. . . မသန်မစွမ်းမြေးအဖွားအတွက် သူစိတ်ဖြောင့်
နိုင်ပါ။

“ငါသေလို့မဖြစ်သေးဘူး. . . ”

တု စိတ်တွင်း၌ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုရင်း အိတ်ထောင်ထဲရှိ
ဝရိတ်ချည်မန်းကွင်းကိုထုတ်ကာ လည်ပင်းမှာစလွယ်သိုင်းစွပ်
ထိုက်၏။

သို့သော်. . .

အနှစ်နှစ်အလလ ဆွေးမြေ့နေသော သစ်သားတံတား၏
ဧည့်ပြားကျိုးသွားသည်နှင့်အတူ ကောင်းကောင်း၏ကိုယ်လေး
လေထဲသို့ ဟတ်ခနဲ ထိုးကျသွား၏။

“ဗွမ်း”

“အား”

အေးစက်လွန်းသော စမ်းချောင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေပြီ။
ထိုသို့ပြုတ်ကျစဉ်မှာ သူ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည်

ထော့. . .

“အင်း. . . ”

“ဒုက္ခ. . . ”

“ဒုက္ခ. . . ”

“ဒုက္ခ...”

“နေ့ချင်လို့ မနေ့ရ၊ မသေချင်လည်း သေရတာပါလား...”

“ဒုက္ခ...”

“ဒုက္ခ...”

“ဒုက္ခ...”

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ လျှပ်စီးတန်းဝင်းပြတ်ပြတ်များ ရှုတ်ယှက်
ခတ်လွန်းလှ၏။

သူ့ကို နုထွေးသော လက်တစ်ဖက် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“မရုန်းပါနဲ့ ကိုရယ်...”

သွဲ့နွဲ့သော စကားသံချိုချိုလေး...

ဒါ...

ဒါ ငြိမ်းရဲ့အသံ...

ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်းသာ ပြောတတ်သော တိုးသဲ့သွဲ့နွဲ့သော
အသံချိုချိုအေးအေး...

သူ့ရင်တွေ ဗလောင်းဗလဲ ထခုန်၏။

“ငြိမ်း...”

“ငြိမ်း...”

“ငြိမ်း... ကိုယ့်ကို ကယ်လိုက်တာ ငြိမ်းပေါ့နော်...”

“ဟင့်အင်း ကိုကြီး...”

“ညီမလေးဟာ ကိုကြီးပြောတဲ့ ငြိမ်းမဟုတ်ပါဘူး...”

“ဘာ... ဪ... ဪ... ငြိမ်းကလည်း သိပ်နောက်တာပဲ...”

“ကိုလွမ်းတတ်မှန်းသိလို့ ကလိတာလား...”

သူတဖွဖွပြောနေချိန်မှာ ငြိမ်းထံမှ လေးပင်ရှည်လျားသော သက်ပြင်းချသံကြီး ထွက်လာ၏။

တစ်နေ့ကျရင် ကိုကြီး အဖြစ်မှန်တွေ့သိရမှာပါ။

အပိုင်း(၆)

“ဒီနေ့ညပြောမှာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် သရဲခြောက်တဲ့ အကြောင်း
ထို့ပြောပြမှာ...”

ညဆယ်နာရီကျော်ပြီဆိုသည်နှင့် မသင်းမေထပြန်ရန် ပြင်လိုက်
ဆုံး... ကောင်းကောင်းစကားကြောင့် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

မသင်းမေ သရဲသိပ်ကြောက်သည်။ အခုလို မှောင်မှောင်
လင်းမည်းညများဆို ပိုကြောက်သည်။ သို့သော် သရဲအကြောင်း
ပြောလျှင် နားမထောင်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ဒီကောင်းကောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း တစ်ညပြီးတစ်ည
သရဲအကြောင်း၊ ဖုတ်၊ ကျတ်တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ ပုဏ္ဏားတိုက်သည့်
အကြောင်းများအထိ စုံတကာစေ့အောင် ဇာတ်ကြောင်းမထပ် ပြောပြ
နိုင်စွမ်းသည်။

အသည်းတယားယား ကျောတဖြန်းဖြန်း ခေါင်းမွှေးတယောင်
ထောင်နဲ့ မသင်းမေမှာနားထောင်ရင်း ကြောက်လို့တစ်ရတာ

အိမ်မပြန်ရဲ(တည်းခိုရာ အိမ်) တော့ပေ။

ထိုသို့ အိမ်မပြန်ရဲတိုင်း အားကိုးတကြီးနဲ့ ထွန်ပီးကို လိုက်ပို့
ခိုင်းနေကျ။

သို့မို့ကြောင့်လည်း သူမနဲ့ထွန်ပီး ကြီးချင်းထားကြီးချင်းငြိ
အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိကာ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြလေပြီ။

ထွန်ပီးကတော့ သရဲကိုမယုံသလို မကြောက်တတ်။ သူမ
တော့ ယုံလည်းယုံ ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ သရဲအကြောင်း
ပြောလျှင်လည်း နားထောင်လို့မဝ. . .

ဟော. . . ကြည့်အခုပဲ ကောင်းကောင်းက သရဲအကြောင်း
ပြောတော့မည်။

“မသင်းမေ ပြန်တော့မလား. . .”

ထွန်ပီးအိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျားလေးမှာ အရက်သောက်ရင်း
ဂစ်တာတီးနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်၏။

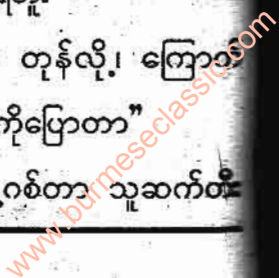
“မပြန်သေးပါဘူး ထွန်ပီး. . . သရဲအကြောင်းပြောတာ
နားထောင်မလို့”

“ပြီးရင် လိုက်ပို့ရမယ်နော်. . .”

“ဘယ်မှ ထွက်မသွားနဲ့အုံး. . . ငါမပြန်ရဲဘူး”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ နားထောင်ချင်တာလည်း တုန်လို့၊ ကြော
လိုက်တာလည်း ချီးချမ်းလို့ဆိုတာ မသင်းမေကိုပြောတာ”

ထွန်ပီးက ခပ်ထေ့ထေ့ရယ်မောပြီး သူ့ဂစ်တာ သူ့ဆက်တီး

နေ၏။

“ဟွန်း... ထွန်းပီးပဲ အေးတယ်။ ယုံလည်းမယုံ၊ ကြောက်လည်း
မကြောက် အခြောက်လည်းမခံရ”

“မဆိုင်ပါဘူး မသင်းမေရဲ့...”

“ယုံယုံ မယုံယုံ၊ ကြောက်ကြောက် မကြောက်ကြောက်
အခြောက်ခံချိန်ရောက်ရင်တော့ အခြောက်ခံရတာပဲ။ ငါ့ဘကြီးပု
လည်း ထွန်းပီးလိုပါပဲ။ ထွန်းပီးထက်တောင် အကြောက်အလန့်
နည်းသေးတယ်”

“ကဲပါ... ကောင်းကောင်းရာ၊ ထွန်းပီးအကြောင်း နောက်ထား
လို့ စောစောကပြောတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်သရဲအကြောင်းအရင်း ပြောစမ်း
ပါအုံး...”

“စောစောကပြောမယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ဘကြီးပု သရဲအခြောက်ခံ
ရမှုကို ပြောမလို့ဘဲ လျှံပီးရ...”

“ဪ...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုလည်းပြောပြပါ”

“ဘပုက လူရွတ်ကြီးကွ၊ သိပ်အရွဲ့တိုက်တာ”

ဟု အစချီကာ ကောင်းကောင်းစပြောတော့သည်။

“တူ...”

“ဝိန်...”

“ဝိန်...”

“ဝိန့်. . .”

အသုဘ ကြေးစည်သံနဲ့ အတူ မဲလုံးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထိုးအူလိုက်၏။

“အူ. . .”

“အူ. . .”

“အူ. . .”

အိမ်ရှေ့တူတင်ကြီးထက်မှာ ထန်းလျက်၊ လက်ဖက်ရည် ရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် နွေနေပူကို အံတုနေသော ဘပုတစ်ယောက် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“သွားပြန်ပြီပေါ့ တစ်ယောက်. . .”

“ဟဲ့ မြစိန်. . .”

“သေတာ ဘယ်သူတဲ့တုန်းဟ. . .”

“ရွာလယ်ချောင်က ဦးစိန်မင်းသမီး ချိုလွင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး . . . အဆိပ်သောက်ပြီးသေတာ”

“အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကလေးမလေးလား”

“ဟုတ်တယ်. . . အဖေ”

“ကွမ်းတောင်ကိုင် အချောအလှလေးပါတော်. . .”

“နွှမြောစရာလေးဟာ. . .”

“သူ့အဖေဆို အဖေထက်တောင် ပိုနွှမြောအုံးမယ်. . .”

“မြို့ပေါ်က ဆီစက်သူဌေး ဦးအုန်းမြိုင်သား ဖိုးသင်းနဲ့ ပေးစား”

အစီအစဉ်ကို သိသွားလို့ အဖေစကားလည်းမလွန်ဆန်နိုင်၊ ရှင်ဆိုး
ဝန်းဆိုး ဖိုးသင်းကိုလည်း မယူနိုင်လို့ အဆိပ်သောက်ပြီး သေကြောင်း
ပြောသွားတာတော့... သနားလိုက်တာတော်... ”

“နင်ကလည်း စကားရှုပ်ပါဟာ၊ ဘယ်သူ့ကိုသနားတာတုန်း
စိန်မင်းကိုလား၊ အုန်းမြိုင်ကိုလား၊ ဖိုးသင်းကိုလား၊ ကလေးမလေး
တို့လား... ရှင်းရှင်းပြောစမ်းဟာ”

“ချီလွင့်ကိုသနားတာပေါ့၊ အဖေကလဲ... ဟိုလူတွေတို့ဖြင့်
သနားဖို့နေနေသာသာ မုန်းလွန်းလို့”

“အမလေး... သမီးအလိမ္မာတုံးကြီးရဲ့၊ သေလောက်အောင်
စိတ်ကြီးရလား သမီးရဲ့... ဟီး... အီး...”

“အမေ့ကိုရော ခေါ်သွားပါသမီးရယ်...”

“အီး”

“ဟီး”

“ဟီး”

ဦးစိန်မင်း၏ဇနီး ဒေါ်ခင်မြင့် ရင်ဘတ်စည်တီးငိုကြီးချက်မ တစ်ငို
ထဲကြောင့် မျက်ရည်မခိုင်သော မမြစိန် တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ထိုင်တော့သည်။

“ဇူးပါ မြစိန်ရာ”

“အလကားအပိုတွေ လျှောက်ပြောတာပါ။ အဟုတ်သေချင်းဖြင့်
နေဘူး။ အဆိပ်သောက်ရင်သေလို့ရတာ သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်ဖြင့်
တွေ့ပဲ”

ဣဒနဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ရှိုက်၏။ ဣဒနဲ မီးခိုးငွေ့တွေ ထုတ်သည်။

တပြွတ်ပြွတ်နဲ့ ရေနှေးကြမ်းကို အရသာခံ၍ သောက်၏။

မမြစိန်ကတော့ နှပ်သံနှော၍ ငိုလို့ကောင်းနေတော့လည်း အသုဘ

ပို့သည့် လူတန်းရှည်ကြီးဆုံးသည်အထိ ငိုလို့ကောင်းနေဆဲပင်။

“တိတ်စမ်းမာ . . .”

“ငိုချင်ရင် သင်္ချိုင်းကုန်းလိုက်သွား . . . မိသေးတယ်”

သမီးဖြစ်သူကို လှည့်မာန်လိုက်စဉ် မျောက်လောင်းနှစ်ကောင်

ဖြစ်သော မြေးနှစ်ယောက် (ပေသီးနှင့်စိန်ဝ)တို့ အသုဘချတာ

လိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြေးလာသည်ထင်၏။ ငိုသံတွေ စီခနဲ ကြားရသည်။

“အား . . .”

“ကြောက်ပါပြီဗျ . . .”

“အီး . . . အဘိုးရေ အမေရေ”

“အီး . . . ကြောက်တယ်”

“ကြောက်တယ်”

အငယ်ကောင်စိန်ဝ အာပြုလျှာပြု အော်ဟစ်ကာ ပြေးလာ၏။

စိန်ဝနောက်မှာတော့ . . .

“ဦး”

“အီး . . .”

“ဟီး . . .”

“ဟီး . . .”

“အား”

အသံမျိုးစုံနဲ့ လူရိုးခေါင်းကို ဦးခေါင်းမှာစွပ်ပြီး လိုက်လာသူ
ပေးသီးကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ကြောက်တယ်. . .”

“ကြောက်တယ်”

“လာခဲ့စမ်း စိန်ဝ. . . နင့်ကို ငါဝါးစားမယ်။ ဂွမ်းဂွမ်း ဂွမ်းဂွမ်းနဲ့
ဝါးစားမယ်။ ငါ့နာမည် ချိုလွင်တဲ့နော်၊ ဘာမှတ်သလဲ. . .”

“ပူး”

“ဟီး. . .”

“ဟီး. . .”

“ဟီး”

သင်္ချိုင်းကုန်းမှအပြန် လူရိုးခေါင်းတစ်လုံးကောက်ယူပြီး ညီဖြစ်သူ
စိန်ဝ ကို ခြောက်လှန့်သောပေးသီး၏ လက်များက တလှုပ်လှုပ်
ထရမ်းရမ်းနဲ့ စိန်ဝ၏ကျောကို ကုတ်ဆွဲလိုက်၏။

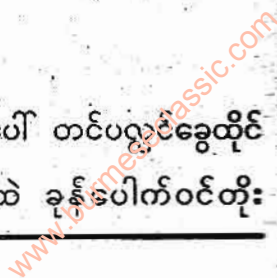
“အား. . .”

“သေပါပြီဗျ”

“အဘိုးရေ. . .”

“ကျုပ်ကို ကယ်ပါအုံး”

ကုတင်ကို ပတ်ပြေးနေရာမှ ကုတင်ပေါ် တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်
နေသော အဘိုးဖြစ်သူ ဦးဘပုရင်ခွင်ထဲ ခုန်ပေါက်ဝင်တိုး

လိုက်သည်တွင်...

“ဂျွတ်”

“ဂျွမ်း...”

“ဟဲ့ သောက်ခွေး...”

“အား ပူလိုက်တာဗျာ”

“ဒီမျောက်သားတွေတော့ သေပြီသာမှတ်... ငါ့အကြောင်း သိရသေးတာပေါ့”

ကုတင်ကြမ်းခင်းကျိုးပြီး ရေနွေးပူလောင်သဖြင့် ဦးဘပု ထစ်ထောက် ဒေါသတွေ ငယ်ထိပ်တက်နေပေမယ့် မြေးနှစ်ယောက်ကို မိုက်ခွင့်မကြုံလိုက်ပါ။

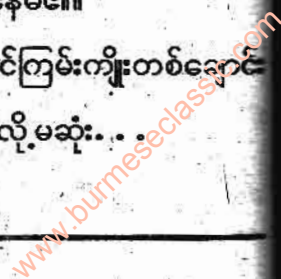
မျောက်လောင်းနှစ်ကောင် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် တွဲကာ သားပိုက်ကောင်များအလား ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွားကြသည်။

ဦးဘပုမှာသာ ရင်ခွင်ထဲရှိပေသီးပစ်ထားခဲ့သော အမိုး ခေါင်းကြီးကိုဖက်ကာ ဒေါသတွေတလိပ်လိပ်တက်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုညက မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သည်အထိ ပြန်မလာသော သားနှစ်ယောက်အတွက် မမြစိန် စိတ်ပူစွာမျှော်နေမိ၏။

အဖေဖြစ်တဲ့ဦးဘပုကတော့ သူ့ကုတင်ကြမ်းကျိုးတစ်ခုကောင် အတွက် ငြစ်တောက်ငြစ်တောက် မြည်တွန်လို့မဆုံး...

“အမေရေ...”

“အမေ. . .”

“သရဲဗို. . .”

“သရဲ”

ပေသီးနှင့်စိန်ဝ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံကြောင့် တစ်ရပ်
ထွက်လုံး အလန် တကြားထကြည့်ကြ၏။

“ဟော. . .”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“နှင့်သားနှစ်ကောင် မျက်နှာရှူးကြပြန်ပြီ. . . တွေ့မယ်၊ လာစမ်း
လေ့စေ”

ကုတင်တိုင်မှာ ထောင်ထားသောကြိမ်တံဖျာ တဆဆနဲ့ ဦးဘပု
ထိုင်စောင့်နေစဉ်. . .

“အဘိုးရေ. . .”

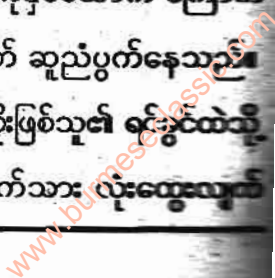
“ကယ်ပါအုံး”

“သားတို့နောက်ကို သရဲမကြီးလိုက်လာပြီ. . .”

“အဘိုး. . . သရဲမကြီးမချီလွင် ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ရွာထဲ
ဝင်လာပြီ”

အကြောက်အလန် ကင်းသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြောက်
အားကြီးစွာ အော်လိုက်သံက ရွာပျက်မတတ် ဆူညံပွက်နေသည်။

လမ်းမဖက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြကာ အဘိုးဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့
ထိုးဝင်လိုက်သည်တွင် မြေးအဘိုးသုံးယောက်သား လုံးထွေးလျက်

တထင်ပေါ်လဲ ကျသွားကြသည်။

“အမလေး...”

“သရဲ...”

“သရဲ”

“ခိုလွင်...”

“ခိုလွင် ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ရပ်ကြည့်နေပြီတော့”

“အ...”

“အူး”

“အ...”

“အ... အူး”

“ဟော ရွာထဲဝင်သွားပြီဟေ့... ခိုလွင်ရွာထဲဝင်သွားပြီ”

“အူး”

“အူး”

မမြစိန်၏အော်သံ၊ ခွေးတွေအသည်းခိုက်မှုအူသံ၊ ခြေရင်
ခေါင်းရင်းအိမ်များမှ မိန်းမများအော်သံတွေ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံ
သွားတော့သည်။

“အမလေး...”

“သရဲ...”

“သရဲခိုလွင် ဆံပင်ဖားလျားချကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့အိမ်ကို သေချာ

ကြည့်ပြီး ရွာထဲဝင်သွားပြီ အဖေ...”

“ကြောက်စရာကြီးတော်... အစိမ်းသေတာ ဘယ်လိုလုပ်
ဇာတ်မှာတုန်း... နော် အဖေ”

“တော်စမ်း... မြစိန်...”

“နှင့် ဇွဲနေလား...”

“ကလေးတွေခြောက်တိုင်း လိုက်ကြောက်နေရတယ်လို့”

“ငါ ထရိုက်လိုက်ရဟာ...”

ဦးဘပုကတော့ မြေးနှစ်ယောက်နှင့် လုံးထွေးနေသည်မို့
ဘာမျှမမြင်လိုက်ရပါ။

“ဟီး...”

“သရဲမကြီး”

“ဟီး...”

“အီး...”

“ကြောက်တယ်”

ကလေးနှစ်ယောက် ပြုပြင်အောင် ငိုနေသည်မှာ မတိတ်တော့
ပေ။ အဘိုး၏ကြိမ်လုံးကိုလည်း မကြောက်တော့ပါ။

“နားတွေဆူတာဟာ... တိတ်ကြစမ်း”

ကြိမ်လုံးနဲ့ ခြောက်လည်းမကြောက်၊ ချောပြောလို့လည်း ခေ
ငိုကြော ရှည်နေကြ၏။

“တိတ်ကြစမ်းဆို့...”

“ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုနေကြတာတုန်း”

“သရဲကြောက်လို့ပေါ့ ဟီး...”

“အောင်မာဗျာ... အရိုးခေါင်းကြီး သဒ္ဓါင်းကုန်းက သယ်လာ တုန်းကတောင် မကြောက်တဲ့ကောင်က ရွာထဲနေမှ ကြောက်သေး လား”

“သဒ္ဓါင်းကုန်းက ကြောက်စရာမှမကောင်းတာ... သရဲထဲ အခုရွာထဲ ရောက်နေပြီ အဘိုးရ... ဟီး...”

“အေး...”

“အေး... ပြီးရောလေ”

“ရွာထဲနေရတာ ကြောက်တဲ့နှစ်ကောင်၊ လာကြ လာကြ အဘိုးနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ကြ”

“အဖေ ဘယ်သွားမလို့တုန်း...”

“မသွားပါနဲ့တော်...”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး...”

“ဟေ့ မနေရဲဘူးဟုတ်လား...”

“လာ...”

“လာ နင်ရောလိုက်ခဲ့”

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ညာတစ်ဖက်စီပွေ့ကာ ဦးဘပု ခြံဝင်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ခါးမှာလည်း နွားချည်ကြိုးတစ်ခွက်ကို ခေါက်၍ ထိုးထားသည်။

“အဖေ ဘယ်သွားမလို့တုန်း... ကျုပ်တို့ရွာပြင်ရောက်နေပြီ”

“သဒ္ဓါင်းကုန်းသွားမလို့ဟေ့...”

“နင့်သားတွေက အိမ်မှာနေတာကြောက်တယ်။ သဒ္ဓါင်းကုန်းမှာ
နေတာ မကြောက်ဘူး... ဒီတော့ ဒီနှစ်ကောင်ကို ဒီနေ့ည
သဒ္ဓါင်းကုန်းမှာ သွားပြီး သိပ်ထားမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရယ်... ကလေးတွေ လိပ်ပြာလွင့်ပြီး
သေကုန်ပါ့မယ်”

“သေလည်းကောင်းတာပေါ့ဟာ။ နားလည်းအေး၊
အသုဘချပြီးသား လည်း ဖြစ်တာပေါ့”

သဒ္ဓါင်းမြေသည် လကွေးကွေးလရိပ်အောက်ဝယ် တိတ်ဆိတ်မှု
ကြီးစွာ လွှမ်းခြုံထားသည်။

“ဟီး...”

“အိမ်ပြန်ပို့...”

“အိမ်ပြန်ပို့”

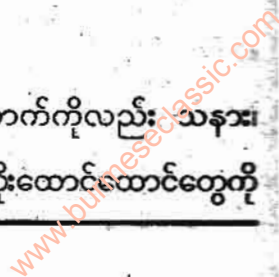
ကလေးနှစ်ယောက် တစ်စခန်းထကာ တစ်ချီတစ်လား အော်ငို
သံက အုတ်ဂူဖွေးဖွေး မြေပုံမို့မို့တွေကြားထဲ ပြေးဝင်သွား၏။

“အိမ်ပြန်ကြပါစို့ အဖေရယ်... မလုပ်ကောင်းပါဘူး”

“တိတ်ကြစမ်း...”

“တိတ်ဆို တိတ်ကြစမ်း”

အဖေကိုလည်းကြောက်၊ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း သနား၊
သဒ္ဓါင်းကုန်း၏ အုတ်ဂူဖွေးဖွေးမှတ်တိုင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေကို

မြင်တော့ သွေးပျက်မတတ်ကြောက်ကာ နေစရာနေရာမရှိတော့ပေး
ဦးဘပုကတော့ စိတ်အေးလက်အေးပင်။ မြေးနှစ်ယောက်အား
သရဏံဂုံတင်သည့် ဇရပ်ကြီးပေါ်တင်ကာ ခါးမှာထိုးထားသည့်
နှူးချည်ကြီးဖြုတ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ဇရပ်ကြီး၏တိုင်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပူးပြီး ကြီးနှင့်
ဝယ်ပယ်နယ်နယ်ချည်နေသည်။

“အမလေး...”

“ရက်စက်လိုက်တာ အဖေရယ်”

“ကျုပ်သားတွေ အသေသတ်နေတာလားတော်...”

“ဟီး...”

“တော်တော်ဆူတဲ့ကောင်မလေး... ရှုပ်ပါတယ် လာ... နင့်
သားနှစ်ယောက်နဲ့ အတူတူနေခဲ့ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို သမီးဖြစ်သူကိုပါ လက်ပြန်တုတ်၍ ချည်လိုက်
၏။

မမြစိန် ရှက်ကြီးတင်ငို၏။ ပေသီးနှင့်စိန်ဝတို့ အသံဝင်အောင်
အထိ ငို၏။

ဦးဘပုကတော့ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲကာ ဇရပ်ကြီးပေါ် ဆောင့်
ကြောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။

ခဏကြာတော့ ဖုတ်ဖက်ခါကာ ဇရပ်ကြီးကြမ်းပြင်ပေါ် ပတ်လက်
လှန် လှဲအိပ်ချလိုက်၏။

“ငိုမနေကြနဲ့ အိပ်ကြတော့...”

“နားတွေကို အူထူနေပြီ...”

“တော်တော်မခိုင်တဲ့ မျောက်တွေ... မင်းတို့ နှိပ်စက်လို့ ငါ့ကုတင်ကြမ်းခင်းကျိုးပြီ။ မနက်ဖြန်တော့ အသစ်လဲတပ်ရအံ့ဦးမယ်...”

“တောက်...”

“အလကားနေရင်း ငွေကုန်ပေါက်ရှာတဲ့ မျောက်တွေ”

ဦးဘပုကတော့ သူ့ကုတင်ကြမ်းခင်းကျိုးသည့် ကိစ္စကိုသာ အဓိကထား ပြောဆိုသည်တည်းကားနော်။ သမီးနှင့်မြေးတွေအတွက် ခေါင်းထဲမှာ အထွေအထူးစဉ်းစားပုံ မပေါ်ပါချေ။

“ဟာ...”

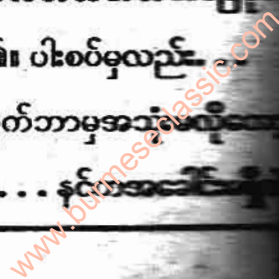
“ဟုတ်ပြီ”

ဝုန်းခနဲ ထခုန်လိုက်တော့ သမီးနှင့်မြေးတွေလန့်ကာ အငိုတိတ်သွား၏။

ဦးဘပုဇရပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၏။ ပြီးတော့ သမီးအုတ်ဝှေ့ကြားထဲ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားသည်။

မြေစာခဲ ခပ်ပွပွဖုံးထားသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မြေပြင် မြေစာများကို လက်ဖြင့်ယက်ထုတ်လိုက်၏။ ပါးစပ်မှလည်း...

“ချိုလွင်ရေ နင်ကသေပြီ။ နင့်အတွက် ဘာမှအသုံးမရှိတော့ဘူး... ငါကရှင်နေသေးတော့လို့တယ်ဟ... နင်အသေခံရဖို့...”

မြေကြီးထဲမှာ နေလို့အဆင်ပြေပေမယ့် ငါတကြမ်းခင်းမရှိဘဲ အိပ်လို့ မတင့်တယ်ဘူးဟ။ သစ်ဈေး၊ ဖျဉ်ဈေးကလည်း ကြီးပါဘိနဲ့၊ ကျွန်းသား အသစ်စက်စက်တွေ မြေဩဇာအဖြစ်ခံရမယ့်အတူတူ ငါ့ကုတင် ကြမ်းခင်းလုပ်တာကမှ နင်ကုသိုလ်ရအုံးမယ်”

ပါးစပ်မှ မနားတမ်းပြောသလို လက်ကလည်း မြေစာတွေ အဆက်မပြတ် ယက်ထုတ်၏။

“အဖေ... မလုပ်ပါနဲ့...”

“မကောင်းပါဘူး...”

“အမလေး အဖေရယ်...”

“အဖေ့ကုတင်ကြမ်းခင်းဖို့ ကျုပ်ဝယ်ပေးပါမယ်တော်...”

ဇရပ်ပေါ်မှာ မမြစိန်အော်ဟစ်တားသံကို ဦးဘပုဂရုမစိုက်၊ သူ့အလုပ်တို့ လုပ်မြဲတိုင်းသာလုပ်လျက်ရှိသည်။

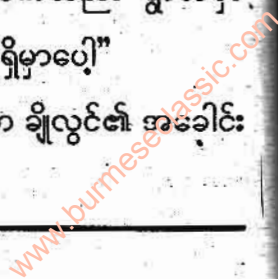
ခဏကြာသော်...

“ရပြီဟေ့...”

“အစစ်ပါဗျာ... ကျွန်းရွှေဝါကို စပ်ထားတဲ့အခေါင်း အကောင်းစားကြီးဗျာ...”

“အေးပေါ့လေ... စိန်မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ရွာထဲမှာ ကြေးရတတ် လူချမ်းသာကိုး၊ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

တိမ်ဖုံးသော လရိပ်ကွက်တိကွက်ကျားက ချိုလွင်၏ အခေါင်း လေးပေါ် ထိုးကျနေ၏။

အခေါင်းအဖုံးကို ဆွဲခွာလိုက်စဉ်. . .

“ထို့. . . ဟာ. . . အခုထိ အင်ဒရင်းနဲ့တွေ့ နံတုန်းတော့”

“မှိုက်လိုက်တဲ့ကလေးမကွာ. . . ဘယ်လောက်များသောက်ထား
ထယ် မသိဘူး။ အဖုံးတစ်ချပ်ဆို ကြမ်းခင်းဖို့ လောက်ကောင်းပါရဲ့”

“ကဲပါလေ. . . မထူးပါဘူး. . . တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်
နှစ်တက် စားလည်းကြက်သွန်၊ ယူမယ့်ယူတော့ အဖုံးရော
အခေါင်းရောယူတာ ကောင်းပါတယ်။ အမလေး အလေးသားဝါဝဲ
ထားဟ”

“အွတ်”

အခေါင်းကို မှောက်ချလိုက်သောကြောင့် အလောင်းကောင်
ဝါးစပ်မှ လေတွေထွက်လာ၏။ အင်ဒရင်းနဲ့က ပို၍စူးဝါးပြင်းထန်
ထား၏။

အခေါင်းနှင့်အဖုံးကို ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တင်အပြီး. . .

“အင်း နေသားတကျလေးတော့ ထားခဲ့ပေအုံးမှ. . .”

“သာဓု”

“သာဓု”

“သာဓု”

“ငါ့တူမကြီးရေ. . .”

မှောက်ခုံကြီးဖြစ်နေသော ချိုလွင်၏အလောင်းကောင်ကြီးတို့
ဝတ်လက်အနေအထားဖြစ်အောင် ပြန်တည့်မတ်ဖေးလိုက်၏။

ပြီးတော့ မြေစာခဲများဖြင့် ကျင်းပြန်ဖို့လိုက်စဉ်. . .

မြေစိုင်ခဲမာမာကြီးတစ်ခဲ ချီလွင်ရင်ဘတ်ပေါ်ပစ်ချမိသောအခါ

မျက်လုံးနှစ်လုံး ဖျတ်ခနဲပွင့်လာကာ တဖြည်းဖြည်းစူ၍ စူ၍ ပြုံးထွက်လာ၏။

“ဝိုး”

“ဝစ်”

“ဝစ်”

“ဝိုး”

ငှက်ဆိုးထိုးသံများ သချိုင်းကုန်းထက်မှာ သွေးပျက်ဖွယ် စူးစူးဝါဝါ အော်မြည်ပျံသန်းနေချိန်မှာ ဦးဘပုကတော့ မြေဖို့ပြီးစီးသွားပြီမို့ အခေါင်းကိုထမ်းကာ ချီလွင်၏မြေပုံအနီးမှ ထလာခဲ့တော့သည်။

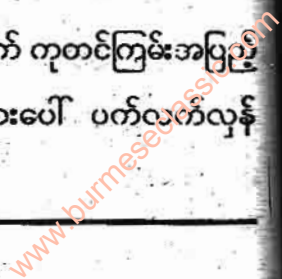
“နေရစ်ကြအုံးဟေ့. . .”

“ငါ့ကုတင်ကြမ်းလေး ရိုက်ပြီးပြန်လာခဲ့မယ်. . .”

သမီးနှင့်မြေးတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ သချိုင်းကုန်းမှပြန်လာခဲ့လေပြီ။

ဦးဘပု ဦးခေါင်းထက်ကောင်းကင်မှာတော့ ငှက်ဆိုးသံတွေ ဝှက်ဝှက် ညံနေလေ၏။

ထိုညက ညတွင်းချင်းပင် အခေါင်းကိုဖျက် ကုတင်ကြမ်းအပြည့်ခင်းပြီး ဦးဘပုကြမ်းခင်းအသစ် ကုတင်လေးပေါ် ပက်လက်လှန်တော့ဆန့်ကာ အမောဖြေနေ၏။

မနားတမ်းလက်သမားလုပ်လိုက်ရ၍ ပင်ပန်းတာ နှစ်နှစ်

ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားတော့သည်။

“ခေါ ခလော. . .”

ဟောက်သံများပေးကာ အိပ်နေစဉ်. . .

“အူ. . .”

“အိ”

“ကိန်”

“ကိန်”

“အိ”

ဦးဘပု၏ ခွေးမဲလုံးအမြီးကို အိကာ ခြေရင်းအိမ်သို့

ပြေးသွား၏။

ဦးဘပုကတော့ လောကနဲ့ယာယီ အဆက်ပြတ်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ်. . .

“ဒုန်း”

ဦးဘပုဘေး ကုတင်ပေါ်သို့ လူသေကောင်ထည့်သည့် အခေါင်း

ကြီး ပြုတ်ကျလာ၏။

နားတွေ အူထူဆူသည်မို့ ဦးဘပုအိပ်ယာမှလန်နိုးကာ ဝုန်းခနဲ

ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ. . .”

“အခေါင်းကြီး”

အလန်တကြားအော်ပြီးကြည့်နေစဉ် အခေါင်းဖုံးကြီး ခွမ်းခနဲ
တွာကျသွားသည်။

ဦးဘပု အိပ်မိမိစွာနဲ့ မှင်တက်မိလို့မှ မဆုံးခင်. . .

အခေါင်းထဲမှ ဆံပင်ဖားလျားချ ဆိုလွင် ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်
သည်။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းရင်း. . .

“ငါ့အခေါင်းကြီးပြန်ပေး. . .”

“ငါ့အခေါင်းကြီးပြန်ပေး. . .”

“အောင်မလေးဗျ. . .”

မကြောက်တတ်သောလူရွတ်ကြီးဦးဘပု၏ အော်သံနက်နက်
ကြီးကြောင့် အိမ်နီးချင်းတွေ လန့်နိုးကုန်၏။ ပြေးလာကြ၏။

ဦးဘပုအဆက်မပြတ်အော်ရင်း အနီးရှိ အရိုးခေါင်းဖြင့်
သရဲမအား ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ. . .

“အူး. . .”

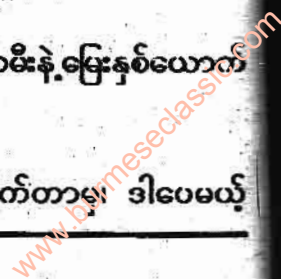
ခနဲ နာကျင်စွာအော်ပြီး သဒ္ဓါငြင်းဖက်ဆီသို့ ပြေးဝင်သွားသော
ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်နီးချင်းများအားလုံး

တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကြောက်စရာကြီးပဲနော်. . .”

“ဒါထက် သဒ္ဓါငြင်းကုန်းမှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့သမီးနဲ့ မြေးနှစ်ယောက်
တို့တော့ သရဲမခြောက်ဘူးလား. . .”

“ဘာပြောကောင်းမလဲ. . . ခြောက်လိုက်တာမှ ဒါပေမယ့်

နောက်ညကျမှ ပြောပြမယ်၊ အခုဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ၊ အိပ်ကြစို့...
မှတ်ချက်။

သင်္ချိုင်းကုန်း၌ကျန်ခဲ့သောမမြစိန်နှင့် သားဖြစ်သူပေသီးနှင့်
စိန်ဝတို့ သရဲအခြောက်ခံရပုံကို အလျင်းသင့်သလို ဖော်ပြရေးသား
သွားပါမည်။

(စာရေးသူ)

ထိုညက မသင်းမေတည်းခိုရာအိမ်သို့ပြန်သောအခါ အခါတိုင်း ညဈေးရွာထက်ပို၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရသည်။

ပြီးတော့ ငိုချင်သလို မွန်းကြပ်သလိုလို အသက်ရှူလို့ပင် မဝချင် တော့ပါ။

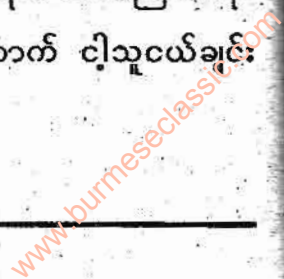
ချစ်သူထွန်ပီး၏ခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားသည့် နိုင်အောင် စိတ်တွေဝယောက်ဝယက်နဲ့ ချောက်ချားတုန်လှုပ် နေမိသည်။

“ဒီည ကောင်းကောင်းပြောတဲ့ သရဲအကြောင်းကြားရတာ သလောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ ထွန်ပီးရယ်”

“ကျွန်မ တအားကြောက်တာပဲ. . .”

“ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ မသင်းမေရယ်၊ သိပ်ကြောက်ရင် အိပ်ပြန်မအိပ်နဲ့တော့လေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ငါ့သူငယ်ချင်း ငင်းဇော်တို့အိမ် သွားအိပ်ရအောင်. . .”

“အမလေး. . .”

“အဲဒါက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းသေးတယ်”

“သွား. . .”

“လူလည်လာမကျနဲ့.”

“ကျွန်မမှာ ဟိုလေကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလားမသိဘူး. . . စိတ်ညစ်
တာပဲ . . . လက်လည်းမထပ်ရသေးဘဲနဲ့ ကိုယ်ဝန်ပေါ်လာရင် ကျွန်မ
ရွက်လွန်းလို့ သေလိမ့်မယ်”

“လက်ထပ်မှာပါကွာ. . . ဒီတစ်ခေါက် ငါဝင်းဇော်တို့နဲ့အတူ
သစ်မွေးကူးပြီးပြန်လာရင် လက်ထပ်မယ်နော်။ ဟုတ်ပြီလား. . .”

“လက်ထပ်ပြီးရင် မသင်းမေအမေနဲ့ သမီးလေးကိုပါ ဒီရွာမှာပဲ
ဆိုထားတော့မယ်”

“ဒီအပြောတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတော့ ရွာတော့မယ်. . .”

“အေးပေါ့လေ. . .”

“ကျွန်မက အပျိုစင်မှမဟုတ်တာ. . .”

“ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ၊ ဒီကြားထဲ အမေအိုကြီးပါ
အဆစ်ပါတော့ ဘယ်ယောက်ျားက တက်တက်ကြွကြွ လက်ထပ်
ချင်မှာတုန်း”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ကွယ်. . .”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ မသင်းမေဟာ အပျိုစင်တစ်ရာနဲ့
မလဲနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးပါတယ်. . .”

“အပိုတွေ”

မသင်းမေ့မဲ့စွာပြော၏။

“မယုံလို့လား၊ သက်သေပြမယ်”

အပြောထက်သွက်သော ထျန်ပီး၏လက်တွေက မသင်းမေ့
ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ရွေ့လျားသွား၏။

မသင်းမေ၏နဖူး၊ နှာတံတို့ ထျန်ပီးအနမ်းဖြင့် စိုအိသွားတော့
သည်။

“အို... လမ်းမကြီးမှာ...”

“အရှက်တိုမရှိဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ဝင်းဇော်တို့အိမ်ကို သွားကြိုရ
အောင်ပါလို့ ဆိုတဲ့ဟာ”

“ဟင်း...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... အဇ္ဈအမဲသားကျွေးမိပြီ”

“ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေတော့တာပဲ”

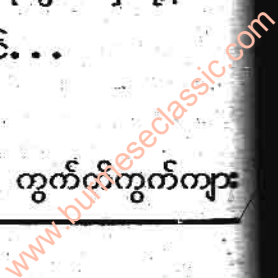
ချစ်သူနှစ်ဦး ခရာတာတာ အကြင်နာတွေစိုလူးနေခိုက်...

“ဂျွတ်”

နောက်ဖက်ဆီမှ သစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ် တက်နင်းမိ၍ သစ်ကိုင်း
တို့သံ ကြားလိုက်ရ၏။ မသင်းမေ ထျန်ပီးရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းကာ
နောက်ဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“အမလေး”

ဖရိုဖရဲသစ်ရိပ်တွေကြားထဲမှ လရောင် ကွက်ကွက်ကျား

အောက်ဝယ် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းအမေအိုကြီးတစ်ယောက် စူးစိုက်
ကြည့်နေ၏။

မသင်းမေလန့်အော်လိုက်တော့ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး လက်သီး
ဆုပ်ပမာခန့် ပြူးကျယ်စူထွက်လာကာ အနီရောင်အလင်းတန်းတွေ
ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“အမလေး သရဲ့ . . .”

“ကြောက်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိပါဘူး . . .”

“ဟာကွာ . . .”

“မသင်းမေကလည်း ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ မကြောက်
စမ်းပါနဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး . . .”

“ဘာသရဲ့လဲ . . .”

“အလကား ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ်ပြန်ခြောက်နေတာ . . .”

ထျန်ပီးဘယ်သို့ပင်ပြောပြော မသင်းမေ ဒီအမှောင်ရိပ်ထဲ
ထွန်းသော ဒီလမ်းကြားထဲမှာ မနေရဲတော့ပေ။

ထျန်ပီးကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်ကာ ကတ္တရာလမ်းမဖက်သို့ ခြေတုန်သွက်
ထွန်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဝင်းဇော်တို့အိမ် သွားမယ်နော်”

အရေးထဲမှာ ထျန်ပီးတစ်ယောက် သခွပ်ပင်က မီးတကျီကို လုပ်နေသေး၍ ခေါင်းညိတ်ပြုရသေးသည်။

ကလေး-တမူးသွား ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ ဘယ်ဖက်ပခုံးပေါ်ရောက်မှ မသင်းမေစိတ်တွေ နည်းနည်းငြိမ်လာရသည်။

“နေအုံးလေ...”

“မသင်းမေ...”

“ကားတွေလာနေတယ်... မကူးနဲ့အုံး”

ထျန်ပီးတားနေသဖြင့် မသင်းမေအသာအယာရပ်ရင်း သစ်ထုတ်ရေးကားတန်းရှည်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ်...

“ဒုန်း”

“အား”

မသင်းမေ...

သစ်ထုတ်ရေးကားကြီး ဘရိတ်အုပ်ပေမယ့် မသင်းမေ၏ အသက်နှင့် ကိုယ်ကတော့ အိုးစားကွဲခဲ့လေပြီ...

“ပီးပေါ်”

“ပီးပေါ်”

“ပီး...”

အပိုင်း (၇)

“မသင်းမေ... ”

“မသင်းမေ... ”

သွေးခုန်နှုန်းတွေ အဆမတန်မြန်ပြီး သွေးကြောများ ပေါက်ထွက်
ဇောတ် ခံစားချက်တို့ဖြင့် ကောင်းကောင်းအသံကုန်အော်ရင်း
အိမ်မက်ဆိုးမှ လန့်နိုးသည်။

“ကို... ”

စိုးရိမ်မှုတွေအိုင်ထွန်းနေသော အသံချိုချိုလေးနှင့်အတူ ချစ်သူ
‘ငြိမ်း’ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“ငြိမ်း”

“ကို”

ငြိမ်း၏နှုန်းညှပ်ဝင်းမွတ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကောင်းကောင်း
ထိတ်မောစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ ငြိမ်းရယ်... ”

“ကိုကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားပြီး ငြိမ်းဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကိုဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေလို့ ငြိမ်းထမင်းဟင်းချက်ဖြူ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေတာပါ။ ကိုနေကောင်းသွား ပြီလားဟင်...”

“တယ်ဟုတ်ပါလား... စာဖတ်ပျင်းတဲ့ ငါ့ချစ်သူတောင် စာအုပ် တွေ ဖတ်နေတယ်ဆိုပဲ...”

“ကိုနားကြားလွဲတာမဟုတ်ရင် ကမ္ဘာကြီးတိမ်းစောင်းပုံလွဲဖြူ လည်သွားပြီထင်တယ်ဟေ့...”

“စာကြီးပေကြီး ဟယ်ရီပေါ်တာ ဖတ်နေတာဖြစ်မယ်... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ကလေးစာတွေ မဖတ်သေးဘူး”

“ဒါဆို ဘာစာပေတွေများလဲကွ... ပြောစမ်းပါအုံး”

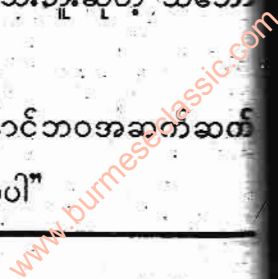
“ယော်အတွင်းဝန်ဦးဖိုးလှိုင်ရေးတဲ့ ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်း”

“အာလား... အထင်ကြီးအောင် ကြွားနေပြီဟေ့”

“ငြိမ်းရယ်... ငြိမ်းမကြွားလည်း ကိုက အထင်ကြီးပြီးသား ချစ်နေခဲ့ပြီးသားပါ”

“ချစ်နေခဲ့ပြီးသားဆိုတော့ အခုမချစ်သေးဘူးဆိုတဲ့ သဘော လား”

“ဘယ်ကံလာ အခုတင်မကဘူး၊ နောင်ဘဝအဆက်ဆက် သံသရာလည်နေသရွေ့ ငြိမ်းကိုချစ်နေအုံးမှာပါ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ငြိမ်းဟာ ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ငြိမ်းမဟုတ်ရင်ကော”

“ဘာတွေလဲ ငြိမ်းရာ... ခေါင်းနောက်အောင် လျှောက်
မနောက်နဲ့ကွာ... ကိုယ့်ခေါင်းက ဒဏ်ရာရထားလို့ သိပ်ကောင်း
သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“မေးတာပဲဖြေပါ ကိုရာ... ငြိမ်းဟာ ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့
ငြိမ်းမဟုတ်ရင်ကောလို့ မေးနေတယ်လေ... ချစ်အုံးမှာလို့ပဲ
ဖြေကွာ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ဖြေပါမယ်၊ ဟောဒီ ကိုရင်ခွင်ထဲက ငြိမ်းလေးကိုပဲ
သေတပန် သက်တဆုံးချစ်မယ်... မကသေးဘူး၊ ရုပ်၊ ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းတဲ့
အထိ ချစ်မယ်၊ အဲဒါ ကိုရဲ့ Absolute Truth ပရမတ္ထသစ္စာပါ။
ဧကတိအမှန်တရားပါ”

“ပြီးရော နောက်တော့မှ ဒီစကားတွေ ငါမပြောဖူးပါဘူးလို့
လာမငြင်းနဲ့ ဆောရီးပဲ၊ ပြောပြီးစလစ်”

နှုတ်သီးချွန်ကာ ချွန်ကာပြောပြီး သူ့နဖူးထက်သို့ နှာသီးဖျား
လေးတို့ကာ တရွိုက်မက်မက် မော့နမ်းနေရှာသော ငြိမ်းသည်...
တိုးလွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကာကလာလတုန်းကထက်ပင် ပိုချွန်
နွေးထွေးစေသည်လေ...

ရင်ခုန်သံ သံစဉ်သစ်တွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖွယ်လေသည်။

"I Love every square inches of your body "

"ဘယ်ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲက စာသားလဲဟင်"

"ဟောဒီ ငြိမ်းအကြောင်းရေးထားတဲ့ ကိုယ့်အသွေးအသား
စာအုပ်ထဲက ရတာပေါ့. . . "

"စာတတ်တယ်နော်"

"ကျောင်းပြီးတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီလေ"

"ဘာလဲ. . . ရည်းစားထားခြင်းအတတ်ပညာမေဂျာနဲ့လား"

"အင်းလေ. . . ငြိမ်းဆိုမှငြိမ်း ခေါင်းစဉ်နဲ့ သီးဆစ်စ်(Thesis)

စင်ပြီး မာစတာဘွဲ့တောင် ရပြီးပြီ"

"ဟယ်. . . ကောင်လေးက ဘော်သားဟဲ့"

"ဒါတင် ဘယ်ကအုံးမလဲ. . . "

"ကျွန်တော် ငြိမ်းနဲ့ သားသားမီးမီးတစ်ရာဆိုတဲ့ စာတမ်းနဲ့

အိတ်ချ်ဒီလည်း ရတော့မယ် တံလေးမရဲ့"

"အား"

"ဘာ. . . "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြိမ်း. . . "

"နာလို့လား"

"ဟုတ်တယ်. . . စကားလုံးတော်ပီဒီထိပြီး ရင်ဘတ်ကြီးပွင့်ထွက်
တာမယ်. . . ဖယ်တော့နော်ကို. . . "

"နှလုံးသားအစားထိုးကုမှရတော့မယ်"

“ဖယ်ပါတော့ကိုရယ်. . .”

“ငြိမ်း. . . မောလှပြီ”

“ဟင့်အင်း. . . ဒီအချိန်မှာ ဖယ်လိုက်ရင်ကို P.H.D ဒေါက်တာ
ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ ငြိမ်းရယ်”

နှစ်ယောက်လုံး၏ နှုတ်မှစကားသံတွေ ချက်ချင်းအငွေ့ပွံ
ပျောက်ရှုသွားပြီး. . .

ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ အသက်ရှူသံတွေက ဒရမ်(မ်)နှင့်ဘော(စ်)လို
အပေးအယူမျှတစွာ ပေါက်ကွဲနေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုင်မာမြန်လာ၏။

ထို့နောက်. . .

စမ်းချောင်းလေးဆီသို့ ချစ်သူနှစ်ဦးပြေးဆင်းခဲ့ကြသည်။ အိမ်
တလေးရှိ အိပ်ခန်းလေး၏ကုတင်လေးရဲ့ အိပ်ယာခင်းလေးသည်
အဆိုတော် ဘီယွန်းစေး၏ အကြေသားဆံပင်လို ကျိုးလို့ကြေလို့
ကျန်ခဲ့လိုပေါ့. . .

အိပ်ယာခင်းလေး၏အတွေးထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်နေသည်။

စမ်းချောင်းလေးရဲ့ ရေပြင်လေးရော၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်လို တွန့်ကြေ
အုံးမှာ လား. . . တဲ့”

ယူကလစ်ကွင်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်အပြီးမှာ အောင်ချမ်းသာ ရွာကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှေ့ကရွာကြီးက ငြိမ်းတို့ အောင်ချမ်းသာရွာကြီးပေါ့”

“သိပါတယ် ငြိမ်းရယ်. . .”

“ဒီနေရာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် တတည်းက အလွတ်ရနေခဲ့တာပါ. . .”

“အေးပေါ့လေ ပြောမိတာကိုက ကျွန်မအမှားပါ. . . ဟိုးတုန်းက ငြိမ်းကို မမေ့နိုင်သေးဘူးဆိုတာ မေ့နေတာကိုက ကျွန်မအမှား. . .”

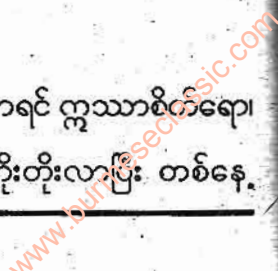
“ဟာ. . . ကွာ ငြိမ်းကလည်း ဘာလဲမသိဘူး. . .”

“ငြိမ်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ပြန်ပြီး သဝန်တို့ရသလားကွာ”

“တို့တယ်. . .”

“တို့တယ်. . .”

“လာမပြောနဲ့ဗျာ၊ ငြိမ်း ကိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဣဿာစိတ်ရော၊ ဓမ္မရိယ စိတ်ရော၊ လောဘစိတ်တွေရော တိုးတိုးလာပြီး တစ်နေ့

တစ်နေ့ ငရဲပြည်ကို အကြိမ်တစ်ရာလောက် မျက်စိပစ်နေရပြီ... ”

“ဪ... ငြိမ်းရယ်၊ ကိုကို အဲသလောက်တောင် ချစ်ရသလား
ဇာတ်”

“ဟင် အခုမေးတယ်... ”

“စောသေးတာပေါ့၊ သားသားရှင်ပြုတဲ့နေ့ရောက်မှ မေးသင့်
တယ်”

“ကိုက ဟိုးဆယ်နှစ်လောက်တည်းက အလွတ်ရခဲ့တဲ့ရွာပဲ၊
ဒါလောက်လေးမှ မသိဘူးလား... ”

“ကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကောက်နေတာလဲ... ”

သူမချင့်မရဲဖြင့် ငြိမ်း၏နှာသီးနီနီလေးကို ခပ်ဖွဖွဆွဲလိုက်၏။

“ဟာ... ဟေ့လူကြီး၊ ရွာထဲရောက်နေပြီ။ ဟိုမှာ လူတွေနဲ့
နည်းနည်းပါးပါး သိက္ခာထိန်းပါအုံး... ”

ငြိမ်းကသူ့ကို တပည့်တစ်ယောက်လို ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့
ဆို၏။

“လာ... ဟိုးရှေ့က ပျဉ်ထောင်အိမ်အမည်းကြီးဟာ
မသင်းမေတို့ အိမ်ပေါ့”

ငြိမ်းမေးဆတ်ပြသည့် ပျဉ်ထောင်အိမ်အမည်းကြီးကို အတဲခတ်
လိုက်သည်။

အောက်ထပ်မှာ အကာအရံမရှိ၊ အပေါ်ထပ်ရှိပျဉ်ချင်းတွေထဲ
ဆွေးမြေ့ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ... ”

အမိုးကိုတော့ သွပ်မတတ်နိုင်၊ ဝါးကပ်မတတ်နိုင်၍ ထင်သည်ကောက်ရိုးများဖြင့် ပြည်တော်သာမိုးထားသည်။

“မသင်းမေတို့က အရင်တုန်းက စီးပွားရေးပြေလည်တယ်နဲ့ တူတယ် ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်ကို... အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး... သူတို့အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်...”

ငြိမ်းပြောမှ အိမ်ကိုလှေလာတဲ့မျက်လုံးမှ ဝန်းကျင်ကိုလှေလာတဲ့ မျက်လုံးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ရ၏။

“ဟာ... ကလဖျင်းဆောက်ထားတယ်”

“ဟင်...”

“အလောင်းစင်”

“ဘယ်သူသေတာပါလိမ့်”

“ဟယ်...”

“ကိုရေ... ဒေါ်ရွှေနီကြီး သေပြီတော့”

“ဒေါ်ရွှေနီဆိုတာ”

“မသင်းမေရဲ့ အမေ”

“ဟာ”

“သွားပြီ”

“တို့... နောက်ကျသွားပြီ ငြိမ်းရယ်”

မျက်နှာမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့ အသူဘအိမ်ဆိုပေမယ့် တောအရပ်

တောစရိုက်အရ ခြံဝင်းနှင့်အပြည့် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသူတွေ ဒုနဲ့ဒေး
ခိုနေ၏။

“ငြိမ်း. . .”

“သမီးငြိမ်း ရွာအလည်လာတာလား”

“ဟော. . . ငြိမ်းပါလား”

“ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်သူတွေအများကြီး၏ မျက်လုံးတွေက ငြိမ်းနှင့်
အတူပါ လာသောသူထံ စူးစမ်းအကြည့်တွေ ဆက်လာ၏။

“အလည်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး. . .”

“မသင်းမေတို့ အိမ်လာတဲ့ ဟောဒီဧည့်သည်ကို လိုက်ပို့တာပါ”

“ဟေ. . .”

“မသင်းမေ မရှိဘူးကွဲ့. . .”

“ကလေးမြို့ဘက်ကို ငပိ၊ ငါးခြောက်သွားကူးတယ်လေ”

“ကို”

“ပြောပြလိုက်တော့လေ”

ကောင်းကောင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်မှအစပြု၍
မသင်းမေနှင့် ရင်းနှီးပုံ၊ မသင်းမေသေဆုံးပုံ၊ မသင်းမေရေနံတွင်း
တွင်းလျှံပုံ၊ မသင်းမေ၏ မိခင်အိုကြီးနှင့် မတီမကျာသမီးငယ်တော်တို့
ခေါ်ယူ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးလိုသည်အထိအဆုံး ရှင်းပြလိုက်တော့
သည်။ မသင်းမေ တစ္ဆေသရဲဖြစ်ပြီး ခြောက်လှန့်ပုံတို့တို့တော့

ချန်လှုပ်ထားလိုက်၏။

အားလုံးမှာ ‘ဟေ’ခနဲ ‘ဟာ’ခနဲ စုတ်တသပ်သပ်၊ ကျွတ်တထိုးထိုး

ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

“မောင်ရင်လေးစေတနာက မွန်မြတ်လှပါတယ်. . .”

“သို့ပေမယ့်. . .”

“ဒေါ်ရွှေနှီကြီးခမြာ ခံစားခွင့်ဇာတာမပါခဲ့ရှာဘူးကွယ်”

“ကလေးကတော့ သူဌေးကမွေးစားရင် သူဌေးသမီးဖြစ်ပြီ ပေါ့နော်. . .”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေစဉ် ကလေးငိုသံကြောင့် ကောင်းကောင်းလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ. . . ရင်ဆို့သွားရ၏။

“ဖွားဖွား မီးမီးကြောက်တယ်. . .”

“တေနဲ့ တေနဲ့ ဖွားဖွားရယ်. . . မီးမနေရဲဘူး. . .”

“မေမေလည်းမရှိဘူး. . .”

“မီးမီးကြောက်လို့ပါ”

“ဖွားဖွားတေဘီချို့. . . တေပါနဲ့နော်၊ မီးမီးမုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်၊ တေနဲ့တော့နော်. . . ထပါ ဖွားဖွားရယ်. . .”

“အင်း”

“အင့်”

“အင့်. . .”

“အင်း”

“သမီးလေး. . .”

“သမီးလေး လာပါအုံးကွယ်. . .”

“ဦးဦးဆီ. . . အဲ”

“ဖေဖေဆီ လာပါအုံး. . . သမီးလေးရယ်”

“ဖေဖေဆီ လာပါကွယ်. . .”

“ဦးဦးက မီးမီး ဖေဖေယား”

“အေးပေါ့ သမီးလေးရဲ့”

“ဖေဖေလည်း တေဘီချို”

“မသေပါဘူး သမီးလေးရယ်. . .”

“ဖေဖေက သမီးလေး မုန့်တွေအများကြီးစားရအောင်

မုန့်တွေသွားဝယ်နေတာ သမီးရဲ့”

ကလေးလေးက ကောင်းကောင်းလက်ထဲ ပွေ့ခနဲ လက်ဆန့်

တန်းကာ လိုက်ပါလာ၏။

“မီးမီးချားချင်ဘူး ဦးဦး”

“ဖေဖေလို့ခေါ်လေ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မီးမီးမုန့်တွေ ချားချင်ဘူး. . . ဖွားဖွားကြီးကို တွေးစဉ်

နော်. . .”

“ဖွားဖွားကြီးတေဘီ ဖေဖေ. . .”

“ဖွားဖွားကြီးတနားပါတယ်”

“ကျွေးရိုက်ပါ ဖေဖေ. . .”

“အင်းပါ သမီးရယ်. . .”

“ဖေဖေ သမီးလေးဖွားဖွားကို မုန့်တွေ အများကြီးကျွေးမှာနော်”

“မေမေရဲ့ ကျွေးဦးနော် ဖေဖေ”

“ကျွေးမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

ကျွေးမယ်နော်. . .”

“တိတ်. . .”

“တိတ်. . .”

“သမီးလေး တိတ်ပါတော့ကွယ်”

ကလေးကို ချောသိပ်ရင်း မျက်ရည်တာကျိုးနေသော ကောင်း

တောင်းကိုကြည့်ကာ. . .

‘အင့်’ခနဲ ငြိမ်းရိုက်လိုက်တော့. . .

‘ဟီး’ခနဲ မျက်ရည်မခိုင်သူအပေါင်း ငိုလိုက်သံက ကျယ်လောင်

ပွားတော့၏။

အခုမှ အသုဘအိမ်သည် အသုဘအိမ်ပီသသွားလေသည်။

ဝမီးငယ်လေးခမြာ လူကြီးတွေငိုတော့ ရောယောင်ငိုရင်း အိပ်မောကျ

ပွားစွာသည်။

အိပ်ပျော်သွားသော သမီးငယ်လေးကို ငြိမ်းက အသာအယာ

ပူချိုထားလိုက်သည်။

“ဒေါ်ရွှေနီကြီး ဘယ်နေ့ကဆုံးတာလဲ ခင်ဗျာ”

“မနေ့ကမှ ဆုံးတာမောင်လေး... အဲ... သူငွေလေးရဲ့”

“မောင်ရင်လေးလို့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခေါ်ကြပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ”

“မောင်ရင်လေးရယ်”

“အဖွားကြီးခမြာ ကံဆိုးရှာပါတယ်ကွယ်၊ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ စားရမဲ့မဲ့
သောက်ရမဲ့မဲ့နဲ့ နေလာခဲ့ပြီး အလှူပယ်စားရတော့မယ့် အချိန်လည်း
ရောက်ရော၊ သေရရှာတယ်ကွယ်... ”

“ဒေါ်ရွှေနီကြီးရယ်... ကံဆိုးလှချည်လားတော့?”

ခံစားပေါက်ကွဲသွားသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဟစ်ငို
လိုက်ပြီး ဒေါ်ရွှေနီမျက်နှာပေါ် ဖုံးအုပ်ထားသော ဖျင်တဘက်
အနိကလေးကို လှစ်ဟလိုက်သည်တွင်...

ကောင်းကောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ
အပြတ်ပြတ်အသီးသီး ထသွားတော့သည်။

“ဟင်”

“တံတားပေါ်က သူ့အိုမကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို...”

“ကိုနဲ့ ဒေါ်ရွှေနီကြီး သိဖူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင့်အင်း”

သူ ကမန်းကတန်းငြင်းလိုက်မိတာကို ငြိမ်းကယုံကြည်စွာ

ဒေါ်ရွှေနီ မျက်နှာကိုတစ်လှည့်၊ ကောင်းကောင်းမျက်နှာကိုတစ်လှည့်
ကြည့်ရင်းက...

“ဟင်...”

“ဒေါ်... ဒေါ်ရွှေနီနဖူးမှာ အစိမ်းရောင်အဖုကြီးနဲ့...”

“အို”

“မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ”

ငြိမ်းလက်မောင်းကို ညှစ်ဆုပ်ပြီး ဒေါ်ရွှေနီမျက်နှာကို တဘက်နှင့်
ပြန်၍ ဖုံးအုပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ကောင်းကောင်း ဒေါ်ရွှေနီအသုဘကို တင့်တင့်တယ်တယ်
ချွေးခဲ့၏။ ပြီးတော့ ရက်လည်ကို ထမင်းရည်ချောင်းစီးမောင်းတီးပြီး
ကျွေးခဲ့၏။ သံဃာတော်တွေ သံဃာကုန် ပင့်ဆွမ်းကျွေးခဲ့၏။
ပူဇော်ခဲ့၏။

ကောင်းမှု၏အဖို့ဘာဂကို ဒေါ်ရွှေနီနှင့်မသင်းမေအားရည်စူး၍
အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့ပြီး ကျေးရွာရပ်မိရပ်ဖတွေ ရှေ့မှောက်မှာ
ကလေးငယ်အား အမွေစားအမွေခံသမီးအဖြစ် ဖွေးမြူခွင့် ကတိစာချုပ်
ချုပ်ဆိုခဲ့ပါသည်။

အပိုင်း (၈)

ကောင်းကောင်း... ငြိမ်းနှင့်သမီးလေးကိုခေါ်ဆောင်ပြီး
လျှံပီးတို့ခြံဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်လေးသည် အခါတိုင်းထက် ပိုမိုချောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်
နေ၏။

စိတ်ပူမှုက ရင်ကိုတိုးဆောင့်သည်။

“လျှံပီးရေ”

“ထွန်ပီး”

တကြော်ကြော်အော်ရင်း အိမ်လေးပေါ် အပြေးတက်ခဲ့၏။
အိမ်တံခါး ဖွင့်ထားသည်မို့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေသည်မှာ
မလွဲဟု ထင်မှတ်ထားသည်။

တွေ့ပါသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသော
လျှံပီး၏ မျက်နှာထက်မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ လျှံထွက်နေ၏။

ဟိုးအရင်ကာလများကဆိုလျှင် သူ့အသံကြားရသည်နှင့်

အော်ဟစ်မြူးကြဲ နေတတ်သော လျှံပီးတို့ညီအစ်ကိုနှင့် ခွေးကြီးရန်နိုင် တို့ မိသားစု . . .

အခုတော့ . . .

ရန်နိုင်ကိုလည်းမတွေ့ . . .

ထျန်ပီးကတော့ ဘယ်အလည်လွန်နေသည်မသိ။ လျှံပီး မျက်နှာ၏ အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်း အခြေအနေက သူ့စိတ်တွေကို ဖလောင်ဆူလောင် မြှက်စေသည်။

“လျှံပီး”

“ဟေ့ လျှံပီး . . .”

“သူငယ်ချင်း”

“ငါလေကွာ . . . ကောင်းကောင်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြော တော့တာလဲ”

“ . . . ”

လျှံပီး သူ့ကိုမော့ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ဥတွေ တွဲခဲ့နေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လျှံပီး . . . ”

“ငါ့ကို ပြောပြပါအုံးကွာ . . . ”

“ငါဘာမှားခဲ့လို့လဲ သူငယ်ချင်းရာ”

“ထျန်ပီးရော . . . ”

“ထျန်ပီးဘယ်မှာလဲ . . . ”

“ထွန်ပီးမရှိတော့ဘူး”

ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောသံက စိတ်တွေကြွပ်ကြွပ်ဆူသွားစေပြီး

စိတ်ကိုတင်းကာ...

“ဟာ... မင်းကလဲ...”

“ဘယ်လိုကြီးပြောတာလဲ”

“ဘာလဲ... ထွန်ပီးသစ်မွှေးကူးဖို့ ခရီးထွက်သွားလို့လား”

“သူ့သူငယ်ချင်းဝင်းဇော်နဲ့ သစ်မွှေးကူးသွားကြတာလား”

သူ့သူငယ်ချင်းဝင်းဇော်နဲ့ ဟုတ်လား...”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ထွန်ပီးနဲ့ ဝင်းဇော်တင်မကဘူး၊ ရန်နိုင်ရောပါသွားတယ်”

“ဒါပေမယ့်...”

ဒါပေမယ့်ဆိုပြီး စကားရပ်သွား၏။ မျက်ရည်တွေသာ ဒလဟော ပြိုကျလာသည်။ နားစွင့်ရတာ အသက်ရှူရပ်မတတ် မောဟိုက်နေမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်တာလဲ လျှံပီး... ဟင်”

“ဒါပေမယ့်...”

“သူတို့ထွက်သွားတာ လူ့လောကရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားတာကွ... သေမင်းနိုင်ငံတော်ကို ထွက်သွားတာ...”

“ဝင်းဇော်ရော၊ ထွန်ပီးရော၊ ရန်နိုင်ရောသေပြီ”

“ဟေ”

“တုတ်တယ်”

“တစ်ညတည်း... တချိန်တည်း... တစ်ပုံတည်းသေရတာ
ထူး...”

လှိုမီး၊ သူနှင့်ငြိမ်း၊ သမီးလေးတို့ ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့်အလုပ်များ
နေကြ၏။

လှိုမီး၊ ငြိမ်းနှင့်သမီးလေးတို့ကို ပထမဦးစွာ မသင်းမေ၏
အုတ်ဂူသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။

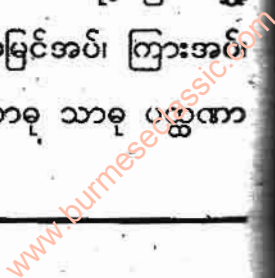
ထို့နောက် ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍဝဦးစီးသော သံဃာတော်(၅)ပါး
တို့ကို သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ပန်းရံအဖွဲ့ကို ခေါ်ယူခဲ့၏။

ပထမဦးဆုံး ပရိက္ခရာရွှစ်ပါး၊ ဝတ္ထုငွေအပါအဝင် လှူဖွယ်ဝတ္ထု
အစုစုတို့ကို ကပ်လှူပူဇော်၏။ ကမ္မဝါရွတ်ဖတ်တော်မူကြသည်။

“မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားသံဃာတော် အရှင်မြတ်(၅)ပါး၏
စေတနာ သုံးတန်ပြဋ္ဌာန်းပြီး လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုနှင့်တကွ ပရိက္ခရာ
ရွှစ်ပါးတို့ကို ကပ်လှူပူဇော်ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အဖို့ဘာဂကို
အမျှအတမ်းပေးဝေပါမည်...”

“ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ဘာဂကို ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့
သွားသော မသင်းမေနှင့်တကွ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်၊ ကြားအပ်၊
မကြားအပ်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို သာဓု သာဓု ပုဏ္ဏကာ
ပြုကြပါတော့”

“တမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော မသင်းမေ့အစ
ကြားကြား သမျှ...”

“အမျှ...”

“အမျှ...”

“အမျှ...”

“ယူတော်မူကြပါကုန်လော”

“သာဓု...”

“သာဓု...”

“သာဓု...”

အမျှအတမ်းပေးဝေလိုက်သည်နှင့် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး
နေ့ကြောင်တောင် မှောင်အတိကျသွားတော့သည်။

“ဝ”

“ဝ”

“ဝ”

“ဝ”

လေတိုးသံတွေ သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခွင်လုံး ဆူဆူညံညံလို့လာ၏။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖရိုကွမ်စီမြင့်လာသော အသံတွေ နားထဲမှာ

ထွက်နေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်၏အကြော(သွေးကြောများ) အားလုံးတစ်ထွန်

ထုတ်စစ်စီး ကူးနေသည့်နှယ် ပြိုးပြိုးဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်သည်မှာ

ပြတ်ထွက်စုတ်ပြတ်သတ် တော့မတတ်။

ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာ၏။

အသံတွေက မရပ်နိုင်၊ ဆက်လက်မြည်နေ၏။

ဤအတိုင်းသာဆက်မြည်နေမည်ဆိုလျှင် . . .

သူ့အတွက်ထက် သမီးလေးအတွက် စိတ်ပူမှုတွေကြီးထွားလာ၏။

သမီးလေး၏ နားတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

လျှံဖီးနှင့်ငြိမ်းလည်း အသံတွေ၏ဒဏ်ကို လူးလိမ့်ခဲနေရသည်။

ဆရာတော်များမှာမူ ကမ္မဝါရွတ်ဖတ်သံအဆက်မပြတ် . . .

“ဂျစ်”

“ဂျစ်”

“ဂျိန်း”

မိုးကြိုးထစ်သံကြီးက ဘဝင်ကွဲမတတ် ထမြည်အပြီး လေတိုးသံ စူးစူးကြီးများ တီခနဲ ရပ်သွားတော့သည်။

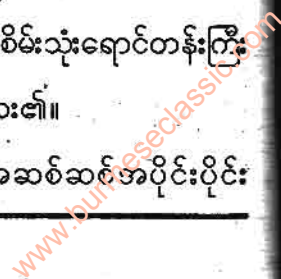
အဲဒီနောက်မှာတော့ စူးရှသောအလင်းတန်းများ လွန်းထိုး ထွက်တင် လင်းလက်လို့သွားသည်။

အလင်းတန်းတွေ ပျံ့လွင့်ရာမှ စုစည်းသွား၏။

Fendermental Colours နီ၊ ပြာ၊ စိမ်းသုံးရောင်တန်းကြီး

သချိုင်းမြေမှ ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်သွား၏။

နောက်တော့ အလင်းတန်းစုသည် အဆစ်ဆစ်အပိုင်းပိုင်း

ပြတ်ကာ နီနီပြာပြာ စိမ်းစိမ်းမျက်လုံးပေါင်းများစွာအဖြစ် အသွင်
ပြောင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဆရာတော်တို့အားလည်း ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပြီးပြီ။

ပန်းရံအဖွဲ့သည်လည်း မသင်းမေ၏အုတ်ဂူထိပ်မှ လက်ညှိုးလှမ်း
ခန့် အပေါက်လေးပေါက်နေသည်ကို အင်္ဂုတေပိတ်ပြီး၍ ပြန်လည်
ပို့ပြီးပြီ။

အခုတော့လည်း သူမမိခင် မသင်းမေ၏အုတ်ဂူအား ရှိခိုး
တန်တော့စေသည်။

“သမီးလေး၊ အဲဒါ မေမေမသင်းမေ နောက်ဆုံးချန်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ
အစုအဖွဲ့တွေထားတဲ့ အုတ်ဂူပဲ”

“မေမေ... မီးမီးကန်တော့ပါတယ်လို့ပြောပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချက်
တော့ လိုက်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“မေမေ မီးမီးကန်တော့ပါတယ်”

“မသင်းမေရေ၊ မင်းသမီးလေးအတွက် စိတ်ဖြောင့်ပါတော့
သွားလိုရာကို ဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်ပါပြီ”

သူ ထိုသို့ပြောလိုက်သည်တွင် သမီးလေးက...

“မေမေ တဲ့တာ...”

“မေမေတဲ့တာ...”

“မေမေ တဲ့တာ...”

သမီးလေး တစာစာအော်နေရှာ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရောင်
ဥတွေ သီးခိုနေရှာသည်။ အရွယ်နဲ့ မမျှခံစားရသည့် သမီးလေးအတွက်
ရင်မှာ ကျင်ရှုလှပါ၏။

“အခုအချိန်ကစပြီး . . .”

“ဖေဖေဟာ . . . သမီးဖေဖေ”

“ဟောဒီကံ အန်တီငြိမ်းဟာ သမီးမေမေ”

“ဖေဖေကောင်းကောင်း၊ မေမေငြိမ်းနဲ့ သမီးငယ်”

သူစကားမဆုံးခင် ငြိမ်းက သူ့နှုတ်ကိုလက်ဖြင့် ကမ်းနားကတန်
ပိတ်၏။

“တို့တို့ ငြိမ်း လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး”

“ဟေ . . . ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြိမ်းရယ်”

“ကိုချစ်တဲ့ငြိမ်းက ဒီကငြိမ်းမဟုတ်လို့ပေါ့”

“ဟာ ငြိမ်းဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကို”

“ကျွန်မဟာ ကလေးဘဝကတည်းက သမားတော်ကြီးဖြစ်တဲ့
အဘိုးနဲ့ အတူ တောထဲ(ကိုနဲ့ တွေ့တဲ့တော)မှာ အနေများခဲ့တယ်
တို့တို့ ငြိမ်းစမြင်ကတည်းကကို စမ်းချောင်းထဲမှာ မျောပါလာ
တတည်းက ချစ်မိခဲ့ပါဇာယ်”

“မမကြီးနဲ့ ငြိမ်းရဲ့ ချစ်သူမှန်း သိလျက် စွဲစွဲနစ်နစ် ချစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့
တစ်ချိန်မှာ အပြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုပေမယ့် ကိုအနေနဲ့ ကျွန်မဟာ

ထို့အချစ်ကို ညာယူတဲ့ကောင်မလေးလို့အမြင်ခံ၊ အမုန်းခံရတာ
ကြောက်လို့ ထိန်ချန်ခဲ့တယ်... ”

“အခုတော့ ကျွန်မ မညာချင်တော့ဘူး... အတုအယောင်
ဘဝနဲ့လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး... ကိုမုန်းချင်လည်း မုန်းလိုက်
တော့...”

“ကျွန်မဟာ လဲ့လဲ့ငြိမ်းဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါအုံး...”

စကားအရှည်ကြီးပြောပြီး ငြိမ်းသူသန်ထဲမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာ
သွား၏။ သူ့ရင်တွေ လှုပ်ခနဲ လစ်ဟာသွားတော့သည်။

“ငြိမ်း... ငြိမ်း ကိုချစ်တာ ဟောဒီငြိမ်းကိုပါ”

“ကိုနဲ့သမီးလေးကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်...”

“မေမေ... သမီးနဲ့ဖေဖေ မေမေ့ကိုချစ်ပါတယ်...
ထွက်ခွာမထားပါနဲ့နော်...”

ငြိမ်းခြေလှမ်းတွေ တိခနဲရပ်သွား၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။
အပြုံတစ်ချက်လက်သွားပြီးမှ...

“ကျွန်မကိုချစ်ရင် ငြိမ်းလို့ မခေါ်ပဲနေနိုင်လား...”

“နေနိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ...”

“လဲ့လဲ့”

“အို... ရတယ် ငြိမ်း၊ အဲ... ခေါ်ပါ့မယ် လဲ့လဲ့ရယ်...”

“ကို့ကိုလည်း ကိုလို့မခေါ်နဲ့တော့နော်”

“ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါ လဲ့လဲ့ရယ်”

“လဲ့လဲ့”

“ကိုကြီး”

“သမီးလေးကို လဲ့လဲ့ပဲ နာမည်ပေးချင်တယ် ကိုကြီး”

“လဲ့လဲ့သဘော”

“ဦးကောင်းကောင်း၊ ဒေါ်လဲ့လဲ့ရဲ့သမီး လဲ့လဲ့ကောင်း”

“အိုး”

သိပ်ကောင်းတယ်ဟေ့”

“ကောင်းကောင်း၊ လဲ့လဲ့၊ လဲ့လဲ့ကောင်းမိသားစု . . . အိုကေ၊

ငါတော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ”

“လျှံပီးက နှစ်ထောင်းအားရ ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။

လဲ့လဲ့က သမီးလေးကို ပွေ့ချီနမ်းရှိုက်လိုက်၏။

“ကိုကြီးကိုလည်း နမ်းအုံးလေ . . . ဝလဲ့လဲ့”

“လဲ့လဲ့ ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာပါရှင်”

လဲ့လဲ့၏ နှာသီးဖျားလေး သူ့ပါးပြင်ထဲ နှစ်ဝင်သွားစဉ် . . .

“အင့်”

ဇရပ်ကြီး၏နောက်ဖက် မသင်းမေအုတ်ဂူဆီမှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိုက်ငင်လျက်က သူတို့အားငေးကြည့်နေ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ပုဏ္ဏက